DON CARTER

MOARTE DE VÂNZARE

CAPITOLUL 1

Ucigaşul a mai rămas pe loc câteva momente, scrutând pentru ultima oară întunericul cu ochii lui cenuşii ca oțelul. Alesese străduța laterală mai devreme în cursul aceleiaşi zile, în timp ce efectua recunoaşterea finală a împrejurimilor supermagazinului, când hotărâse că era locul cel mai potrivit unde să-şi parcheze, în timpul atacului, maşina pe care o închiriase. Cu geamul lateral coborât, aprecia liniştea împrejurimilor. Numai în depărtare se auzea vuietul permanent şi neîntrerupt al maşinilor care străbăteau în goană autostrada 1-5, la mai puțin de un kilometru şi jumătate de locul în care se afla. De altfel, avea de gând să folosească autostrada pentru a se îndepărta cât mai rapid după ce îşi îndeplinea misiunea oribilă.

După încă o clipă, cobora din maşină, privind circumspect împrejur înainte să o încuie. Nu că i-ar fi fost teamă de vreo spargere; înăuntru nu se vedea nimic care să atragă interesul. Pe de altă parte, era un risc pe care trebuia să şi-l asume, pentru că vroia să aibă maşina cât mai la îndemână la

întoarcere. Din câte scria prin ziare, furtul de maşini în Seattle era în creştere şi, pentru că în planul său nu era cuprinsă o ieşire pedestră din scenă, a verificat de două ori fiecare portieră şi, la sfârşit, a trântit încă o dată capacul portbagajului, să se asigure că era bine închis.

Potrivindu-şi un pas lejer, s-a îndreptat către capătul străduței, aranjându-şi arsenalul pe care îl avea asupra lui, ridicându-şi şi coborându-şi umerii, ca să i se aşeze mai bine hamul armelor de mână şi apoi şi-a vârât mâna înmănuşată în buzunarul trendului trei sferturi, pe care îl cumpărase cu o zi în urmă de la Eddie Bauer. În afara trendului, purta pantaloni Levi's negri, un sweater bleumarin închis pe gât şi o pereche de pantofi de sport, toate aceste elemente vestimentare dându-i aparența aceea de stil lejer spre neglijent, pe bani mulți, specific Coastei de Vest a Statelor Unite. Trăsăturile sale reale era ascunse precum un recif de corali sub apele puțin adânci ale unui machiaj aplicat cu profesionalism, o perucă brunetă cu părul până la umeri, asortată mustății negre stufoase pe care şi-o aplicase înainte să părăsească hotelul scump din centrul oraşului, unde închiriase o cameră. Trebuia să le dea tuturor martorilor nişte semnalmente de care să se lege, pe care să le rețină. Aceasta era una dintre regulile de bază. Când poliția începea să pună întrebări în dreapta şi în stânga, aceste semnalmente, imprimate în mințile victimelor, erau primele evocate şi, pornind de la ele, forțele de securitate îşi efectuau primele căutări. Iar în seara aceea poliția avea să caute, în mod sigur, un bărbat brunet cu părul lung, îmbrăcat în negru, cu o mustață gen Pancho Villa, un personaj a cărui existență avea să ia sfârşit în câteva minute.

Un bărbat pe care nimeni nu-l va găsi vreodată.

Sub trenciul scump purta un ham de comandă, de piele fină. Sub brațul drept avea un AKM cu patul rabatabil de producție chinezească. Acesta îi atârna la subsuoara dreaptă, legat de ham cu un sistem de curele din Velero, de concepție proprie. Apucând arma cu mâna stângă de uluc şi trăgând-o

în față, o elibera din ham, având-o la dispoziție, cu un încărcător supradimensionat de treizeci de cartuşe, cu cartuş pe țeavă, siguranța coborâtă şi gata de tragere. Cumpărase acest arsenal portabil de pe străzile din Los Angeles, de la o bandă care se ocupa cu comerțul unor asemenea mărfuri exotice, după care ajustase fiecare piesă în parte, astfel încât să aibă siguranța că vor funcționa fără greş la nevoie. Pe stânga, greutatea AKM-ului era echilibrată de un *shotgun* de calibrul 12 cu patul şi țeava scurtate. Încărcătorul artizanal, de asemenea supradimensionat, al puştii Remington conținea şapte cartuşe pentru mistreț, plus un al optulea pe țeavă. Era o armă ideală în angajamentele la mică distanță, concepută pentru a face față aglomerațiilor de persoane în spații înguste. Spre deosebire de pistolul-mitralieră de asalt, nu avea muniție de rezervă pentru Remington, intenționând ca pe acesta să-l folosească numai când va ajunge în faza de retragere. Înghesuit la spate, sub centură, avea un Browning Hi-Power, cu un încărcător de douăzeci de cartuşe plin ochi. Mai avea încă două magazii standard cu cartuşe de 9 mm în buzunarul din stânga, în caz de necesitate. Avea de gând să folosească arma de mână în faza finală a operațiunii, în cazul în care vreunui polițist sau vreunui prost de civil i-ar fi trecut prin minte să o facă pe eroul ca să se vadă la jurnalul de noapte. În sfârşit, legat de interiorul antebrațului stâng, avea teaca unui pumnal cu un singur tăiş. În asemenea vremuri, oricine are nevoie de asigurări, chiar şi teroriştii.

După ce a dat colțul şi-a văzut ținta. Parcarea, în suprafață de câțiva acri, era înțesată, maşinile perindându-se într-un continuu du-te-vino pe arterele sale de circulație înghesuite. Traversând pe lumina verde a semaforului, a părăsit siguranța relativă pe care i o oferea întunericul, pătrunzând în lumea luminată ca ziua a masei de cumpărători de la sfârşit de săptămână. Cu mâinile îndesate în fundul buzunarelor, s-a îndreptat grăbit către JC Penney, atent la orice sau oricine ar fi putut părea nelalocul său. Securitatea personală era cea mai importantă şi niciodată nu şi-ar fi

permis să o ia în glumă, indiferent de câştigul potențial. Avea multe de realizat în Seattle, iar noaptea aceea nu era decât începutul.

Alegerea se oprise asupra lui datorită reputației care îl recomanda ca lup singuratic – întotdeauna lucra independent. De asemenea, era american prin naştere şi naționalitate, o pasăre foarte rară în lumea terorismului internațional al zilelor noastre. Nu aparținea nici unei grupări, nu era adeptul nici unui ideal politic şi întotdeauna pretindea plata integrală, în bani gheață şi personal. Şi, cum efectuau un experiment periculos, angajatorii săi preferaseră să folosească o persoană care să nu poată fi asociată organizației lor în cazul în care ar fi fost capturată, moartă sau vie. Dacă ar fi existat termenul mercenar-terorist, omul cunoscut sub numele Santinela putea să fie folosit pentru definirea noțiunii. Pentru ceea ce urma să facă fusese plătit cu cinci milioane de dolari în monedă americană. Ca regulă generală, în ultima vreme nu mai accepta nici o „lucrare” sub prețul de un milion de dolari, procentul său de reuşite extrem de impresionant permițându-i acest lucru şi făcându-i serviciile foarte costisitoare. Santinela nu se considera un asasin de rând. Era un specialist, produsul unui trecut cu totul neobişnuit. Nu mai ştia nici el ce se întâmplase cu propria conştiință şi nici nu-şi mai amintea când trecuse ultima limită a moralității.

În schimb, ştia până la ultimul cent câți bani adunase în bancă.

Dându-se la o parte şi ținându-i uşa masivă din sticlă unei tinere mame cu trei copii şi un braț de pachete şi-a mai trecut privirea o dată în direcția din care venise. Dând din cap în semn de răspuns la mulțumirile femeii, teroristul s-a strecurat în interiorul supermagazinului. Imediat a fost asaltat de sunetele specifice unui asemenea loc – o mulțime de oameni grăbindu-se pe lângă el, atingându-se de el, în căutarea produselor de care aveau nevoie sau care le atrăgeau atenția. Santinela a găsit ceea ce căuta imediat şi a

început să „navigheze” prin marea de cumpărători. Oprindu-se o clipă să-şi verifice spatele, în dreptul unui stand înțesat cu iepuraşi uriaşi şi ouă de ciocolată şi-a amintit în ce perioadă a anului se afla. Paştele fusese dintotdeauna sărbătoarea lui favorită, cu atât mai mult în acel an, când Vinerea Mare cădea exact în data de treisprezece a lunii. În mod evident, oamenii nu păreau să fie prea superstițioşi, supermagazinul fiind supraaglomerat. Localizând un agent de pază pufăindu-şi lipsit de griji țigara la nici douăzeci de metri distanță în stânga lui, teroristul cunoscut sub numele de Santinela şi-a ales prima țintă şi a început să se apropie cu toată prudența şi talentul natural al unui animal de pradă. Seattle era pe cale să simtă atingerea şi răsuflarea fierbinte a unui zeu al morții nediscriminatorii şi al distrugerii.

Toate acestea aveau un preț.

CAPITOLUL 2

Beaumont „Bo” Thornton a închis uşa glisantă din sticlă, izolând sonor interiorul de bufniturile ritmice ale valurilor oceanului de plaja din dreptul casei. Era o zi mizerabilă pe coastă, cu cerul acoperit de nori grei şi negri, care împrăştiau încontinuu rafale de ploaie torențială asupra străzilor pustii din Cannon Beach. Fuioarele dezlânate de fum care ieşeau şovăielnic din coşurile caselor stăteau mărturie faptului că majoritatea rezidenților sau turiştilor aflați în trecere prin Cannon Beach se resemnaseră să îşi petreacă ziua în fața focului din cămin, poate cu un pahar de vin alături şi o carte bună în mână.

— Bo? Noi suntem gata, dacă vrei să vii!

Cel care vorbise, proaspăt sosit de la Capitoliu cu o seară în urmă, a dispărut apoi în întunericul din biroul lui Thornton, dar nu înainte de a primi asigurarea celui invitat, sub forma unei mişcări scurte din cap. Calvin Bailey şi analistul de la serviciul de informații, care instala în momentul acela un proiector de diapozitive împrumutat pe biroul scump din stejar al lui Thornton, fuseseră trimişi pentru a-l pune la curent pe şeful echipei Springblade cu o problemă atât de fierbinte, încât Bailey refuzase să scoată vreo şoaptă despre ea, în ciuda faptului că linia care făcea legătura dintre casa lui Bo de pe țărmul oceanului şi sediul DEA din Washington DC era absolut sigură. În următoarele câteva ore nu aveau să fie decât ei în toată casa. O trimiseseră pe Linda la plimbare, împreună cu Jason Silver, pe durata întâlnirii. Thornton devenise curios, mai ales de când Calvin îi spusese că fostul specialist Spetznaz, colonelul Peter Şuikov, era în aşteptare, cu bagajele făcute şi gata de

îmbarcare în cazul în care Bo ar fi fost de acord cu prezența lui.

Luându-şi cana mare cu ceai de la gheață pe care şi-o pregătise, veteranul Beretelor Verzi şi-a aruncat privirea în oglinda grea, care îi reflecta imaginea în mărime naturală, fixată pe peretele opus. Bărbatul care îl privea din oglindă era înalt şi masiv. Părul bogat avea culoarea castanei, pe alocuri uşor grizonat, asortat cu ochii a căror căutătură era caldă, dar şi dură, datorită grelelor încercări prin care trecuse. Chipul era atrăgător, bronzat de numeroasele ore petrecute sub soarele Californiei, însă fără să poarte patina inconfundabilă a intemperiilor. La cele o sută de kilograme ale sale, Thornton se afla într-o formă fizică de excepție, menținută printr-un program riguros, destinat atât relaxării, cât şi întăririi musculaturii. Îmbrăcămintea se potrivea foarte bine genului de om care părea să fie – simplă, funcțională şi de bun gust. Pantofi sport Etonic, de care nu se despărțea decât atunci când n-avea încotro, o cămaşă din pânză înnodată deasupra buricului şi o pereche de pantaloni Levi's decolorați. La acestea se adăugau un colier thailandez greu, din aur de optsprezece karate, în jurul gâtului, un ceas Rolex Submarine pe mâna stângă şi o brățară Yard pe mâna dreaptă. Pe inelar purta un inel mare din aur, tot model thailandez, cu capul de mort al Grupului de Comandă şi Control Nord. Bijuteriile pe care le purta le avea, toate, din Asia de Sud-Est, amintiri ale războiului la care luase parte în trei reprize.

— Haide, Thornton! Steve începe să-şi piardă răbdarea!

Invitația făcută cu jumătate de gură de Bailey l-a trezit pe Thornton din analizarea propriei sale imagini în oglindă. Ceea ce nu arăta oglinda era omul dinăuntrul lui Bo Thornton. Iar omul acela era mai complex decât un calculator de ultimă generație şi la fel de bine antrenat şi pregătit – atât mental, cât şi psihic – ca un atlet înaintea Olimpiadei. Părea întotdeauna relaxat, însă avea un simț al umorului surprinzător chiar şi pentru cei care îl cunoşteau bine.

Thornton era unul dintre acei norocoşi care ştiu exact cine şi ce sunt şi îşi aştepta complet şi necondiționat ecuația umană care rezulta de aici. Oamenii percepeau aerul său de siguranță ca pe o cămaşă de zale. Pe unii aceasta constatare îi speria, iar pe alții îi intimida. Prietenii însă îl ştiau numai ca fiind Bo, unul dintre cei mulți care îşi făcuseră datoria şi supraviețuiseră ca să povestească cum a fost.

— Ține-ți vorba, amice! Vin imediat! le-a răspuns el.

Răsucindu-se pe călcâie, războinicul a chicotit cam fără poftă – nu-i plăcea când se lua în serios.

— Ia-ți un scaun şi ascultă aici! a ordonat Bailey când Bo a intrat în birou.

Calvin Bailey, fost membru SEAL şi actualmente agent DEA, asigura legătura operațională dintre echipa Springblade, respectiv Thornton şi preşedintele Statelor Unite. Cu excepția faptului că aprobarea finală pentru acțiuni era dată de Conrad Billings, şeful lui Bailey de la DEA, lui Calvin îi revenea sarcina de a face toată munca de teren de fiecare dată când echipa de specialişti a lui Thornton, în continuă extindere, ieşea la luptă. Bo lucrase împreună cu agentul masiv încă de pe vremea când amândoi se aleseseră cu eticheta „Băieții Unchiului Sam” în San Salvador. Lui Thornton îi plăcea tânărul fară pretenții şi, mai ales, avea încredere în el.

— Lasă tâmpeniile Departamentului de Stat, Cal. Mai bine spune-mi ce naiba l-a speriat atât de rău pe Billings, încât să trimită doi clovni ca voi până aici, cu ochii roşii de nesomn?

Bailey a zâmbind, pescuind din pachetul de Marlboro o țigară pe care şi-a aprins-o.

— Bătrânul Steve şi cu mine am avut pur şi simplu noroc, asta-i tot! Când şefu’ a văzut cât costă în zilele noastre un bilet de avion – mai ales că tu nu suporți decât primele trei rânduri de locuri – a aranjat pentru o reducere pe motiv de afaceri guvernamentale şi ne-a trimis pe noi în Vest. Din partea mea, e în regulă. La Washington oricum era plictiseală

mare, iar Stevie nu avusese încă plăcerea să facă cunoştinţă cu tine.

Analistul i-a zâmbit lui Bo, întinzându-i mâna pentru a doua oară de când sosiseră la Cannon Beach.

— Mulţumesc pentru confort, domnule Thornton. Azi-noapte am dormit ca un bebeluş. Oceanul, vântul – mă rog, cred că ştiţi mai bine decât mine toate astea, a încheiat el, ridicând din umeri.

Bo i-a făcut semn să îşi ţină mâna acasă.

— Relaxează-te, Steve. Am făcut cunoştinţă ieri, mai ţii minte? Mă bucur că ţi-a plăcut casa şi eşti binevenit oricât vrei să stai. Şi acum hai să lăsăm politeţurile la o parte şi să trecem la afaceri. Ce se întâmplă?

Calvin, suflând un fuior lung de fum printre dinţi, le-a făcut semn că va începe el.

— Bo, oamenii noştri de la Langley au dat peste o chestie atât de importantă, încât până şi preşedintele şi-a luat o după-amiază liberă să asculte despre ce este vorba. Un agent sub acoperire din Italia a reuşit de curând să penetreze cu succes o facţiune desprinsă din Brigăzile Roşii, intitulată „Ciocanul lui Dumnezeu”. Chiar a fost invitată la o întâlnire care a avut loc în Germania, unde a fost ales un grup de elită, format din lideri ai terorismului mondial, pe care l-au botezat „Unitatea 99”. Scopul acestui grup constă, în mare, în punerea la punct a unui plan de desfăşurare a unor acţiuni teroriste chiar aici, în Statele Unite.

— În primul rând, să vedem dacă am înţeles bine, l-a întrerupt Bo. Este vorba despre o ea, corect?

— Exact! Fata, proaspăt admisă în banda ei de lunatici, habar n-avea de agenda forumului Unităţii 99. Îţi dai seama că nici nu a putut să-i tragă de limbă pe cei care avuseseră acces la prima întâlnire. Nu trebuie să-ţi spun tocmai ţie că pisica a murit din cauza curiozităţii.

Thornton l-a aprobat cu o înclinare a capului. Teroriştii profesionişti asta erau de fapt – profesionişti în ramura lor. Foarte motivaţi, excepţional de bine antrenaţi, în cea mai

mare parte extrem de inteligenți şi, mai ales, complet lipsiți de scrupule în ceea ce făceau. Trăiau într-o lume a lor, separată de lumea reală, o lume a secretului şi violenței, o lume în care trădarea şi moartea erau frați gemeni. Oricine îi cunoştea cât de cât îi respecta din punct de vedere profesional. În caz contrar, de obicei urma moartea.

— Bine, dar guvernul ştia că trebuia să se aştepte la aşa ceva, mai devreme sau mai târziu. Au fost surprinşi?

— Nu surprinşi, domnule Thornton! Extrem de îngrijorați ar fi o descriere mai potrivită a stării lor de spirit.

Steve Taber se ridicase în picioare, chipul său anonim transformându-se într-o frescă de umbre şi lumini în strălucirea crudă a becului proiectorului. Taber era expert în domeniului terorismului Noului Val, ieşit din şcoala ANTERR de experți antiterorişti constituită la sfârşitul anilor şaptezeci şi începutul anilor optzeci.

— Mi se pare logic, a remarcat Thornton. Şi, apropo, spune-mi Bo, în regulă? „Domnule” îmi spuneau oamenii tatălui meu când trăia.

Taber a zâmbit.

— Am priceput, Bo. Oamenii noştri au răscolit toate bazele de date din momentul acestei întâlniri, până acum. Am transmis mesaje altor agenții prietene, i-am făcut pe datornici să ne întoarcă favorurile şi am promis să ne revanşăm cum se cuvine în cazul în care ni se oferă ceva demn de luat în considerație. În orice caz, până acum cooperarea a fost excelentă, europenii fiind mult mai familiarizați cu terorismul decât noi. Ceea ce trebuie să se înțeleagă în primul şi-n primul rând este că inamicul s-a schimbat fundamental în ultimii câțiva ani. Zilele în care se deturnau avioane şi se deschidea focul la întâmplare prin aeroporturi au cam apus. Răspunsurile hotărâte la aceste amenințări evidente au făcut să nu mai fie nişte jocuri atractive pentru animalele astea, mai ales după ce unele dintre ele au fost capturate, judecate şi apoi închise. Şi, dacă am înțeles bine, cheile celulelor lor au fost topite pentru mai multă siguranță. Punerea problemelor

într-o lumină diferită, o abordare mult mai sofisticată a actelor teroriste, nereuşitele în privința preîntâmpinării sau contracarării unor atacuri teroriste, toate acestea au făcut ca guvernele să-şi modifice considerabil optica.

Thornton a dat din nou din cap, aprobator, punându-şi paharul pe care îl golise pe covor, lângă fotoliul pe care se aşezase.

— Te gândeşti la loviturile chirurgicale, corect?

— Da. Israelul a lansat asemenea operațiuni cu ani în urmă, înțelegând înaintea tuturor că nu putea să se replieze şi să aştepte să-i cadă ciocanul în cap. Unele dintre aceste operațiuni au ieşit la iveală, generând un val de indignare chiar din partea celor vizați ca ținte de către terorişti. Însă când valul a devenit prea masiv pentru a fi ignorat, germanii, britanicii, spaniolii şi francezii au început şi ei să taie bobocii înainte să apuce să înflorească. Sau, mai bine zis, ca să nu mai apuce să înflorească. Statele Unite au fost ultima dintre marile puteri care au înțeles că nu poți lupta împotriva focului decât cu foc, dacă nu vrei să devii sacul de antrenament al oricărui lunatic „înarmat” cu o cauză nobilă şi un sac cu grenade.

Bailey a apăsat un buton şi pe perete apăru prima imagine. Vocea lui părea fantomatică în încăperea întunecată, amortizată de fotoliul adânc în care se instalase.

— Bo, ai aici resursele noastre acoperite, active în acest moment. Te-ai familiarizat cu programul SLAM al echipei mele, în care sunt implicate în acest moment două subunități. SOCOM a pus la bătaie „Râul de Lavă”, o forță de două sute de oameni, provenind din toate armele, conduşi de un fost colonel din armata terestră, Cantrell. Ei s-au specializat în operațiunile de suprimare prin acțiune directă sau DAS-OP *(Direct-Action Supression Operations).* Majoritatea dislocărilor lor au loc peste ocean. Recunoşti, de asemenea, unitățile ANTERR standard, fiecare aparținând armatelor specifice: SEAL, DELTA, FAST, ST-8, SOW. Toate acestea sunt alternative antiteroriste, destinate în principal

operațiunilor de salvare şi susținerii lor. Ceea ce ne lipseşte este un program de genul DAS-OP destinat rezolvării situațiilor de acest gen apărute în interiorul granițelor noastre. Ni s-au mai semnalat anterior asemenea activități, însă deocamdată nimeni nu a acționat împotriva unui oraş important, aşa cum au făcut în Europa. Chestia asta, Unitatea 99, poate să fie preludiul unei schimbări în politica teroriştilor, o schimbare care trebuie să ne găsească pregătiți.

Taber şi-a exprimat acordul, cerându-i lui Calvin să treacă la următorul diapozitiv.

— Aici avem cele mai importante zece organizații teroriste capabile şi dornice să organizeze şi să lanseze atacuri împotriva Statelor Unite. Nu trebuie să pierdem din vedere că, odată şi-odată, Uniunea Sovietică ori le-a sponsorizat, ori le-a susținut într-un fel oarecare, pe fiecare în parte. Evenimentele din Europa de Est au determinat apariția necesității schimbării politicii ruseşti în privința susținerii terorismului, indiferent cât de selectiv ar fi procesul.

— Cu alte cuvinte, GRU şi KGB nu-şi mai pot controla animăluțele de casă la fel de bine ca înaintea căderii Zidului? a întrebat Bo.

— Corect. S-a produs o anumită distanțare între ruşi şi cei pe care i-au exploatat, un divorț care, în general, îi umple de nervi pe teroriştii care ani de zile s-au bazat pe ruşi pentru pregătire, furnizarea de arme, fonduri şi documentație, deplasare discretă în toată lumea şi câte şi mai câte.

Bo s-a ridicat, întinzându-se, în timp ce în minte derula scenariul discutat.

— Mai sunt şi alți jucători în afara ruşilor care i-au avut pe statele lor de plată pe ticăloşii ăştia. Aş zice că topul celor zece o să-şi îndrepte acum atenția în direcția lor, ceea ce înseamnă…

— Ceea ce înseamnă că se va pune în mişcare un mecanism de negociere, i-a tăiat vorba Bailey. Mai laşi tu, mai dau eu…

— Corect, a intervenit şi Taber. Iar principalii suporteri se află în Orientul Mijlociu, cu politica lor legată irevocabil de opțiunile religioase. Ceea ce înseamnă că viziunile lor sunt cu mult mai extremiste decât ale ruşilor, furia lor determinată de imixtiunile Occidentului desemnând din pornire Statele Unite drept principala țintă.

— Mai bine opreşte aparatul dacă crezi că nu trebuie să văd totul în seara asta, a intervenit Bo.

Bailey i-a aruncat o privire interogatoare lui Taber, la care analistul a dat din cap afirmativ. Cei trei au părăsit biroul lui Thornton, care brusc s-a simțit sufocat de încăperea mică, aşa că au trecut în livingul spațios de la etaj. După ce s-au instalat, Calvin a continuat discuția de unde fusese întreruptă:

— Există un obstacol major în proiectarea şi desfăşurarea acestor operațiuni în țară şi mă gândesc aici chiar la ruşi. Ar avea de pierdut al naibii de mult dacă la ştirile de noapte ar apărea un grup de americani oblojiți, povestind cam ce ştiu. Aşa că au preferat să ne furnizeze toate informațiile necesare, cu condiția să nu fie implicați într-un asemenea scenariu.

Steve este convins că Unitatea 99 a fost creată tocmai pentru a defalca şi a planifica fazele de execuție ale unei operațiuni de anvergură. Mai mult chiar, este cât se poate de posibil ca atacul propriu-zis să nu fie executat de o persoană care să poată fi asociată vreuneia dintre cele zece organizații teroriste.

— Te gândeşti la un terorist pe cont propriu? Există aşa ceva? l-a întrebat Bo.

— Din nefericire, da! i-a răspuns în silă Taber de pe canapeaua pe care se instalase. Nu este vorba despre genul obişnuit de mercenari, ci despre un fel de corp de elită, format din jucători care acceptă cele mai mari mize şi care îşi câştigă existența ocupându-se de operațiuni legate numai de lumea narcoticelor şi a politicii. Avem o echipă formată din trei oameni care se ocupă permanent de aceste persoane şi de contractele lor şi îmi pare foarte rău că sunt nevoit să

recunosc că şi noi am folosit serviciile câtorva dintre ei în trecut.

În încăpere s-a aşternut liniştea, cu excepția picăturilor de ploaie şi a vântului, care băteau în uşa de sticlă. Thornton le-a oferit tuturor băuturi dintr-un mic frigider camuflat în spatele bărulețului din colț, observând că Taber alesese un pahar de vin scump, preferându-l ofertei generoase de bere de import. După ce Bailey şi-a desfăcut o cutie acoperită de gheață de Corona, discuția a reînceput.

— Aşadar, te aştepți ca Unitatea 99 să îi ofere un contract unui asemenea terorist independent, în loc să îşi trimită propriii oameni, corect?

— Exact, Bo! Orice ar crede publicul şi media, dosarele noastre sunt al naibii de aproape de perfecțiune când e vorba despre teroriştii care ar fi capabili să pună la cale şi să execute o lovitură ca aceea la care ne aşteptăm noi acum. Şi unde mai pui că oricare dintre nenorociții ăştia poate să intre în țară când vrea, pe apă, prin aer sau pe uscat şi există toate şansele să-l prindem în şaptezeci şi două de ore sau chiar mai curând. Unitatea 99 ştie la fel de bine lucrul acesta, aşa că este pe deplin justificată ideea de a coopta un independent, la fel de bine pregătit, dar care este complet necunoscut şi, prin aceasta, imposibil de suspectat.

— Oamenii voştri sunt de acord cu ce spune omul ăsta? a întrebat Thornton.

— Nu numai că sunt de acord, dar credem că ar putea să ştie chiar şi cine şi-a adjudecat contractul ăsta, i-a răspuns Steve.

Ridicându-şi paharul la buze, profesionistul informațiilor şi-a umezit buzele, după care a continuat:

— Există un cerc foarte restrâns de bărbați şi femei care se pot vântura prin lume de colo-colo fără să atragă atenția asupra lor. Nu au cazier, de fapt nu au decât actele absolut necesare, obținute cu foarte mare cheltuială. Desigur, pot fi contactați de către cei care au nevoie de talentele lor speciale, dar sistemul prin care se stabileşte legătura se schimbă în

permanenţă, tocmai pentru a le asigura protecţia. Am pus cap la cap o serie de profile, cărora le-am asociat şi nişte identităţi fictive, dar în majoritatea cazurilor nu este vorba decât despre numele de cod al asasinului respectiv. Metodele şi preferinţele lor în privinţa ţintelor ne ajută foarte mult în ţinerea la zi a acestor cataloage individuale, dar chiar şi aşa există un anumit număr de dosare nerezolvate, care mai au nevoie de prelucrare înainte de a fi asociate vreunuia dintre numele de cod cu care lucrăm la ora actuală.

— Bine, dar despre cine vorbim în acest caz?

Taber s-a ridicat şi s-a apropiat încet de una dintre ferestrele imense care dădeau spre oceanul înspumat de dedesubt. Pentru un moment, a aşteptat în tăcere, cântărindu-şi parcă gândurile cele mai intime. Când a deschis gura să vorbească, se simţea că îşi alegea cuvintele cu grijă, exprimându-se clar şi cu precizie.

— Înainte să discut cu tine despre omul nostru, trebuie să-ţi spun că vrem să-l găseşti şi să-l elimini, prin aceasta înţelegând să-l omori. Billings m-a informat în privinţa naturii angajamentelor noastre faţă de tine înainte să pornim către Coasta de Vest. Echipa ta este singura pe care o avem la dispoziţie, care poate să îndeplinească o operaţiune directă de suprimare cu viteza pe care ţi-o impunem noi. Dacă suspectul pe care îl bănuim că a fost contactat de Unitatea 99 este omul nostru, înseamnă că deja se află pe teritoriul Statelor Unite şi mai mult ca sigur în momentul acesta tatonează ţinta. Nu ştim prea multe despre el personal, deşi, din punct de vedere profesional, „lucrările” lui sunt demne de toată atenţia şi consideraţia.

Bo s-a ridicat, privindu-l pe Bailey care a ridicat din umeri. Deşi Taber era cu spatele la el când a deschis gura să vorbească, Thornton ştia prea bine că întrebarea lui însemna acceptarea misiunii:

— În regulă, dar tipul ăsta nu are şi el un nume, ca toţi oamenii?

Taber s-a întors brusc, chipul său părând o mască inertă, înainte să răspundă, a derulat în minte toate informațiile şi detaliile pe care le cunoştea legate de acest terorist internațional.

— Nu avem nici cea mai vagă idee cine este în ceea ce priveşte numele de botez; cât despre nume false, ştim cu siguranță că a folosit peste patruzeci, câte cunoaştem noi până în prezent. Numai numele sub care este contactat rămâne neschimbat de fiecare dată, aceasta fiind şi calea pe care am depistat posibila lui recrutare pentru această misiune.

— Sunt numai urechi, Steve…

— Îl cunoaştem numai sub numele de Santinela şi, dacă el e sănătos la cap, înseamnă că noi nu suntem.

Afară, câteva fulgere au brăzdat întunericul de smoală cu descărcarea lor de energie. Aproape imediat, o serie de tunete le-a dat fiori oamenilor şi a scuturat casa, „explodând” foarte aproape. Bo Thornton rămăsese ca de piatră, în timp ce oamenii guvernului aşteptau reacția lui la ceea ce se discutase.

— Şi să înțeleg că vrei ca şi Peter să ia parte la dansul ăsta, nu? a întrebat el fară ca vocea să-i trădeze sentimentele destul de confuze din acel moment.

— Aşteaptă telefonul tău, *dacă* eşti de acord să-l cooptezi, l-a lămurit Calvin.

— Telefonul este în birou. Spune-i să vină direct aici şi să ia feribotul din Portland. E bine să avem de partea noastră un expert în narcoterorism, dar ceea ce mă nelinişteşte este faptul că nu l-am mai văzut pe bătrânul urs de când a fost expediat la Washington DC de Conrad, de cum s-a pus pe picioare.

— Atunci, înseamnă că accepți contractul?

— Da’ ție ce ți s-a părut că am spus, Skippy? O să rezolv problema detaliilor cu domnul Bailey, aici prezent, dar pe moment v-aş propune să dăm stingerea. Nu ştiu de ce, dar

am sentimentul că mâine o să fie o zi al naibii de agitată în gospodăria asta!

CAPITOLUL 3

După ce s-a strecurat prin mulțimea care îi despărțea, Santinela l-a imobilizat mental pe paznicul care îşi pufăia leneş țigara. Majoritatea supermagazinelor din Statele Unite recurgeau la serviciile unei firme private de securitate, care le punea la dispoziție atât agenți în uniforme, cât şi agenți în civil. Ideea de a avea în poziții vizibile agenți în uniformă şi înarmați pornea de la nevoia de a-i convinge pe cumpărătorii cinstiți că erau în deplină siguranță în timp ce îşi cheltuiau bine dispuşi cecurile săptămânale. În acelaşi timp, pungaşii de toate categoriile, specializați în furtul din maşini, de pe rafturile magazinelor, hoții de buzunare şi o mulțime de alți hoți ştiau exact unde se aflau paznicii şi se duceau să opereze în cu totul alte locuri.

Lucru care convenea de minune, de altfel, majorității personalului de securitate, plătit cu salariul minim şi primind o pregătire sumară, în cel mai fericit caz, pentru această activitate asemănătoare cu a oricărui polițist. Aşa că nimeni nu-şi punea fundul la bătaie pentru patru dolari şi un sfert pe oră, ştiind şi că bunurile din jur erau asigurate. Mai mult chiar, faptul că s-ar fi putut trezi între patru ochi cu un dependent de droguri în criză, aflat în căutarea unui câştig rapid şi uşor, pentru care ar fi fost în stare chiar să facă uz de armă fară discernământ, i se părea cu atât mai puțin atractiv unui asemenea paznic. Prin urmare, între băieții răi şi cei a căror slujbă era asigurarea sentimentului de siguranță al publicului în „coloseumurile” de cumpărături ale națiunii se stabilise o înțelegere mutual avantajoasă: tu nu mă deranjezi pe mine şi eu nu te deranjez pe tine.

În timp ce părea absorbit de bijuteriile expuse în vitrina unui magazin de lux, teroristul îşi evalua concurenţa. Paznicul ştia să poarte o uniformă, ceea ce însemna că fusese ori poliţist, ori militar. Cămaşa era scrobită şi călcată impecabil, iar ecusoanele de pe mâneci erau cusute de jur împrejur şi nu doar fixate în două-trei puncte. Deasupra buzunarului din stânga de pe piept era prinsă o insignă strălucitoare, în mod evident bine lustruită. O atenţie asemănătoare fusese acordată şi pantalonilor maronii şi ghetelor negre. Sub cămaşă, Santinela a observat conturul pătrat al unei veste antiglonţ, ceea ce sugera modul în care putea fi eliminat. Nu era un bărbat masiv, dar nici un păcălici nu părea să fie. Peste şolduri avea o centură din piele neagră, pe care avea prinsă o pereche de cătuşe, un baston Mace, un suport de lanternă cu lanterna de rigoare şi, nu în cele din urmă, un toc din piele tot neagră, cu deschidere frontală, de asemenea bine întreţinut. Santinela a recunoscut în toc patul unui revolver Ruger CP-100, conceput pentru folosirea unor cartuşe foarte puternice, de calibrul .357 Magnum. Era o alegere de profesionist, sau cel puţin a unuia care cunoştea armele. În mintea Santinelei s-a înregistrat automat faptul că butoiaşul revolverului era încărcat.

Paznicul trebuia să moară.

— Scuză-mă, domnule poliţist. Trebuia să mă întâlnesc cu soţia în faţă la „Geeblers Shoe Mart”, dar pentru nimic în lume nu pot să-mi amintesc unde naiba este.

Paznicul s-a întors încet, luându-şi ţigara fumată pe jumătate dintre buze. Santinela observase poziţia patului revolverului în toc şi făcuse un pas lateral, astfel încât să ajungă umăr la umăr cu paznicul. Cu ţigara între degete, paznicul i-a zâmbit, deşi în ochii lui nu se vedea decât plictiseală.

— „Geeblers”? Nici o problemă, domnule. Magazinul se găseşte în celălalt capăt pe partea stângă, chiar vizavi de o librărie.

Vorbind, paznicul privea de-a lungul culoarului principal al supermagazinului, ridicând mâna dreaptă şi indicându-i cu țigara direcția în care se găsea magazinul căutat. Cu o singură mişcare, Santinela a apucat patul Ruger-ului cu mâna stângă, eliberând cu degetul mare cureluşa care împiedica arma să nu cadă din toc şi pe urmă a împins pistolul greu înainte, scoțându-l din toc ca şi cum ar fi fost posesorul lui. Pivotând la un unghi de patruzeci şi cinci de grade pe călcâiul piciorului stâng şi făcând o jumătate de pas înapoi cu piciorul drept, asasinul a ridicat arma la nivelul umărului, aducându-i cătarea în centrul frunții paznicului şocat. Percutorul revolverului începuse să cadă când omul a dat să deschidă gura, iar în ochii lui surprinşi se vedea că înțelesese că se afla în fața propriei morți, chiar în fracțiunea de secundă în care cuiul percutor a atins capsa cartuşului, trimițându-l prin țeava de oțel călit cu o viteză de peste patru sute de metri pe secundă.

La mai puțin de douăzeci de centimetri de capătul țevii, trăsăturile paznicului au fost mai întâi arse de flacăra care preceda proiectilul de mare viteză. Impactul puternic al glonțului a transformat într-un miliard de cioburi panourile imense din sticlă din spatele celor doi bărbați, punând capăt pe loc râsetelor şi discuțiilor cumpărătorilor. Capul paznicului s-a smucit spre spate, ca şi cum ar fi fost lovit de o bâtă de baseball, crăpându-i ca un pepene prea copt la impactul cu glonțul care şi-a croit apoi drum prin cavitatea craniană, distrugând țesutul cerebral şi antrenând resturile în mişcarea sa, provocând în capul bietului om o reacție la fel de necontrolată ca explozia unei stele mari. Reacțiile instinctive au dispărut cu desăvârşire, bietul om începând să se smucească dintr-o parte în alta ca o păpuşă dementă, aflată sub controlul unui păpuşar nebun. Sângele de un roşu strălucitor, datorită alimentării sale cu oxigen proaspăt, trimis în urmă cu câteva secunde din plămânii sufocați de gudron creierului acum distrus, a împroşcat pardoseala cu mii de stropi microscopici. Santinela a urmărit „cadavrul pe

picioare” depărtându-se de el, nimerind apoi în fațada magazinului de bijuterii şi prăbuşindu-se la picioarele unei femei grase, care urla violent, dându-şi ochii peste cap în timp ce moartea paznicului i se înregistra definitiv în memorie.

Se mişca fară să gândească, revolverul părând să-şi caute țintele şi să tragă de unul singur, în timp ce oamenii din jur se aruncau pe pardoseală. Santinela a omorât-o mai întâi pe femeia cea groasă, închizându-i gura cu două gloanțe în inimă. A tras apoi ultimele trei gloanțe la întâmplare, unul singur nimerind o țintă solidă, celelalte două traversând lungimea supermagazinului şi înfigându-se inofensive într-un perete. Lăsând revolverul descărcat să-i cadă la picioare, Santinela şi-a desfăcut trenciul dintr-o singură mişcare, punând mâna pe puşca de asalt şi din aceeaşi mişcare coborându-i siguranța. Oamenii fugeau încotro vedeau cu ochii, țipetele şi urletele lor devenind din ce în ce mai puternice pe măsură ce-şi dădeau seama că în mijlocul lor se afla un nebun periculos înarmat.

Păşind grăbit, ținând arma lipită de şoldul drept, aşa cum fusese învățat de multă vreme să procedeze, Santinela a început să trimită rafale scurte, sincronizând mişcările țevii cu mişcările ochilor săi, care evaluau confuzia şi teroarea pe care o răspândea în jur. În câteva momente şi-a golit primul încărcător, lăsând în urmă alți şapte morți şi patru răniți. Nu le recunoştea victimelor sale statutul de ființe umane. Trecuse multă vreme de când reuşise să îşi şteargă din conştiință identitatea umană a celorlalte ființe asemănătoare lui din punct de vedere fizic, la aceasta adăugându-se şi sutele de asasinate, poate chiar peste o mie, pe care le executase, care neutralizaseră toate urmele de sentimente umane – aceasta în eventualitatea că ar fi avut aşa ceva. În schimb, ceea ce observa erau frânturi de mişcare, forme fără trăsături şi conținut, lucruri în loc de oameni. Nu auzea nimic. Nici un țipăt de durere, nici un cuvânt de implorare a milei, nici o

exclamație de surprindere sau iritare. Lumea lui era tăcută, cu excepția ritmului ca de ciocan intonat de armele sale.

La un moment dat, percutorul AKM-ului a lovit în gol. Santinela a apăsat pârghia de eliberare a încărcătorului, i-a dat drumul să cadă şi l-a înlocuit cu un altul, plin. Lăsând puşca de asalt să se bălăngăne în cordeluța ei, Santinela a pescuit din buzunar o grenadă cu fragmentație, i-a smuls cuiul de siguranță şi apoi a rostogolit-o într-un magazin de bomboane. Explozia a împroşcat în toate direcțiile fărâme metalice ascuțite şi înroşite, care au străpuns tot ceea ce au întâlnit în cale, țipetele pătrunzătoare ale răniților urmărindu-l pe asasin ca un alai de vrăjitoare, către următorul obiectiv.

După alte treizeci de cartuşe şi un alt încărcător schimbat, Santinela s-a proptit, cu picioarele desfăcute, în fața vitrinei unui magazin de modă pentru femei, ticsit cu oameni care îl priveau îngroziți în timp ce-şi evalua prada. Până în acel moment, nu întâmpinase nici un fel de rezistență din partea nimănui, lucru care Santinelei i s-a părut jignitor pentru sexul tare, având în vedere câți bărbați se aflau în supermagazin în cel moment. Cei mai mulți, însă, se trântiseră pe burtă sau îşi protejau iubitele sau familiile cu propriul trup, iar Santinela era gata să facă pariu că nimănui nu-i trecea prin minte, în momentele acelea, să încerce ceva pentru a-l opri pe nebunul care o luase razna şi încerca să-i omoare pe toți. De altfel, nici paznici nu mai întâlnise, dar asta nu i se părea surprinzător, dată fiind cruzimea atacului. Exista, totuşi, un gând care nu-i dădea pace asasinului: era imposibil ca în seara aceea, în tot supermagazinul, să nu se găsească cineva care să aibă asupra sa o armă şi care în orice clipă l-ar fi putut pândi, aşteptând poziția aceea ideală din care să-l poată nimeri în plin. Şi, pe urmă, era posibil să fie, undeva prin preajmă, un polițist în afara serviciului, cu arma asupra lui – sau a ei, de ce nu? – aşteptând momentul propice să-l doboare.

Poate şi pentru aceste motive, cel mai bine era să se mişte încontinuu.

O a doua grenadă a aterizat în mijlocului unui grup de femei care se înghesuiseră unele în altele, prin cine ştie ce misterios impuls care le făcuse să creadă că, adunate mai multe la un loc, ar fi avut şanse să scape. Sfera cât o minge de baseball s-a strecurat printre trupurile lor şi a explodat, jupuind pielea şi carnea de pe oase. Ridicându-şi AKM-ul la umăr, Santinela a trimis patru gloanțe țintite asupra unui grup de cumpărători care o luaseră la goană din fața lui, doi dintre ei, loviți în plin, trântindu-i la pământ pe cei din jur. Era la ultimul încărcător şi nu mai avea la dispoziție decât o grenadă. Creierul său a început în acel moment să înregistreze sunetul unei sirene. Apoi al mai multora. Tânguirea lor prelungă şi stridentă a fost pentru asasin semnalul că era vremea să pună capăt escapadei sale nocturne şi să îşi ia tălpăşița. Polițiştii nu erau o amenințare reală pentru terorist, pregătirea şi timpul lor de reacție fiind cu totul nepotrivite pentru ceea ce însemna el. În plus, poliția era constrânsă să joace după anumite reguli, pe care asasinul ştia cum să le folosească în favoarea lui. În acea seară, protectorii oraşului aveau să se confrunte cu o situație cum nu mai întâlniseră, căreia nu erau pregătiți să-i facă față şi la care cu atât mai puțin nu ştiau cum să reacționeze. Santinela, pe de altă parte, acționa deja la capacitatea lui maximă, planul de acțiune fiindu-i cunoscut numai lui, iar hotărârea de a-şi duce misiunea la bun sfârşit era indestructibilă. Iar polițistul care i-ar fi ieşit în cale, dacă nu era al naibii de bun ca să-i poată face față, era al naibii de mort.

Continuând să înainteze, a început să-şi descarce arma la întâmplare, gloanțele sale smulgând bucăți de marmură lustruită ca oglinda din pereți, ricoşând pe pardoseală, sfărâmând pereții de sticlă, doborând manechinele din vitrine, ca şi cum ar fi fost nişte imense popice pe pista unui popicar nebun. Santinela era mulțumit de numărul de victime pe care

le lăsa în urma lui; nu mai vroia decât să-i țină pe cei rămaşi în viață cu capul pe pardoseală, în timp ce el se pregătea să iasă din scenă. Simțind că încărcătorul puştii de asalt era gol, i-a dat drumul din mâini, apoi şi-a trecut peste cap cordeluța pe care o ținea legată şi a lăsat-o să cadă cu un zăngănit. Luând-o la fugă, s-a îndreptat către latura lungă a supermagazinului, sărind peste trupurile întinse pe jos ale unor oameni imobilizați de teroare şi oroare.

Strecurându-se după un colț, s-a trezit față în față cu doi polițişti din Seattle, cu armele scoase, care tocmai treceau prin uşile de sticlă ale intrării de nord a supermagazinului. Santinela a scos o înjurătură printre dinți, s-a lăsat într-un genunchi şi a ridicat *shotgun*-ul la umăr, degetul arătător al mâinii drepte apăsând ritmic trăgaciul, în timp ce mâna dreaptă manevra încărcătorul cu mişcări ritmice şi rapide. Prima lovitură l-a nimerit pe polițistul din față în plin, făcându-l să se răsucească şi aruncându-l lateral, lovindu-l puternic cu capul de mânerul metalic al uşii. Îndreptându-şi atenția asupra celui de-al doilea polițist, l-a împroşcat şi pe acesta cu două încărcături, în timp ce individul a reuşit să-şi descarce şi el de două ori arma. Între cei doi a erupt o avalanşă de cioburi de sticlă declanşată de proiectilele care îşi căutau țintele. Tunetul cartuşelor de 9 mm a acoperit însă duduitul cartuşelor de calibrul 12, amestecându-se din nou cu strigătele şi urletele de groază ale oamenilor şocați, care reacționau acum mult mai rapid la schimbul de focuri.

Santinela şi-a urmărit proiectilele retezându-i picioarele celui de-al doilea polițist, ale cărui gloanțe rataseră la milimetru capul teroristului, trecându-i atât de aproape de tâmple, încât le simțise căldura şi le auzise fâşâindu-i pe lângă urechi. Aruncându-se lateral, în timp ce polițistul încerca să ochească şi să tragă din nou, Santinela a scos ultima grenadă, i-a scos cuiul de siguranță şi a aruncat-o de-a lungul unui hol lateral, mai îngust, nimerind intrarea unui magazin ticsit cu oameni îngroziți. Tot mai multe sirene îşi alăturau tânguirile celor sosite înaintea lor, strigătele unui al

doilea val de polițişti acoperindu-le şi ajungând acum clar la urechile teroristului, în timp ce întăririle se apropiau în salturi de intrarea sudică, înjurăturile lor amestecându-se cu ordinele destinate civililor de a rămâne nemişcați.

Din arma polițistului rănit a erupt apoi un nou tunet lung, însă era muniție irosită, pentru că trăgea la întâmplare, fară să ochească. Santinela se adăpostise în spatele unui container de gunoi din beton care îl proteja de barajul de foc dezlănțuit asupra lui. Explozia l-a găsit în picioare, descărcându-şi *shotgun*-ul la întâmplare, încercând să-şi acopere de unul singur retragerea pe holul îngust şi plin de fum, pe care era cât pe ce să alunece călcând într-o pată de sânge din uşa magazinului în care îşi expediase ultima grenadă. Descotorosindu-se şi de *shotgun* la fel cum făcuse cu puşca de asalt, Santinela a pus mâna pe Browning-ul Hi-Power, s-a îndreptat spre fundul magazinului, închizând şi blocând singura uşă care dădea spre spațiul de depozitare.

— Te rog, domnule! Nu ne face nici un rău, n-o să spunem nimic! Numai nu ne omorî!

Santinela s-a răsucit, ținând Browning-ul cu amândouă mâinile, căutând cu țeava, până când privirea lui rea s-a oprit asupra chipului îngrozit al bătrânului. Alături de bătrân, se mai ghemuia o a doua siluetă, cu părul cărunt, adunat la spate într-un coc şi cu ochelarii căzuți de pe nas. În lumina slabă a becului chior din tavan, se vedeau urmele de lacrimi de pe obrajii bătrânei. Era o femeie măruntă şi foarte, foarte speriată.

Din nou, vocea slabă, tremurătoare şi terorizată a bătrânului i-a zgâriat auzul:

— Te rog, domnule! Te rog, pleacă!

Browning-ul Hi-Power a tresărit scurt în mâinile Santinelei, glonțul înfigându-se în pieptul bătrânului cu un zgomot înfundat. Cel de-al doilea proiectil l-a urmat îndeaproape, de această dată țintit în tâmpla subțire ca o coajă de ou. Cu strălucirea speranței dispărută din priviri, bătrâna s-a prăbuşit alături de soțul ei, un murmur înfundat stând

mărturie că înțelesese care era soarta care o aştepta şi pe ea. Santinela nu-şi putea permite să lase în urmă martori oculari. Nu în această fază a operațiunii. Trupul ei a tresărit la contactul cu glonțul de calibrul nouă milimetri, celelalte două care au urmat nimerind-o între omoplați, pentru că femeia se întorsese, cu ultimele puteri, încercând să se ferească de moartea care o luase cu asalt pe neaşteptate.

Teroristul avea urechile înfundate de zgomotul asurzitor făcut de focurile de armă în spațiul îngust. Fără să se mai gândească la cei doi bătrâni pe care tocmai îi executase, asasinul plătit a trecut peste trupurile lor şi a alergat la uşa de aprovizionare, care era încuiată pe dinăuntru. Oprindu-se o clipă şi-a netezit părul şi şi-a scos harnaşamentul complicat pe care l-a aruncat în spatele unei stive de cutii din carton. Pe urmă şi-a vârât Browning-ul în pantaloni, în față şi şi-a strâns trenciul în jurul taliei, ascunzând arma, dar asigurându-se că putea să ajungă uşor la ea în caz de nevoie.

Pe urmă, a descuiat uşa care, cu un scârțâit scurt, s-a deschis fară împotrivire şi şi-a aruncat privirile împrejur.

Afară, l-a întâmpinat o adevărată nebunie. Parcarea era plină de oameni care fugeau care încotro, vehiculele blocaseră circulația pe aleile şi aşa prea înguste, şoferii ciocnindu-şi maşinile în încercarea disperată de a fugi cât mai departe de masacrul căruia îi supraviețuiseră. Claxoanele automobilelor se amestecau, dar nu reuşeau să facă față sirenelor ambulanțelor care îşi puseseră la bătaie şi girofarurile cu lumini albe, albastre şi roşii, care ricoşau pe pereții supermagazinului. Ici şi colo, câte un polițist încerca să preia controlul situației, să impună o ordine care, după cum ştia Santinela, era imposibilă în situația dată. Compatrioții săi erau mulțumiți să urmărească violența instalați confortabil în fotoliile lor, cu o bere într-o mână şi cu telecomanda televizorului în cealaltă. Însă el tocmai le răpise „virginitatea" – asta era ceea ce făcuse. Ore în şir nici nu se putea pune problema să fie ordine, iar eforturile celor însărcinați să o restabilească erau în van. Terorismul sosise şi în America. Iar

Seattle era primul oraş care avea să facă cunoştinţă cu spectrul ei rece şi crud.

Strecurându-se ca o umbră prin uşa întredeschisă, Santinela s-a amestecat în mulţimea frenetică, lăsând-o să-l poarte în mijlocul ei ca un val, trecând pe lângă poliţişti, ambulanţe şi alte grupuri de supravieţuitori aflaţi încă în stare de şoc, până la marginea parcării. Aici s-a separat de mulţime, cu mâinile înfundate în buzunare şi simţind patul Browning-ului apăsându-i burta. I-a trebuit o jumătate de oră să ajungă înapoi la maşină, cea mai mare parte a timpului petrecându-şi-o rătăcind de colo-colo, fără scop şi fără plan, în caz că vehiculul parcat pe străduţa întunecoasă şi retrasă ar fi atras atenţia poliţiei şi cineva ar fi rămas pe aproape, aşteptând întoarcerea proprietarului. Santinela punea mare preţ pe siguranţa personală şi nu risca niciodată fără un motiv serios, chiar dacă totul ar fi părut cât se poate de normal în jurul său.

După ce a urcat în maşină, într-un târziu şi-a aruncat Browning-ul pe bancheta din dreapta şi-a pus centura de siguranţă şi a pornit motorul, care a început să toarcă înfundat de la prima cheie. Semnalizând precaut, a ieşit de pe străduţă şi apoi a ocolit prudent parcarea supermagazinului până a găsit artera puţin frecventată, care ducea la autostradă. O oră mai târziu, se afla la adăpost, în siguranţă, în confortul camerei de hotel, bucurându-se de o cină târzie, comandată la *room-service.* După ce a făcut un duş rapid, a urmărit ştirile, tot mai încântat de reuşita lui, pe măsură ce imaginile color se derulau pe ecran, descriind mai bine decât cuvintele brutalitatea dezlănţuită a atacului său.

Sorbindu-şi berea de la gheaţă, s-a relaxat. *Vă mai aşteaptă încă multe alte surprize, naivii mei prieteni,* le spunea el în gând americanilor. *Încă multe, multe altele.* Cu acest gând, Santinela a căzut într-un somn adânc, lăsând televizorul deschis să-i ţină companie.

CAPITOLUL 4

Poliţistul Harry Jackson încerca să-şi suprime emoţiile explozive, simţindu-se ca şi cum toate simţurile sale ar fi fost violate de carnajul lăsat în urma lui de Santinela. Strecurându-se într-un magazin gol şi-a aruncat privirea de jur împrejur, a găsit telefonul, a smuls receptorul din furcă şi a format un număr pe care numai puţini aleşi îl cunoşteau. Aşteptând să-i răspundă cineva la celălalt capăt al firului, Jackson a trecut în revistă ceea ce văzuse şi, mai important, ceea ce simţea.

Harry Jackson era un veteran al Departamentului de poliţie din Seattle. Negru, a fost printre puţinii ofiţeri de culoare care a depus cerere de acceptare într-o unitate nou formată, însărcinată cu răspunsul imediat la acţiunile teroriste îndreptate împotriva oraşului. Cei şase ani petrecuţi în Marina Statelor Unite, dintre care ultimii doi în FAST, l-au impus în faţa responsabililor administraţiei oraşului care răspundeau de punerea în practică a ceea ce se dorea a fi un program revoluţionar, ori din ce parte l-ai fi privit. Ca membru al echipei de zece persoane cunoscută sub numele de FATCAPPER, Jackson putea să-şi exercite îndatoririle de poliţist în patrulă şi să fie pregătit în orice moment să se integreze echipei sale şi să întreprindă acţiuni directe, în cazul în care vreun nebun şi-ar fi ieşit din fire, în orice district al oraşului.

Iar lui Jackson i se părea că tocmai asta se întâmplase în *Rosemont.*

— Da? Ofiţerul Cardoza la aparat, cu ce vă pot fi de folos?

Jackson adulmeca aerul din jur. Simţea duhoarea morţii.

— Card? Eu sunt, Jackson. Pedrosa este pe acolo? S-ar părea că intrăm în afaceri.

— Fir-ar să fie! Înseamnă că eşti la *Rosemont,* Harry. Liniile de urgenţă 911 sunt blocate de apeluri legate de supermagazin. Ca să nu mai zic că suntem înglodaţi până în gât în blocajele de trafic de pe autostrada 1-5. Pe ambele sensuri. Poliţia statului vrea să cheme câteva unităţi suplimentare din Tacoma şi Olympia să le vină în ajutor băieţilor noştri. Toate vehiculele de urgenţă pe care am putut să punem mâna sunt la faţa locului sau se îndreaptă într-acolo. Omule, da' ce naiba s-a întâmplat?

După ce i-a vârât sub ochi o legitimaţie cu margine roşie unui poliţist din patrula statală, care a dat din cap iară să scoată o vorbă, Jackson l-a urmărit întorcându-se în buimăceala de afară, în confuzia generală care domnea încă nestingherită.

— Am aşa... ca un presentiment, Card. Atacul a fost prea bine executat, prea metodic. Am primit relatări despre arme şi grenade. Nici un suspect încă. Fir-ar să fie, nici măcar nu-mi dau seama dacă a început încă interogarea martorilor. E un haos total, omule.

— Crezi că este vorba despre un profesionist?

— Poate. E prea devreme să mă pronunţ. Ce-i cu Pedrosa?

O altă voce, mai groasă şi cu un puternic accent spaniol, a răspuns la întrebarea lui Jackson.

— Harry? Am ascultat la derivaţie. Spune cum stau lucrurile pe acolo.

Sergentul Ben Pedrosa a ascultat cu atenţie descrierea lui Jackson, ce văzuse şi ce deducea din informaţiile pe care le avea până în acel moment. Pedrosa era un bărbat scund şi îndesat, vorbea rar şi făcea parte din Departamentul de poliţie din Seattle de aproape cincisprezece ani. Veteran din Vietnam, cu două tururi la activ, Pedrosa intrase în poliţie după ce-şi dăduse masteratul în comportamentul uman. Fost membru al trupelor SWAT din Seattle, se transferase la

FATCAPPER după ce adjunctului directorului îi ceruse în mod expres să preia comanda acestei echipe.

— Ştiam că trebuia să se întâmple, mai devreme sau mai târziu, Ben. După spusele agenților federali, Seattle este o țintă de primă mărime şi şeful nu vrea să fim luați prin surprindere cu pantalonii în vine dacă previziunile lor se dovedesc adevărate... Şi ai putea să decretezi prioritate de Zonă de Atac, Ben. Fraierii din poliție vor crede că este vorba despre un nebun care şi-a pierdut controlul şi a luat-o razna, în ciuda faptului că tipul nu dispunea de un arsenal casnic. Mi-e teamă să nu pierdem definitiv urmele pe care le-a lăsat individul.

Pedrosa a dat din cap de câteva ori, aprobând spusele lui Jackson şi pe urmă a făcut un semn spre peretele din spatele său pe care era atârnat un carton cuprinzând numerele de telefon ale membrilor echipei. Cardoza a pus imediat mâna pe el şi a început să formeze numerele în cea mai mare viteză.

— Card adună echipa chiar acum. Nu mă îndoiesc că şefu' e şi el treaz deja. O să-l sun şi o să-i cer să decreteze prioritatea de care vorbeai. Cât de grav este, Harry?

Jackson a ezitat. Infirmierii acopereau cadavrele cu bucăți de pânză albă găsite în magazinele devastate. I se fixaseră în minte degete cu verighete pline de sânge, jucării, sacoşe de cumpărături cu conținutul împrăştiat pe pardoseală. Lumina se reflecta în cartuşele goale risipite peste tot pe jos, fiecare o dovadă mută a ororii care precedase moartea atâtor oameni.

— E rău, Ben. Foarte, foarte rău! Avem o mulțime de morți şi de două ori mai mulți răniți. Mulți oameni au fost striviți, călcați în picioare sau loviți în parcare de alți oameni sau de maşini ai căror şoferi se grăbeau să scape din coşmarul acesta. Şi asta numai în față, Ben! Mi-e şi groază ce o să mai găsim în interiorul supermagazinului Cine o să păzească străzile la noapte? Ce capacitate au spitalele să primească răniții? Cum se vor descurca cu atâtea cazuri grave? Văd că se instalează camerele de filmat şi să ne ferească Dumnezeu după ce încep televiziunile să răspândească panica.

Pedrosa a făcut o strâmbătură de nemulțumire. Tot ce spunea Jackson era perfect adevărat. Un atac înarmat împotriva celui mai frecventat centru de cumpărături din Seattle era suficient de grav prin el însuşi. Dacă teoria ofițerului negru se dovedea corectă, dacă măcelul făcuse într-adevăr parte dintr-un plan terorist, atunci îi aştepta pe toți o mulțime de ore suplimentare.

— În regulă. Nu uita ce-ți mai trece prin minte şi ne punem în mişcare după ce iau legătura cu şefu'. Notează tot ce ți se pare suspect şi caută să-i împiedici pe detectivi să încurce lucrurile şi mai mult. Îți dai seama că „febeii" vor sări şi ei, aşa că încearcă să te împrieteneşti cu unul dintre ei şi limitați împreună distrugerea dovezilor. Altceva?

— Mda, a răspuns Jackson, murmurat. Adu-mi nişte haine, curate în caz că vomit pe mine.

— Am înțeles, puştiule. Ține-te tare, cavaleria e pe drum.

Jackson pusese receptorul în furcă şi plecase de lângă telefon, spaniolul vorbind cu tonul de ocupat din receptorul său.

CAPITOLUL 5

Thornton a simțit că aluneca, ațele fragile care îi țineau starea de veghe pe linia de plutire desfăcându-se încetul cu încetul pe măsură ce îl cuprindea somnul. Pe urmă s-a simțit pierdut complet, navigând într-un vid de relaxare totală, de abandonare completă. Mintea îi dădea ghes să se scufunde tot mai adânc, precum un credincios într-o călătorie mistică.

*

Întunericul a început să se destrame, dându-se în lături pentru a lăsa să se vadă imagini neclare, sunete, mirosuri dintr-un loc îndepărtat în timp şi spațiu. În fața ferestrelor întredeschise ale omului care dormea, un val imens cu coama înspumată îşi atinsese apogeul, începând să se spargă şi să se prăbuşească, explodând cu un bubuit monstruos pe nisipul plajei. Mânat de erupția spectaculoasă a valului, visul lui Thornton a început să înflorească, devenind din nou realitate, colorată în verde, roşu, galben şi negru.

— … semnalul este slab, dar există. Trebuie să trimitem o echipă în teren, chiar dacă nu-mi place deloc chestia asta.

Maiorul Benson şi-a fixat privirea încruntată în pământ, şuieratul ascuțit al turbinelor unui elicopter auzindu-se tot mai clar şi mai puternic dinspre terenul de aterizare al taberei. În picioare, în uşa biroului improvizat al maiorului, stătea Thornton, un chip hotărât şi o siluetă subțire, îmbrăcat într-o uniformă de camuflaj cu model de blană de tigru, peste care îşi trăsese harnaşamentul de luptă cu buzunarele pline de încărcătoare şi grenade, plus echipamentul de semnalizare electronic şi vizual – adică stația radio şi fumigene colorate. Trăsăturile chipului sergentului se pierdeau sub un vârtej de dungi verzi şi negre trasate cu cremă de camuflaj. Benson l-a

privit pe comandantul echipei Python, privirea fiindu-i atrasă în special de puşca-mitralieră CAR-15 care atârna neregulamentar, într-o parte, cu un aer leneş, prinsă cu o coardă de paraşută în locul curelei din piele. Pe toate feţele era plină de zgârieturi şi lovituri, iar inelele metalice de care se lega coarda de paraşută erau înfăşurate în bandă adezivă să nu scârţâie. Maiorul îşi spunea în gând că era o armă bine folosită. Bine folosită şi bine întreţinută.

— Dacă există vreun supravieţuitor din echipa lui Chip, domnule, îl găsim noi, a spus Thornton. Tot ce sper este că nord-vietnamezii nu se folosesc de o staţie radio capturată de la oamenii noştri ca să ne momească într-o ambuscadă. Mi-e să nu nimerim peste un întreg batalion de nord-vietnamezi când ajungem acolo.

Spunând aceste cuvinte, Thornton a alungat cu un şut o piatră imaginară de pe podeaua maiorului, vârful ghetei sale de junglă scrâşnind pe suprafaţa plină de nisip.

Benson a dat din cap, dându-i dreptate lui Thornton. Echipa de recunoaştere a lui Chip Rainy dispăruse fară urmă la douăzeci şi patru de ore după ce fusese lansată în teren pentru evaluarea urmărilor unui bombardament. Trei zile mai târziu, un aparat al Forţelor Aeriene recepţionase un semnal radio de ajutor; specialiştii au stabilit că era vorba despre un emiţător miniatural, care se afla la cinci kilometri distanţă de locul din care echipa lui Chip luase ultima oară legătura cu baza. Era dureros pentru toţi să asculte semnalul acela emis numai cu ajutorul unei baterii, un strigăt de ajutor îndreptat spre urechile prietenilor.

— Bătrânul este la fel de preocupat de această posibilitate ca şi tine şi echipa ta, i-a spus Benson, gesticulând într-un fel care sugera mai curând apărarea în faţa sergentului. Tocmai pentru acest motiv am ales trei puncte diferite de acces în teren. Alege-l pe care îl vrei şi roagă-te să fie alegerea cea bună. În caz că lucrurile nu merg bine, avem suficienţi muşchi la dispoziţie să intervenim şi să vă scoatem din bucluc în cel mai scurt timp. Dacă Chip e mort, asta e! Nu

vrem să pierdem încă o echipă punând botu' la cine ştie ce şmecherie a nord-vietnamezilor.

Curentul de aer al elicelor rotorului a pus la pământ un cerc de tulpini fragile, de un verde deschis, de bambuşi, când pilotul şi-a coborât elicopterul într-un luminiş ales de Thornton ca loc de aterizare. Printr-un capriciu al memoriei, Thornton şi-a amintit piesa Beatles-ilor *I wanna hold your hand,* care i se derula în minte când a pus piciorul pe solul vietnamez moale. Împreună cu restul echipei s-au împrăştiat în cerc, stabilind astfel un perimetru defensiv, în timp ce pilotul a turat turbina, ridicând elicopterul de la sol, în timp ce servanţii mitralierelor din uşile deschise stăteau cu ochii pe junglă, ţevile mitralierelor M-60 adulmecând aerul ca nişte ogari la vânătoare.

Pe urmă, s-a aşternut liniştea, cu excepţia unui vânticel slab care legăna marea unduitoare de bambuşi care ascundea echipa americană. Bo a aruncat o privire busolei de la mână, încercând să se orienteze, în timp ce se aştepta ca în orice secundă lumea lor să fie sfâşiată de focurile de armă ale nord-vietnamezilor. Timp de cinci minute, au rămas imobili, ascultând zgomotele junglei revenind treptat la normal, semn că prezenţa lor era fie acceptată, fie ignorată. După aceasta, echipa s-a adunat, închizând un perimetru mai mic, din care să răspundă cu foc în cazul în care zona de aterizare ar fi fost descoperită de inamic. Roger Cramer, locţiitorul lui Thornton, i-a zâmbit scurt, aruncându-i o privire intensă şi dură, ceea ce însenina că, după părerea lui, erau în siguranţă, cel puţin pe moment. Bo a transmis echipei ordinele prin gesturi, fiecare membru al ei dând din cap în semn că înţelesese care era următoarea mişcare. Rhan, călăuza vietnameză a echipei, a trecut pe lângă Bo, strecurându-se printre tulpinile de bambus ca o adevărată fiară a junglei. În spatele lui, echipa a intrat în dispozitivul comandat de Bo, care era primul în spatele vietnamezului, Cramer închizând formaţia.

Au avut nevoie de patru ore de furişare încordată până au ajuns la zona care îl interesa pe Benson. Având-l pe Rhan în

frunte, deplasarea lor era lentă, dar constantă; instinctul de care dăduse dovadă întotdeauna vietnamezul în găsirea drumului cel mai bun era o asigurare pentru întreaga echipă că aveau să găsească emițătorul, indiferent dacă se îndreptau spre el în linie dreaptă sau şerpuind. La un semn al lui Rhan, întreaga echipă s-a oprit, fiecare lipindu-se de pământ. Picături de transpirație îşi croiau drumul peste crema de camuflaj de pe fețele americanilor, şiroaie mai mari adunându-se la ceafa, de unde se prelingeau în jos pe gât, dispărând sub cămăşile deja ude leoarcă. Bâzâitul curios al miilor de insecte s-a concentrat asupra lor, înghițindu-i, miasmele permanente de putreziciune ale junglei gâdilându-le nasurile când fiecare dintre ei cerceta terenul din jurul său în căutarea unui semn de activitate ostilă.

Thornton i-a făcut semn lui Cramer să înainteze. Când a ajuns lângă el, Bo i-a pus o mână umedă la ureche şi i-a spus şoptit:

— După informațiile maiorului, ar trebui să ne aflăm în cârca celor care au pus mâna pe emițător. Pilotul mi-a spus că l-a urmărit şi el în timpul zborului, deşi era al naibii de slab.

Cramer a dat din cap în semn de aprobare.

— Bine, dar atunci cum rămâne cu intensificarea aia a semnalului? A schimbat cineva bateria, sau ce? M-am tot gândit la asta de când am aterizat.

— Nu-mi dau seama. Ideea este că cineva vrea să-i dăm de urmă. Nu ne rămâne decât să ne continuăm misiunea şi să sperăm că nu este domnul Vietcong în persoană care ne-a pregătit o ambuscadă.

Thornton i-a prins privirea călăuzei şi a răspuns întrebării lui mute, făcându-i cu ochiul şi arătând cu bărbia înainte. Cramer a rămas unde se afla, lăsându-şi camarazii să-l depăşească pentru a-şi relua locul în coada coloanei ca să le păzească fundurile. Toți au uitat cu desăvârşire de căldura umedă, sufocantă, strecurându-se înainte printre frunzele de un verde crud pe care se reflectau din loc în loc razele

soarelui şi printre trunchiurile cu coajă neagră ale copacilor, până când jungla i-a înghiţit cu totul. Zece minute mai târziu, Rhan s-a oprit din nou, de această dată făcându-le brusc semn să se oprească, cu o agitaţie electrizantă în acest gest, care le-a pus tuturor un nod în gât. Alunecând ca un şarpe lângă umărul lui Rhan, Bo a văzut în faţa lor un mic luminiş, unde în mod evident cineva făcuse curăţenie, înconjurat de jungla deasă şi impenetrabilă. Thornton îl simţea pe Rhan tremurând lângă el, ca şi cum spasmele vietnamezului ar fi produs mici variaţii de presiune care se transmiteau uniformei americanului. Spre surprinderea lui, Bo a început şi el să tremure când ochii i-au căzut pe ceea ce se pregătise cu grijă şi atenţie în centrul luminişului. Pe urmă, a simţit un ghem de sârmă ghimpată care i se învârtea nebuneşte în stomac şi pielea feţei i s-a întins atât de tare, încât a avut senzaţia iminentă că îi sar ochii din cap. Recăpătându-şi stăpânirea de sine, Thornton a coborât piedica de siguranţă a armei sale, mecanismul bine uns amortizând orice zgomot. *Fir-aş să fiu!* se înjura americanul în gând. *Ce soi de nebun cu mintea plecată la plimbare trebuie să fii ca să-ţi treacă una ca asta prin cap?*

Cramer s-a apropiat şi el de Bo şi Rhan.

— Ce mama dracului e asta? a izbucnit el, reuşind totuşi să-şi păstreze vocea la nivelul şuşotitului din sala de concert în timpul recitalului serii. Nu, nu pot să cred ce văd! Nu poate să fie adevărat!

În centrul luminişului, se aflau şase perechi de bocanci de junglă, aşezate fiecare peste un pantalon şi câte o cămaşă de camuflaj frumos împachetată. Toate aliniate ireproşabil. Peste patru dintre perechile de bocanci erau aşezate pălăriile de junglă, dintre care două aveau câte o gaură însângerată în dreptul frunţii. În fiecare bocanc drept, aşezate cu grijă, se aflau lanţurile cu plăcuţele de identificare, cu banda adezivă neagră care le acoperea în mare parte pentru a împiedica reflectarea luminii îndepărtate. În faţa celor şase uniforme, se aflau şase echipamente de luptă, cu buzunarele golite, cu

excepția unuia, pe care fusese lăsată stația radio, prinsă cu bandă adezivă, în dreptul umărului, aşa cum procedau soldații americani.

În rest, nu se mai vedea nimic altceva.

— Dumnezeule, Bo! Au pus mâna pe toți, nu le-a scăpat nici un yankeu. Uite şi tu ce mesaj ne-au lăsat! Îşi bat joc de noi! Râd de noi! Omule, îți dai seama că sunt morți cu toții şi că n-o să-l mai găsim niciodată pe nici unul dintre ei!

Cramer rămăsese holbându-se la Bo Thornton, iar chipul său dezvăluia un amestec ciudat de ură, furie, frică, disperare.

Vocea lui Rhan a răsunat ciudat între cei doi americani, strangulată de superstiție şi de frică.

— Domnu' Bo! Noi plecăm din loc ăsta! Rhan simte foarte rău aici… Echipa simte foarte rău la loc ăsta. Nimeni de la echipa domnu' Chip în viață. Toți spirit, toți mort. Noi *di-di* la Da-Nang înainte ca Charlie să facă şi la noi dispare.

— Hai s-o facem, a murmurat Thornton. Roger, rămâi în coada coloanei. Haideți să ne luăm tălpăşița de aici *ric-tic* şi să cerem de urgență un elicopter pentru evacuare.

— Şi cu plăcuțele de identificare cum rămâne?

Bo s-a oprit. Având la dispoziție plăcuțele de identificare, familiile din Statele Unite puteau să aibă siguranța că fiii lor nu aveau să fie înregistrați ca dispăruți în acțiune. Poate că era o situație discutabilă, dar Bo Thornton avea siguranța că Chip şi echipa lui erau morți şi îngropați undeva în vastitatea junglei care îi înconjura.

— Rahat! a murmurat el, fară să se adreseze cuiva anume.

Întorcându-se către Rhan şi Cramer, le-a murmurat un set complet de instrucțiuni:

— Eu mă duc şi pun mâna pe plăcuțele de identificare, pe urmă *di-di.* Dacă este o ambuscadă, înseamnă că deja ne-am vârât în rahat până la gât, aşa că nu mai avem nimic de pierdut. Însă nu vreau să mai trăiască cineva cu speranțe aiurea după ce noi am văzut ceea ce am văzut, aşa că haide să o facem şi să ne luăm tălpăşița de aici cât mai repede.

Apucându-şi arma de pat, Bo a ieşit târâş în luminiş. Când a ajuns lângă prima pereche de bocanci, a luat lanțul cu plăcuța de identificare, pe urmă a trecut mai departe şi tot aşa până la ultima pereche de bocanci. Punând un genunchi în iarbă şi ținându-şi arma îndreptată spre junglă, Thornton şi-a îndesat într-un buzunar pumnul de plăcuțe de identificare, împingând butonul verde al stației de comunicare în poziția „închis", în timp ce a şoptit o rugăciune scurtă pentru sufletele camarazilor săi dispăruți. Transpirația începuse să-i curgă şiroaie pe frunte şi apoi pe față şi în jos pe gât şi era atât de încordat, încât se simțea gata să explodeze. *Trebuie să plec de aici şi-*a spus în gând. *Trebuie să mă depărtez de locul ăsta cât mai repede şi să chem cavaleria în ajutor.*

Cu un zvâcnet scurt din cap, s-a întors şi a străbătut în fugă luminişul, oprindu-se la limita vegetației, apoi s-a întors şi a avut un sentiment răscolitor de singurătate privind vrafurile de uniforme cu bocancii deasupra. Şase oameni de nădejde ai companiei – dispăruți pentru totdeauna. Şase prieteni pe care nu avea să-i mai întâlnească vreodată. Şase suflete despărțite în mod violent de trupurile lor pământeşti, care fuseseră apoi dezbrăcate şi aruncate ca într-o groapă comună pe fundul vreunei viroage, spre desfătarea şi delectarea fiarelor sălbatice ale junglei. Bo şi-a simțit inima grea în piept la acest gând. *Mulțumesc, Charlie! Îți mulțumesc că mi-ai vârât acest coşmar în minte, unde îl voi păstra până în ziua în care o să-ți plătesc cu aceeaşi monedă. Ticăloşilor!*

Echipa se deplasa mult mai rapid acum, Thornton fiind nerăbdător să aştearnă o distanță cât mai mare între ei şi luminişul pe care îl lăsaseră în urmă. Plăcuțele de identificare ale morților zornăiau în buzunarul de la piept, un clinc-clinc-clinc înfundat şi ritmic. Echipa de recunoaştere Python trebuia să fie pregătită să dea nişte şuturi serioase în fundurile galbene ale soldaților nord-vietnamezi dacă vroia să nu sfârşească asemenea fraților lor, ca nişte grămezi de

uniforme, o altă momeală pentru o altă echipă care ar fi fost cu siguranță trimisă în cârligul unei stații radio abandonate.

Soldatul nord-vietnamez l-a văzut pe Bo exact în aceeaşi fracțiune de secundă în care l-a zărit şi el, sprijinit lângă trunchiul negru al unui copac bătrân. S-au privit ochi în ochi cu surprindere şi ură, degetele pipăind grăbite trăgaciurile armelor, în timp ce trupurile trântite la pământ se zvârcoleau căutând să se adăpostească cât mai bine. Smulgând microfonul stației radio din suportul de pe umăr, Thornton a început să murmure grăbit, cu o tonalitate sălbatică:

— Îngerul Cinci! Îngerul Cinci! Aici Mistrețul, terminat!

În mai puțin de cinci secunde, o voce depărtată a răsunat în urechile lui Thornton:

— Mistrețule, aici este îngerul Cinci. Zi repede ce putem să facem pentru tine! Terminat!

— Scoate-ne de aici, îngerule! Mistrețul a găsit ce căuta, dar e înconjurat de spirite. Ne aflăm lângă Vulpea Unu.

— Am recepționat, Mistrețule. Surorile de caritate pornesc chiar acum în direcția Vulpea Unu. Ai pe cineva cu tine?

Pilotul care urma să le servească de acoperire nu-şi putuse ascunde speranța din voce, iar Thornton ura răspunsul pe care trebuia să i-l dea şi pe care în mod sigur avea să-l audă toți cei interesați, care îşi reglaseră stațiile radio pe lungimea lor de undă.

— Negativ, a fost singurul răspuns pe care l-a putut da Thornton.

— Recepționat, Mistrețule. Ai grijă de tine şi fii atent. Venim imediat la tine.

Ridicându-se de pe pământ, Thornton l-a zărit din nou cu coada ochiului pe soldatul nord-vietnamez care se adăpostise între două tulpini apropiate de bambus, care se găseau la mai puțin de zece metri de locul în care se adăpostise Cramer.

— Avem contact în față! a strigat el, trimițând o rafală scurtă în direcția soldatului nord-vietnamez pe care îl zărise şi care a zvâcnit o clipă în sus şi pe urmă s-a prăbuşit la pământ.

Strecurându-se pe sub buşteni doborâți în perioada musonului şi târându-se pe solul mocirlos, Thornton auzea restul echipei stabilind contactul cu inamicul în timp ce se retrăgea către luminişul unde avea întâlnire cu elicopterul. Venind de deasupra lor, urletul surd al turbinelor elicopterului se adăuga peste zgomotul luptei, care se întețea treptat. Thornton s-a oprit o clipă numai, cât să înlocuiască încărcătorul gol cu altul plin. Fără să-şi dea seama aproape, prins de vâltoarea schimbului de focuri, s-a trezit la marginea luminişului, cu elicopterul deasupra capului, curentul de aer al rotorului trântind la pământ firele subțiri de iarbă, pe măsură ce se apropia de sol.

Bo privea îngrozit cum curentul de aer destrăma camuflajul natural, scoțând la iveală, unele după altele, chipurile soldaților nord-vietnamezi. Proptindu-şi puşca de asalt în umăr, Bo a început să tragă foc cu foc, ochind siluetele care intraseră în panică, simțindu-l pe Cramer şi restul echipei alăturându-i-se în încercarea disperată de apărare a terenului de aterizare. Trosnetele focurilor de armă s-au întețit imediat în jurul său. Soldații nord-vietnamezi fuseseră luați prin surprindere de apariția elicopterului, ai cărui mitraliori trăgeau din plin asupra uniformelor decolorate. Comunicarea cu pilotul fiindu-i imposibilă, echipa lui Thornton a înaintat spre centrul luminişului, încercând să-i pună pe goană pe moment pe nord-vietnamezi, suficient de mult pentru a avea timpul să se îmbarce în siguranță. Bo a trimis două gloanțe într-un soldat nord-vietnamez care îşi scăpase arma pe jos şi o căuta, în patru labe, cu ochii închişi din cauza prafului şi a resturilor vegetale pe care le ridica curentul provocat de elicopter. În spatele lui, însă, a apărut imediat un altul, Rhan străpungându-i pieptul cu alte două focuri de pistol, puşca de asalt atârnându-i de umăr cu încărcătorul gol.

— Mişcați-vă odată! Mişcați-vă dracului odată! striga Cramer la ei, când elicopterul ajunsese la jumătate de metru de sol.

Alergând spre el, locțiitorul lui Thornton s-a răsucit brusc, lovit în stomac de un glonț nord-vietnamez. Thornton a mai ars un încărcător acoperindu-şi oamenii care îl luau pe sus pe Roger, acoperirea grupului fiind apoi preluată de un mitralior de la bordul elicopterului, care a început să reverse un torent de gloanțe asupra nord-vietnamezilor care nu păreau să ştie când era cazul să se retragă şi să-i dea şi inamicului puțin loc de manevră. Între timp, camarazii lui reuşiseră să-l urce pe Roger în elicopter.

Rhan a trecut în fugă chiar pe lângă Bo, practic pe sub ochii lui, când a fost oprit din fugă de un glonț inamic, care l-a lovit în ceafa, trântindu-l la pământ şi secătuindu-l de viață într-o clipă. Tram, camaradul lui Rhan, l-a apucat de centură, l-a ridicat şi apoi l-a tras după el spre elicopter, în care îl aşteptau alți doi camarazi, care între timp îi țineau pe nord-vietnamezi la distanță, trăgând rafale prelungi. Thornton urla ca un nebun, aruncând grenadele una după alta înspre centrul luminişului şi retrăgându-se pas cu pas, cu puşca de asalt atârnându-i de umăr, inutilă, înlocuită de Browning-ul Hi Power de care nu se despărțea. Cu degetele transformate în gheare de ulii, şeful echipajului şi Tram l-au prins de curelele de pe umeri ale departamentului de luptă, ridicându-l de la sol, în timp ce pilotul scotea ce avea mai bun în ea turbina, ridicând grăbit elicopterul de pe pământ.

Bo privea pământul depărtându-se de el, în timp ce camarazii săi îl trăgeau înăuntru, în compartimentul rezervat trupelor. Întorcându-şi capul la dreapta, s-a trezit împroşcat de un şuvoi de sânge izvorât din jumătate de duzină de găuri câte căpătase în stomac şi piept mitraliorul. Ferindu-se lateral în spațiul îngust, a cărui podea devenise alunecoasă ca un patinoar din cauza sângelui, Bo l-a tras pe bietul om din spatele mitralierei grele, trecând apoi în locul lui şi apăsând cu putere, cu degetele mari ale ambelor mâini, trăgaciul în formă de fluture al armei grele. Dedesubt, soldații nord-vietnamezi fuseseră reduşi la o mulțime de puncte maronii, care se mişcau neregulat, o mulțime egală de scântei sclipind

în direcția lui, semn că nu se dăduseră bătuți şi continuau să tragă în urma elicopterului. Thornton a început şi el să tragă rafale lungi în luminişul pe care abia îl părăsiseră, trasoarele unind cu o linie iluzorie trăgătorul de țintele sale, pe care, atunci când le nimereau, le sfârtecau, nemiloase.

Pe urmă, s-au simțit cu toții în siguranță, elicopterul lor luptându-se să câştige altitudine, în timp ce alte două Cobre îşi făcuseră apariția în urma lor.

— Luați-vă şi voi partea! a strigat Bo în direcția primului elicopter care şi-a coborât botul, plonjând scurt, timp în care tunurile de bord Gatling trimiteau moartea în rândurile nord-vietnamezilor din luminiş.

În câteva clipe, pilotul elicopterului lor a manevrat lateral şi Cobrele au dispărut din câmpul lui vizual. Şeful de echipaj şi-a făcut inspecția de rutină pentru evaluarea pagubelor pe care le înregistrase aparatul în urma acestei operațiuni de salvare. Thornton şi-a întors privirea de la el, interesându-se de soarta lui Cramer, care avea un bandaj plin de sânge legat în jurul abdomenului. Nimeni nu vorbea, ochii lor spunând mai mult decât cuvintele. Bo i-a aruncat o privire şi lui Tram, ai cărui obraji purtau urme proaspete de lacrimi – legăna în poală capul inert al lui Rhan. Ceilalți doi vietnamezi stăteau cuminți deoparte, sprijiniți cu spatele de peretele de protecție, cu armele proptite între picioare, cu țevile îndreptate în sus şi privind în gol, drept înainte.

Tuturor li s-a părut că a durat o eternitate până au ajuns la bază. Bo i-a ținut strâns mâna lui Roger în timp ce coborau, amândoi protejându-şi ochii cu palmele libere de praful roşu ridicat de elicele elicopterului. Erau aşteptați de câteva jeepuri, gata să preia răniții şi morții. Imediat după ce tălpicile elicopterului au atins pământul, Bo Thornton a sărit jos şi l-a luat pe Cramer în brațe, ducându-l singur în direcția sanitarilor, care s-au repezit imediat să-i acorde primele îngrijiri. În câteva minute, elicopterul şi-a descărcat marfa şi s-a ridicat din nou în aer, îndreptându-se către baza sa, aflată la câțiva kilometri distanță.

Benson aştepta aşezat în spatele biroului când şi-a făcut apariția Thornton; maiorul ştia care fusese prețul misiunii aceleia înainte ca o mână de plăcuțe de identificare să fie puse pe biroul lui plin de praf şi zgâriat. Cei doi bărbați s-au privit o clipă ochi în ochi, pe urmă Bo a salutat, s-a întors şi a plecat fără o vorbă. Benson a ridicat plăcuțele cu amândouă mâinile şi le-a ținut în lumina care pătrundea înăuntru prin geamurile murdare. Dând tăcut din cap, a deschis un sertar de lângă piciorul său drept, a lăsat plăcuțele să cadă înăuntru şi apoi a închis sicriul simbolic cu un clic metalic.

Ridicându-se de pe scaunul din lemn, Benson s-a apropiat de un perete pe care era atârnat un tabel şi a început să taie cu un creion roşu cu vârful foarte gros numele ale căror plăcuțe le adusese Bo. Maiorul nu s-a oprit până nu a tăiat şi ultimul nume, în ciuda nodului pe care îl simțea în gât şi lacrimilor care începuseră să i se adune la colțul ochilor.

*

— Iubitule! Te simți bine? Haide, trezeşte-te! E în regulă, sunt cu tine. Nu a fost decât un vis. Bo? Sunt eu, Linda! Spune-mi ce s-a întâmplat, iubitule! Nu mai ține răul în tine, împărtăşeşte-l cu mine!

S-au ținut strâns în brațe în timp ce el i-a povestit visul şi au adormit îmbrățişați după ce furtuna şi-a domolit asaltul. Bo Thornton s-a trezit târziu în dimineața următoare şi, când a deschis ochii somnoroşi, a găsit-o pe Linda alături de el, cu brațul trecut peste pieptul lui, ca o platoşă care îl putea păzi de rele.

Înăuntru şi afară era pace. Însă această atmosferă era pe cale să se schimbe drastic o dată cu țârâitul telefonului, care aducea veşti despre moarte şi distrugeri. Şi toate acestea purtau o singură semnătură: Santinela.

CAPITOLUL 6

Santinela s-a trezit la primele note ale melodiei emise de ceasul de la mână pe care îl potrivise, după cum îi stătea în obicei, la ora cinci dimineața. Apăsând un buton disimulat pe partea dreaptă a cadranului, a dezactivat această funcție, în încăperea de hotel lăsându-se din nou liniştea deplină, deranjată numai din când în când de zgomotul traficului aproape inexistent de la acea oră. A rămas în continuare nemişcat preț de cinci minute, ascultând şi identificând fiecare sunet pe care îl auzea, începând cu cele din interiorul camerei. Browning-ul se afla lângă mâna dreaptă, asigurat, dar cu percutorul ridicat. Abia când a fost sigur că nu avea nici un vizitator nedorit, pândindu-l pe hol în fața uşii sau tupilat în spatele pervazului înalt al ferestrei, criminalul s-a ridicat din pat şi s-a dus să facă un duş.

Cincisprezece minute mai târziu, îmbrăcat cu un tricou subțire şi încălțat cu pantofi sport uşori şi comozi, teroristul şi-a început programul de dimineață. Masa putea să o amâne pentru mai târziu. Mai întâi trebuia să-şi asigure mijloacele de realizare a următorului atac, care trebuia să aibă loc la puțin timp după ora prânzului. Santinela uitase cu desăvârşire atacul de la supermagazin, simpla consemnare şi depozitarea acestui succes într-un sertăraş al memoriei lui ordonate, alături de alte nenumărate atacuri de acelaşi gen, erau suficiente în ceea ce-l privea. Spre deosebire de alți asasini şi terorişti, nu considera acțiunile sale ca fiind o măsură a valorii personale sau a importanței pe care o avea în cadrul comunității foarte restrânse a profesioniştilor crimei. Dimpotrivă, Santinela era motivată exclusiv de bani. De altfel, putea să fie considerat un om bogat, după orice standarde,

având în plus o casă de invidiat în Franța şi mai multe apartamente în diverse colțuri ale lumii. Printre prieteni persoanele provenind din afara comunității profesionale pe care le cunoştea şi le frecventa – exista convingerea că îşi construise averea învestind în afaceri foarte riscante care, până la urmă, se dovedeau de fiecare dată a avea succes. În rest, avea un stil de viață retras, mulțumindu-se să nu iasă în evidență când nu „lucra” şi fiind foarte atent cu cine se împrietenea.

Politica nu juca nici un fel de rol în decizia sa de a accepta sau a refuza un contract. În privința politicii şi a guvernelor, Santinela avea o atitudine cât se poate de pragmatică, ştiind prea bine că loialitățile şi dogmele se puteau schimba peste noapte. Executase contracte pentru ambele aşa-numite Mari Puteri, uneori colaborând direct cu un agent GRU sau CIA şi destul de des confruntându-se cu situații atât de delicate, respectiv cu operațiuni atât de riscante, încât inițiatorilor lor nici nu le trecea prin minte să lase cea mai mică posibilitate de a fi asociați cu ele. Acceptase şi contracte propuse de țări de mâna a doua sau a treia, implicând atacuri pentru care, ulterior, îşi asumau responsabilitatea diverse organizații teroriste binecunoscute. Trăia într-o lume de iluzii şi minciuni, asocieri nefireşti şi trădări, o lume a crimei şi a intrigii. Însă Santinela o înțelegea şi acceptase de multă vreme legătura sa nelegiuită cu această lume.

Cei care se autointitulaseră Unitatea 99 îi erau binecunoscuți asasinului. Nu fusese nicidecum surprins când fusese abordat de această organizație, ştiind cu certitudine că era inevitabil ca terorismul internațional să debarce şi pe pământul Statelor Unite, dezlănțuindu-şi furia oarbă, singura variabilă în acest calcul fiind momentul în care se va produce acest eveniment. Ceea ce-l surprinsese, în schimb, fusese profunzimea operațiunii pentru care membrii Unității 99 îşi arătaseră disponibilitatea de a plăti o sumă cu multe zerouri. O săptămână întreagă de atacuri zilnice asupra unui oraş american important era un contract cu totul neobişnuit, ca şi

suma pe care erau dispuşi oamenii aceia să i-o plătească. Ceruse să aibă controlul exclusiv asupra acțiunilor pe care urma să le întreprindă, opunându-se categoric să fie monitorizat sau condus dintr-o țară străină. Aşa cum se întâmpla de obicei, condițiile i-au fost acceptate, ca şi onorariul. Unitatea 99 era mulțumită să atragă atenția guvernului Statelor Unite de la distanță. În cursul acestei săptămâni de teroare, ei aveau să se afle la adăpost, îngropați adânc şi bine pentru a evita posibilele eforturi de pedepsire ale americanilor. Mijloacele de atac asupra oraşului Seattle rămâneau şi ele exclusiv la latitudinea lui, cu condiția să fie impresionante şi să aibă un potențial uriaş de a şoca şi ultragia; pe stimabilul domn: Publicul American.

După ce s-a descotorosit de tot ce se afla pe masa care făcea parte din mobilierul camerei de hotel. Santinela a deschis o punguță din nailon albastru, din care a extras o pereche de mănuşi chirurgicale sterile. După ce şi le-a pus, a scos din geantă un calup de exploziv plastic C-4 şi, după ce a înlăturat hârtia groasă, cerată, în care era învelit, a început să o întindă cu un făcăleț pe care îl cumpărase special în acest scop de la un magazin de obiecte casnice din împrejurimi. Nu i-au trebuit mai mult de câteva minute să obțină din blocul; paralelipipedic o foaie întinsă, aproape rotundă, în grosime de o jumătate de centimetru.

Pe urmă, teroristul a scos din geanta-diplomat un plic nefolosit cu antetul Poştei Federale Express, FedEx şi, folosindu-se de un centimetru de croitorie, a trasat cu creionul pe foaia de exploziv un dreptunghi cu puțin mai mic decât conturul plicului în care urma să-l introducă. Această fază terminată, Santinela a decupat dreptunghiul cu briceagul, îndepărtând excesul, pe care l-a amestecat din nou între degete, transformându-l într-o bilă pe care a pus-o înapoi în punga albastră de la picioare.

Îngăduindu-şi un moment de respiro, în care şi-a consultat ceasul de la mână, teroristul a trecut în revistă următoarele faze pe care trebuia să le străbată pentru realizarea

ingenioasei bombe pe care avea de gând să o utilizeze în cursul zilei. Mulțumit de rezultatul calculelor mentale, a scos din punga de la picioare un detonator cât un creion obişnuit, lung de numai zece centimetri, pe care l-a verificat cu atenție să nu prezinte semne de deteriorare, folosindu-se de briceag, a mai îndepărtat o porțiune din explozibilul plastic, îndesând apoi detonatorul în spațiul astfel creat. Folosind restul de exploziv care îi rămăsese, Santinela a acoperit complet detonatorul, apăsând bine materialul cu vârfurile degetelor, până când nu se mai cunoştea unde îl ascunsese, lăsând la suprafață numai comutatorul de un roşu aprins. După alte câteva ajustări, a trecut la plic. Cu vârful briceagului a tăiat în partea de sus a plicului o mică deschidere, prin care să încapă numai comutatorul detonatorului. A deschis plicul, a depărtat cele două foi de carton suprapuse, vârându-şi mâna în plic şi l-a verificat ca să aibă siguranța că totul era în regulă, după care a băgat înăuntru foaia de C-4. Nu îi mai rămăsese decât să alinieze comutatorul declanşatorului în dreptul fantei pe care o pregătise dinainte şi apoi a sigilat plicul. Pentru mai multă siguranță, a lipit o bucată de bandă adezivă peste comutator, astfel încât să nu-l poată mişca din greşeală în drum spre obiectiv.

La sfârşit şi-a verificat „lucrarea”. Era un dispozitiv simplu, care avea să explodeze la două minute după ce acționa comutatorul şi îl lăsa în locul ales. Era imposibil să atragă atenția cuiva, iar cantitatea de exploziv din plic era mai mult decât suficientă pentru îndeplinirea planului. Între timp, putea să-şi ofere în tihnă micul dejun într-un restaurant din centrul oraşului şi citind ziarul, care trebuia să conțină un comunicat oficial al Unității 99 în care aceasta îşi dezvăluia scopurile atacului terorist de la supermagazinul *Rosemont* din seara anterioară. Santinela nu era deloc interesată de propaganda pe care o urmăreau membrii Unității 99; pur şi simplu, nu era treaba lui şi nu-l privea. Obligația lui era să respecte termenii contractului şi apoi să dispară fără urmă, mizeria rămasă în urma lui urmând să fie curățată de

altcineva. Însă spera ca, de această dată, Unitatea 99 să fi plătit un ziarist care îşi cunoştea meseria, pentru că, de regulă, toate comunicatele lor păreau mai curând opera unor clovni decât a unor activişti politici serioşi.

Între timp, se făcuse aproape şapte şi Santinela ştia că venise vremea să-şi facă bagajele şi să se pună în mişcare. Niciodată nu rămânea în acelaşi loc mai mult de patruzeci şi opt de ore. Mai ales în cazul operațiunilor de genul celei în care se lansase. Traversând camera de hotel de la un capăt la altul, a îndepărtat cu grijă toate urmele prezenței sale şi ale confecționării bombei. A curățat cu grijă sifonul chiuvetei şi al duşului de firele de păr şi a şters de câteva ori la rând tăblia mesei de resturile albe de exploziv plastic, după care a şters cu o cârpă umedă toate zonele pe care ar fi fost posibil să le fi atins cu mâinile, pentru a fi sigur că nu lăsase nici o amprentă. După ce s-a îmbrăcat într-un costum bleumarin sobru, gen om de afaceri şi-a făcut bagajele, plicul cu bomba aşezându-l în buzunarul genții-diplomat. La sfârşit, a făcut combinația încuietorilor duble ale genții şi valizei. Aşezându-le pe amândouă în dreptul uşii, a format numărul interior al recepției hotelului, cerând să i se trimită un băiat să-i care bagajele şi rugând să i se cheme un taxi. Abia în momentul acela şi-a scos mănuşile de cauciuc şi le-a îndesat în buzunarul pardesiului, pentru a le avea la îndemână ca să scape de ele după ce ajungea în stradă.

Verificându-şi agenda, a memorat numele hotelului în care urma să se mute, reamintindu-şi că putea să beneficieze de cameră începând chiar de la ora nouă şi jumătate în dimineața aceea. Hotelul *Piedmont,* pentru care optase în continuare, avea un restaurant propriu, în care se servea micul dejun până la ora unsprezece dimineața, aşa că avea de gând să-şi lase valiza la recepție până putea să beneficieze de cameră. Nu avea nici un rost să stea pe străzi mai mult decât necesar.

Curba din dreptul restaurantului aglomerat era împânzită de polițişti care îşi scoseseră căştile, pe care le aşezaseră pe

motociclete şi stăteau de vorbă între ei, fiecare lăudându-se cu ce făcuse în dimineaţa aceea şi lăsându-se bătut apreciativ pe umăr de colegii săi. De pe trotuarul opus, unde se afla, Santinela numărase opt Harley Davidson, cu roţile din spate sprijinite de trotuar şi cu roţile din faţă îndreptate în aceeaşi direcţie, ca la expoziţie. De regulă, nu puteau fi văzuţi atâţia moto-poliţişti adunaţi într-un singur loc, însă ziua aceea era deosebită. Toţi erau membri ai unei echipe speciale a poliţiei din Seattle şi în dimineaţa aceea prezentaseră un spectacol în beneficiul copiilor nevoiaşi, la câteva străzi distanţă. Spectacolul de după-amiază trebuia să înceapă la ora două, aşa că poliţiştii îşi oferiseră un prânz în centru, de unde se pregăteau să plece, îndreptându-se spre parcarea din Kingdom, unde erau aşteptaţi de o mulţime nerăbdătoare.

În cercetările sale premergătoare operaţiunii, Santinela aflase despre această demonstraţie şi avea de gând să profite la maximum de pe urma participanţilor. În urma unui simplu telefon la organizatorii evenimentului, a putut să afle ora şi locul de desfăşurare a demonstraţiilor, iar un altul, de această dată chiar la şeful unităţii speciale, îi dezvăluise unde ar fi putut să-i găsească un reporter dornic să le ia un interviu şi să facă unele fotografii, în timpul pauzei de prânz. În ciuda măcelului de la supermagazinul *Rosemont,* în Seattle viaţa părea să se desfăşoare normal, deşi ziarele de dimineaţă cuprindeau avertismentul Unităţii 99, în care se spunea că aveau să urmeze şi alte atacuri teroriste precum cel de la supermagazin. Santinela era impresionată de generozitatea cu care toate ziarele afectaseră un spaţiu important din cuprinsul lor trecerii sale funeste prin *Rosemont.* Numărul fotografiilor, ca şi cel al interviurilor cu martori oculari era de asemenea impresionant, poliţia jurând să facă dreptate în modul cel mai radical. Asasinul nu s-a putut abţine să nu chicotească înfundat. Adevărul era că poliţia americană nu era capabilă să facă faţă terorismului şi cu atât mai mult nu avea cum să-l prevină. Şi tocmai pentru acest motiv Santinela ştia că trebuia să facă din poliţie următoarea sa ţintă. Dacă

poliția nu putea să se apere ea însăşi, cine ar fi putut să-i ceară să-i apere pe cetățeni? În plus, trebuia să-i facă să se dezumfle puțin. Iar o stradă acoperită cu cadavre de polițişti exact acestui scop ar fi servit: i-ar fi determinat să fie mai prudenți şi mai puțin înfoiați în pene în privința identificării şi neutralizării sale. Scopul său era să inducă teroarea în Seattle, să destrame structura oraşului fir cu fir şi să-l reducă la o masă de oameni isterizați şi furioşi.

Într-adevăr, îl aştepta o săptămână foarte lungă şi încărcată.

Santinela a scos banda adezivă care proteja întrerupătorul detonatorului când ultimul dintre polițişti tocmai ieşea din restaurant. Traversând strada, asasinul a manevrat nevăzut şi nebănuit de nimeni comutatorul, ştiind că din clipa aceea avea mai puțin de două minute să depună plicul în cutia poştală din colțul străzii şi să se îndepărteze cât mai mult. Menținându-şi pasul egal, a trecut la câțiva paşi prin spatele polițiştilor îmbrăcați în scurte din piele, călare pe motocicletele pe care le ambalau de dragul spectacolului, pregătindu-se să plece în masă. O mulțime de gură-cască se adunase să urmărească imaginea impresionantă, astfel încât întreaga intersecție era ticsită de trecători opriți pe marginea trotuarului.

Santinela a depăşit locul în care se aflau motocicliştii şi s-a oprit în dreptul unei cutii poştale albastre, la numai un metru şi jumătate de cel mai apropiat polițist. Cu mâna înmănuşată a tras capacul din tablă şi a strecurat plicul cu emblema FedEx, prin fantă, în containerul de tablă, dându-i drumul să cadă pe un vraf de alte plicuri. Ceasul mental îi spunea că mai avea la dispoziție mai puțin de patruzeci şi cinci de secunde să dea colțul străzii şi să-şi găsească un adăpost înaintea exploziei bombei. Cantitatea de C-4 pe care o folosise era suficientă pentru a spulbera cutia poştală în milioane de aşchii încinse la roşu. Zărind un taxi liber parcat la marginea trotuarului şi-a mărit pasul, a deschis portiera şi s-a aruncat pe bancheta din spate cu câteva secunde înainte ca explozia

masivă să-şi lanseze unda de şoc în întreaga intersecție, într-o minge de flăcări albe şi fum.

Reuşise să se întindă pe banchetă, acoperindu-şi capul cu mâinile ca să-şi protejeze fața de sticla spartă şi cu gura deschisă pentru a egala presiunea enormă creată de explozie. Şoferul, care se întorsese să-l salute când a auzit uşa deschizându-se, a încasat în plin suflul exploziei. După poziția capului, Santinela şi-a dat seama că avea gâtul rupt şi era plin de sânge de la ploaia de şrapnele din sticlă din parbriz, care i se înfipseseră în cap, în gât, în brațul stâng şi în tot pieptul. Santinela îi era recunoscător că îl protejase cu trupul său; o parte nesemnificativă din sângele şi fragmentele de piele şi carne care împroşcaseră locurile din față ajunsese peste ucigaşul ghemuit în spate.

De afară se auzeau țipetele şi vaietele celor care nu muriseră pe loc. Aerul era încărcat de praf şi de fum şi trotuarele erau acoperite de sticlă sfărâmată de la toate clădirile din împrejurimi. Teroristul a coborât prudent din taxiul distrus, având grijă să nu se taie, apoi a traversat strada blocată de maşinile care primiseră în plin suflul exploziei, atent să nu-şi sfâşie hainele. Prefăcându-se că se sprijinea de un zid acoperit cu marmură, a verificat din priviri efectele exploziei. Colțul de stradă în care se afla cu câteva minute în urmă restaurantul era demolat şi nu se mai vedea nici o urmă de cutie poştală. Pe mijlocul străzii pe care parcaseră polițiştii ardeau motocicletele lor. Din polițişti nu mai rămăseseră decât bucăți însângerate de uniforme, câte o cizmă şi câte o cască. Cel puțin alți cincizeci de oameni zăceau pe trotuare, unii dintre ei morți şi alții având dureri atât de atroce, încât probabil şi-ar fi dorit mai bine să fi fost şi ei morți. Intersecția era de asemenea blocată de câteva furgonete de marfa şi camioane, surprinse de explozie, şoferii lor fiind în stare de şoc, răniți sau morți.

Sirenele au început deodată să răsune în jurul lui. Smulgându-se din mâinile unui bărbat bine îmbrăcat, aflat în pragul isteriei, cu fața plină de cioburi şi fragmente de beton,

Santinela a dat colțul străzii şi s-a îndepărtat în grabă de locul dezastrului. Nimeni nu-l băga în seamă: nici cei care fugeau de la locul exploziei, nici cei care se îndreptau într-acolo. Mulți se opriseră, neştiind ce să facă, privind primele ambulanțe care încercau să se strecoare pe strada înțesată de maşini părăsite. Avea de mers numai zece minute pe jos până la hotelul său şi, o dată ajuns acolo, s-a oprit prudent, verificându-şi urmele înainte de a intra.

Ajuns în siguranță în camera lui, cu uşa încuiată şi cu siguranța pusă, a început să păşească grăbit înainte şi înapoi, pentru a scăpa de tensiune şi a consuma adrenalina care îl năpădise. După ce s-a mai calmat, a deschis televizorul şi a căutat un canal local, apoi a aşteptat cu răbdare să înceapă torentul de ştiri. Dacă cineva ar fi observat ceva deosebit, reporterii ar fi fost primii; polițiştii erau ocupați până peste cap să izoleze scena atentatului şi să deturneze traficul înaintea sosirii investigatorilor la fața locului.

Dezbrăcându-şi costumul, s-a îmbrăcat cu un tricou simplu şi pantaloni scurți, apoi şi-a scuturat cu grijă costumul în cadă, ca să scape de fragmentele de sticlă spartă agățate în stofa, în timp ce la televizor au început să apară primele relatări despre atacul cu bombă. După ce şi-a terminat treaba în baie, Santinela s-a întors în cameră, a deschis geanta şi-a scos pistolul şi i-a verificat încărcătorul, din obişnuință. Fusese neînarmat în timpul atacului, ştiind că ar fi putut să îl folosească chiar pe acesta ca armă dacă ceva n-ar fi mers strună. S-a dus la fereastră şi a privit oraşul în depărtare, urmărind spirala de fum negru care se ridica din zona pe care o părăsise de numai câteva minute.

— ... relatările martorilor oculari care au ajuns la redacția KTBZ cu numai câteva minute în urmă descriu scena atacului cu bombă ca fiind desprinsă direct din filmele de groază. Pompierii au ajuns deja la fața locului şi există bănuiala că la originea imensei explozii produse s-ar putea afla o scurgere de gaze. Un raport neconfirmat încă arată că mai mulți ofițeri de poliție care luau sau luaseră masa de

prânz la restaurantul din imediata vecinătate ar fi fost ucişi de explozie. Rămâneți alături de noi şi vă vom ține la curent cu ultimele ştiri pe măsură ce le vom primi la redacție.

Santinela s-a îndepărtat de imaginea macabră de la fereastră şi a închis televizorul. Pe urmă a ridicat receptorul şi a sunat la *room-service,* comandând meniul special al zilei şi o sticlă de apă minerală. Nu avusese timp să mănânce de prânz; fusese ocupat să-şi urmărească victimele luând ultima masă. După ce şi-a potolit foamea, s-a întins pe pat şi a început să se gândească la surpriza care avea să-i aştepte pe bunii locuitori din Seattle a doua zi.

Sâmbăta Paştelui era o zi la fel de bună pentru a muri ca oricare alta.

CAPITOLUL 7

Bo Thornton a zărit de departe trăsăturile chipeşe ale lui Peter Şuikov, care apăruse la capătul rampei, avionul cu care venise de la Washington sosind la timp de această dată. Pe faţa fostului comandant Speţnaz a apărut de asemenea un zâmbet larg când l-a zărit, o clipă mai târziu, pe american. Cei doi au schimbat un salut scurt, evaziv, după care s-au îndreptat spre terminalul principal al aeroportului.

Şuikov, care primise de curând acceptul americanilor şi devenise membru de drept al echipei Springblade, sporovăia fară încetare, povestindu-i lui Thornton minut cu minut zborul de la Washington. Proaspăt sosit în Statele Unite după ce reuşise să defecteze cu succes, mulţumită ajutorului echipei conduse de Thornton, fostul colonel era încă uimit câtă libertate avea să se deplaseze oriunde între graniţele statului nord-american, fară a fi obligat să prezinte la fiecare pas un vraf de documente de călătorie câte unui oficial, indiferent ce uniformă ar fi purtat. În câteva minute, cei doi au ajuns în faţa aeroportului, unde s-au îndreptat spre o maşină a poliţiei din Seattle, fară însemne, care îi aştepta parcată într-o curbă.

După ce au urcat şi şi-au prins centurile de siguranţă, sergentul Ben Pedrosa a dat scurt din cap în chip de salut la prezentările lui Thornton şi apoi a demarat.

— Nici un bagaj? a întrebat el.

— Doar geanta asta, i-a replicat Peter. Bo mi-a spus să o iau din loc în viteză şi fără bagaje, pentru că aveţi voi aici tot ce ne-ar putea trebui.

Pedrosa s-a încruntat scurt. Nu ştia cum să-i trateze pe cei doi, despre care nu ştia decât că urmau să colaboreze cu

echipa lui, în urma primirii confirmării că ceea ce se întâmplase în centru fusese un atac terorist cu bombă. Întregul Departament de poliție din Seattle se afla încă în stare de şoc, brutalitatea morții celor nouă ofițeri ucişi în atentat depăşind orice imaginație. Ben şi echipa lui ştiau ce se petrecea şi mai ales ştiau că lucrurile nu aveau să se oprească acolo. Cu toate acestea, însă, autoritățile federale nu le puseseră la dispoziție decât perechea aceea ciudată, tolănită pe bancheta din spate a maşinii, plus toate informațiile şi ajutorul logistic pe care l-ar fi solicitat acela dintre ei care se numea Bo Thornton.

— Ben?

Era vocea lui Thornton.

— Hai să mergem direct în centru, la biroul vostru şi să facem prezentările. Am înțeles că oamenii tăi au stat cu ochii pe situație de la atacul de la supermagazin. O să trebuiască să colaborăm în afacerea aceasta, însă este oraşul vostru, aşa că aveți tot dreptul să luați deciziile.

Pedrosa a râs cu malițiozitate la această observație.

— Excelent, domnule Thornton! Bune replici! Foarte drăguț şi profesionist, n-am ce spune! Amândoi ştim la fel de bine că biroul meu nu are caii-putere să se angajeze într-o acțiune eficientă şi, ca să fiu cinstit, nici eu şi nici băieții mei nu avem calificarea necesară. Că o să lucrăm cot la cot, asta mi se pare de la sine înțeles. Numai că amândoi ştim la fel de bine cine o să dea ordinele, aşa că lasă răhățişurile astea cu mine! În regulă?

Thornton a dat din cap în tăcere, privind luminile oraşului care începuse să se profileze în depărtare, în timp ce intrau pe autostrada 1-5, cu ceva mai puțin de o sută douăzeci de kilometri pe oră. Fosta Beretă Verde sosise în oraş la o oră după masacrul din centru şi s-a trezit obligat să-şi găsească de unul singur drumul prin Seattle, întregul Departament de poliție fiind ocupat până peste vârful capului cu atacul din noaptea precedentă şi cu cel de-al doilea atac, care de-abia avusese loc.

Cel de-al doilea mesaj din partea Unității 99, prin care era revendicat cel de-al doilea atentat, fusese transmis ziarelor şi anumitor posturi de televiziune cu puțin înaintea orei opt seara. Cum avionul lui Şuikov urma să aterizeze abia la zece noaptea, Bo Thornton s-a apucat imediat de muncă, cercetând personal supermagazinul *Rosemont,* însoțit de un polițist pe nume Jackson, omul de încredere al lui Pedrosa. Fusese de acord de la un capăt până la altul cu ofițerul de culoare: atacul era opera unui profesionist şi purta amprenta unui terorist versat, care îşi tăbăcea de multă vreme pielea în acest gen de afaceri. Întorcându-se astfel încât să-i prindă profilul lui Şuikov, Thornton l-a întrebat dacă a mâncat.

— Da, în avion. Bună mâncare! Stewardesa chiar mi-a servit două porții, pentru că erau atât de mici!

Thornton nu şi-a putut reprima un zâmbet.

— În regulă. Atunci, o să mergem direct la prăvălie. Am un presentiment că mâine o să avem de furcă din plin, mai ales că este şi sâmbăta Paştelui. Aş zice că e cazul să profităm de răgazul pe care îl avem până mâine şi să ne organizăm ca să putem pune mâna pe nenorocit.

Ben Pedrosa a strâns volanul până i s-au albit unghiile, scoțând maşina de pe autostradă şi îndreptând-o spre un zgârie-nori care urma să le servească drept cartier general. Conducând, se întreba ce fel de om trebuia să fie teroristul pentru a putea face ceea ce făcuse. Ce fel de om trebuia să fie ca să poată ucide fără discriminare, fără nici o urmă de emoție…

Răspunsul la această întrebare îi era, însă, la fel de necunoscut ca şi identitatea teroristului.

*

Thornton a aşteptat ca întreaga echipă FATCAPPER să ia loc pe scaunele din fața lui înainte să se prezinte. Până în acel moment nu-i cunoscuse decât pe Pedrosa şi pe Jackson, amândoi impresionându-l cu cunoştințele lor şi cu maniera pragmatică în care abordaseră situația limită în care se aflau,

în total, se adunaseră zece polițişti, toți având experiență militară şi majoritatea experiență de război. Pedrosa îl pusese la curent pe Bo în legătură cu scopurile echipei FATCAPPER, mai devreme în cursul după-amiezii, după ce se întorsese din recunoaşterea de la *Rosemont.* Era un concept cât se poate de adecvat, bine gândit şi ținut cu strictețe secret față de restul Departamentului de poliție. Iar acesta urma să fie primul lor caz în care era implicat, în mod evident, un terorist profesionist de talie internațională.

Aşezându-se pe colțul biroului spaniolului, Bo l-a prezentat mai întâi pe Peter, apoi pe el însuşi şi pe urmă le-a spus în câteva cuvinte cine şi ce erau şi care era motivul prezenței lor în Seattle. Le-a spus totul pe şleau, fără să țină ceva secret. La urma urmelor, s-a gândit Bo Thornton, avea şanse dintre cele mai mari să devină camarad de arme cu oricare dintre polițiştii din încăperea aceea. Şi trebuia să fie cinstit cu cei pe care trebuia să se bazeze să-i salveze viața la un moment dat, aşa că nu i-a scutit pe oamenii lui Pedrosa de nici un detaliu în privința scopurilor şi mijloacelor organizației Springblade.

Când a terminat, Jackson a scos un fluierat prelung, admirativ.

— M-am gândit eu că nu aveți fețe de agenți federali, a zis el. Aşadar, crezi că Santinela asta e cel care ne dă şuturi în fiind acuma?

Răspunsul a venit din partea lui Şuikov, autoritatea evidentă din glasul său făcând toate perechile de ochi din încăpere să se întoarcă în direcția rusului.

— Nu ar fi pentru prima oară când un profesionist, un terorist mercenar dacă vreți, este folosit pentru a îndeplini acțiuni de genul celor pe care ați avut ocazia să le vedeți în ultimele două zile. Singurul lucru care diferă în acest caz este sincronizarea. Sunt extrem de rare atacurile de o asemenea anvergură la interval de numai douăzeci şi patru de ore. Unitatea 99 a schimbat regulile din carte şi este de datoria noastră să presupunem că ne confruntăm cu un individ extrem de inteligent şi de bine pregătit. Nu mai avem de-a

face cu o bandă de exaltați sau cu un terorist oarecare cu mâncărimi la degetul de pe trăgaci. De această dată, toate indiciile sugerează că avem de-a face cu un asasin profesionist, indiferent care ar fi numele lui de cod.

Un polițist cu înfățișare de mexican, care îi fusese prezentat lui Bo Thornton cu numele „Card” Cardoza, a fost cel care a formulat întrebarea care răscolea mintea oricărui american din momentul în care primul comunicat al Unității 99 făcuse fărâme teoria detectivilor de la Omucideri, că era vorba despre un nou caz de nebunia trăgaciului.

— De ce? De ce tocmai Seattle şi de ce tocmai acum? A fost linişte aproape un an pe frontul terorismului internațional. Ce vor să demonstreze cu asta?

— Întrebările bune impun răspunsuri pe măsură, aşa că dă-mi voie să-ți dau un asemenea răspuns, a spus Bo Thornton. Voi începe cu faptul că majoritatea cazurilor anterioare de acțiuni teroriste cu care ne-am confruntat au fost sponsorizate de prietenii noştri din Piața Roşie. Terorismul este o tradiție foarte respectată în Rusia şi datează de sute de ani. Înainte şi după revoluție, comuniştii au preluat ceea ce, în mare, ar putea fi considerat un punct de vedere anarhist şi l-au rafinat astfel încât să-l poată folosi ca parte a confruntării generale în care se vedeau implicați. Terorismul este o formă incipientă de revoltă armată, componentă şi caracteristică parțială a luptei de gherilă şi relativ acceptabil, în linii mari, în măsura în care este utilizat cu discernământ.

Am avut de-a face cu un număr care nu mai are nici o importanță de aplicații directe şi indirecte ale terorismului, cel mai adesea generate de partide-surogat, a căror ideologie adoptă deschis actul terorist, pe care îl consideră justificat. În Europa au fost nevoiți să se descurce cu acest fenomen mult mai devreme decât în Statele Unite, pentru simplu motiv că s-au confruntat cu el. Japonia are problemele ei, dar nu în aceeaşi măsură în care apare terorismul în Franța, Italia, Germania Occidentală şi Spania. Asia de Sud-Vest rareori

este confruntată cu acte teroriste, în special pentru că acolo nu prea ai ce să câştigi aplicând asemenea tactici şi, dacă unui nebun îi trece prin minte să joace cartea asta, individul se alege cu creierii împrăştiaţi, indiferent câţi civili o sfârşesc o dată cu el.

În Statele Unite am fost feriţi de terorism, nu există nici un dubiu în această privinţă. În acelaşi timp, teroriştii profesionişti şi sponsorii lor şi-au dat seama că îşi pot atinge, totuşi, scopurile prin acţiuni în afara graniţelor noastre. Vezi cazul ambasadei din Iran, cazul barăcile Marinei din Liban, cazul ostaticilor din Beirut, cazul soldaţilor din Marină ucişi în El Salvador, ataşaţii noştri militari ucişi în Grecia şi Filipine, cazul avionului aruncat în aer deasupra Scoţiei. Dacă i-a trecut cumva prin minte că o să fim excluşi din acest joc, înseamnă că şi-l purta îndesat în fund.

— Bine, dar care este cauza acestei schimbări subite? întrebat Pedrosa, ţinând între dinţi un trabuc subţire, pe cari se pregătea să-l aprindă. Abia ce am primit, luna trecută, raportul guvernului în problema terorismului şi, dacă aş fi în locul nenorociţilor ăstora, aş prefera să mă aflu oriunde altundeva acum, numai în Seattle nu.

Râsetele reţinute ale poliţiştilor au făcut înconjurul încăperii, semn bun pentru Bo Thornton, însemnând că oamenii nu-şi pierduseră echilibrul de pe urma celor două atacuri extrem de dure din ultimele două zile.

— Acesta este motivul pentru care ne aflăm aici, domnilor. Unitatea 99 este un fel de comitet-fantomă format dintr-o mână de paranoici, care au sentimentul că Rusia i-a trădat şi i-a lăsat de izbelişte. Problema noastră cea mare continuă să fie Orientul Mijlociu şi este foarte posibil ca acest personaj, Santinela, să fie angajat pentru a-l face pe domnul „Americanul Mediu” să simtă pe pielea lui cam ce se întâmplă zi de zi pe acolo. În acelaşi timp, nu putem pierde din vedere posibilitatea ca membrii Unităţii 99 să vrea cu tot dinadinsul să ne strice relaţiile cu Rusia. Ultimul lucru de care ar avea nevoie în acest moment ar fi să începem să ne înţelegem, aşa

că de ce să nu monteze o operațiune haiducească, atât de violentă şi repulsivă, încât vulturii noştri patriotici să înceapă să strige din nou, sus şi tare, că este mâna ruşilor?

— Bine, dar de ce se folosesc de un american? a întrebat Jackson, ceilalți dând din cap aprobator, în timp ce fostul membru al trupelor FAST dădea glas temerilor ascunse ale tuturor legate de asasinul cunoscut numai sub numele Santinela.

— Numai un american ar şti ce butoane să apese, i-a răspuns Peter.

Lăsând cuvintele acestea să li se întipărească bine în minte, rusul a tăcut apoi câteva momente.

— Numai un american poate să ştie cel mai bine cum funcționează societatea americană, ce o ține unită, ce poate solidariza un grup de oameni şi ce îi poate dezbina. Nu trebuie să pierdeți din vedere că, în timp ce un gen de acțiune poate să inspire oroare, un altul poate să producă dezgust. Pe scurt, este vorba despre o ecuație mult prea vastă pentru a fi lăsată pe mâna unuia din exterior. Pe de altă parte, folosirea unuia dintre voi, adică a unui american, este o lovitură de geniu, mai ales dacă este vorba despre cineva cu talentele ascunse ale Santinelei. El nu trebuie să-şi bată capul cu tot felul de complicații când se vântură de colo-colo prin oraş, dar conştientizează toate semnele şi semnalele pe care orice american sadea le consideră fireşti sau de la sine înțelese. Aşa că se poate concentra foarte bine exclusiv asupra misiunii, păstrând permanent şi un anumit nivel de siguranță personală în timp ce îşi execută comanda. Puteți fi siguri că fiecare dintre atacurile sale a fost precis calculat pentru a produce cele mai mari pagube modului de gândire american. Individul este selectiv în alegerea țintelor şi acest lucru s-a putut vedea atât aseară, în cazul atacului de la supermagazin, cât şi astăzi, în atacul împotriva colegilor voştri.

Pedrosa şi-a ridicat privirile pline de ură şi furie auzind pentru prima oară cuvintele la care el refuzase să se

gândească, rostite clar şi răspicat de Şuikov: poliţiştii ucişi în şeile motocicletelor lor nu fuseseră victime întâmplătoare, ci intenţionate ale asasinului.

— Vrei să ne spui că nenorocitul ăsta a *vrut* să ucidă poliţişti?

— Bineînţeles. Ce alt motiv ar fi putut avea să detoneze o bombă în locul acela? Le-a transmis un mesaj locuitorilor din Seattle: poliţiştii nu sunt în stare să-şi apere propriile funduri. Cum credeţi că vă vor putea apăra pe voi, când sunteţi cu toţii la fel de vulnerabili? Acesta este mesajul lui şi îl veţi auzi cu propriile urechi, chiar dacă va fi rostit în şoaptă, pe la spatele vostru.

Unul dintre poliţişti, cu chipul bumbăcit, ca de boxer profesionist, s-a ridicat în picioare şi a întrebat:

— În regulă, acum spune-ne cum o să punem mâna pe ticălosul ăsta. Sau mai bine spune ce-o să facem cu el după ce-l prindem.

Lui Bo Thornton îi plăcea tonul pozitiv din glasul lui. Pedrosa adunase o echipă bună, se vedea asta din privirile lor şi se auzea din cuvintele lor.

— Din acest moment, sunteţi cu toţii sub comanda mea. Şefului vostru i s-a solicitat să treacă comanda operaţională a acestei echipe în mâinile mele şi ale lui Peter. Aveţi vreo problemă cu asta?

Bo Thornton a trecut în revistă perechile de ochi aţintite asupra lui, continuând abia după ce s-a asigurat că nu ridicase nimeni mâna şi nu răsunase nici o obiecţie.

— Chiar în timp ce noi stăm de vorbă aici, o altă echipă antiteroristă americană a declanşat o operaţiune paralelă împotriva membrilor identificaţi ai Unităţii 99. Şi noi facem parte din această operaţiune, în sensul că trebuie să stabilim cine este Santinela şi să îl eliminăm. Şi, acum, va rog să ascultaţi cu cea mai mare atenţie, domnilor. Am spus „eliminăm” şi exact asta am vrut să spun. Dacă Santinela este omul nostru, înseamnă că este irecuperabil, ceea ce înseamnă că domnul Şuikov aici prezent şi cu mine avem autorizaţia de

a-l şterge de pe fața pământului. Nici un amendament Miranda, nici un avocat costisitor din New York! Justiție de frontieră din vârful glonțului, ca în Vestul Sălbatic. Dacă considerați că aveți vreo problemă cu aplicarea acestui plan, acum este momentul cel mai potrivit să vă retrageți. Sergentul Pedrosa o să vă încredințeze o altă misiune până când scăpăm cu toții de pacostea asta şi pe urmă veți fi reintegrați în echipă, întrebări?

— Cred că ar trebui să votăm, a zis Cardoza, ridicând mâna. Băieți, vă deranjează să vă duceți să luați o gură de aer?

Bo Thornton şi Peter Şuikov au ridicat din umeri la unison şi-au luat scurtele şi s-au îndreptat spre uşă. Ieşirea lor a fost însoțită de un murmur înfundat, întrerupt brusc când Bo Thornton a închis uşa metalică grea în urma lor.

Cei doi au prins un lift liber şi au coborât în holul clădirii, care era la fel de pustiu. Fluturându-şi insignele federale prin fața a doi polițişti înarmați până în dinți, au ieşit din clădire şi au pornit-o spre dreapta, unde zăriseră un bar deschis toată noaptea. Pentru o seară de sfârşit de săptămână, traficul era foarte slab, în mare parte Paştele fiind cel care îi țintuia pe oameni în casele lor. Cu câte un pahar mare de cafea aburindă în mâini, cei doi au ieşit înapoi în stradă, păşind agale şi sorbind din când în când din lichidul fierbinte, întorcându-se fără grabă de unde plecaseră.

— Să le ceri unor polițişti să vâneze un om şi să-l lase mort nu e puțin lucru pentru echipa lui Pedrosa, Bo. Crezi că va cere cineva un transfer temporar?

Bo Thornton a dat din cap în semn că nu.

— Nu. E o gaşcă de băieți buni, unită, căreia i s-a cerut să facă ceea ce nimeni nu este pregătit încă să facă în țara asta. Ori merg cu toții mai departe, ori se retrag toți – nu cred să existe cale de mijloc cu ei. S-ar putea să ajungem să-l vânăm pe ticălosul ăsta de unii singuri şi nu i-aş condamna nici o clipă pe băieții lui Pedrosa pentru o asemenea hotărâre.

— Tu cu ce-ai venit? l-a întrebat Peter.

— Te referi la arme? Un Glock 19, cinci încărcătoare de rezervă şi un Spyderco Endura. Am cerut câte un AR-15 pentru fiecare dintre noi, versiunea de comando, care este mult mai comod de manevrat în maşină. Ticălosul pe urmele căruia ne aflăm probabil că este destul de bine înarmat, dat fiind ce a lăsat în urma lui până acum. Tu?

Şuikov a râs scurt, ciudat şi deschis, ca tundra din care venea.

— Conrad mi-a făcut rost de un S&W model 28, cu țeava lungă. E o armă mare, grea şi solidă şi îmi plac la nebunie cartuşele de calibrul patruzeci şi cinci. Am buzunarele pline de încărcătoare rapide pentru revolvere, plus un cuțit pe care l-am cumpărat de la prietenii lui Bannion din Georgia. Un AR ar fi o alegere de bun-simț, deşi, ca să fiu cinstit, nu m-ar deranja deloc un dispozitiv de ochire Aim-Point montat pe al meu.

Fluturându-şi din nou insignele prin fața aceloraşi polițişti, au luat liftul şi au urcat în tăcere. Uşa încăperii în care avusese loc şedința îi aştepta deschisă, toată lumea era prezentă şi încordată când şi-au făcut apariția cei doi. Thornton a fost cel care a rupt tăcerea:

— Ei bine, care este rezultatul votului?

Pedrosa s-a ridicat de la biroul său, cu mâinile depărtate ca pistolarii.

— Am luat legătura cu şeful. Nu ai glumit când ai zis că voi doi conduceți spectacolul ăsta. Şi lui i s-a transmis acelaşi lucru tocmai de la Washington înainte să apari. Revenind: am discutat şi votul a fost de sută la sută. Putem să batem palma, domnule Bo Thornton. Tu conduci şi noi dansăm după tine. Nenorocitul ăsta îşi împrăştie rahatul cum vrea el în oraşul nostru şi ne-a omorât nouă dintre cei mai buni colegi. Credem şi noi că regulile din carte nu se mai aplică în cazul lui, aşa că trebuie să jucăm după altele, noi. Acesta este votul nostru.

Thornton a dat mâna cu fiecare polițist în parte. Era mândru, ştiind că depăşise limitele având cele mai bune

motive. După ce Peter şi-a făcut şi el turul, agitaţia s-a sfârşit şi s-a aşternut liniştea, ca şi cum fiecare şi-ar fi dat seama abia în acel moment cât de importantă era sarcina pe care şi-o asuma.

— Haideţi la muncă, domnilor! le-a spus Bo Thornton.

CAPITOLUL 8

Cerul dimineții avea culoarea delicată a florilor de portocal, când Thornton a intrat cu maşina în rondul din fața hotelului. Noua lor echipă rămăsese la datorie toată noaptea, ascultându-i cu atenție pe el şi pe Peter Şuikov, care le-au povestit despre terorism şi antiterorism, lucruri despre care habar n-aveau. Bo le-a cerut să renunțe la armamentul standard al polițiştilor, după care membrilor întregii echipe le-au fost repartizate Colt-uri Commando şi pistoale automate Uzi din depozitele poliției. Vestele antiglonț uşoare se impuneau de la sine, la fel ca şi *shotgun-urile* şi grenadele defensive pentru protejarea spatelui. Pe urmă, echipa fusese reorganizată, membrii ei fiind grupați câte doi, urmând să rămână împreună zi şi noapte până la dispariția amenințării. Thornton. A făcut aranjamentele necesare pentru ca un întreg palier din hotelul la care stătea să fie repartizat oamenilor săi – nimeni nu avea timp pentru familii şi distracții. La toate aceste schimbări, echipa lui Pedrosa nu a avut nimic de obiectat.

În timp ce Bo Thornton aştepta nerăbdător să-i fie validat tichetul de parcare, Peter Şuikov şi-a scos geanta de voiaj din portbagaj şi s-a întins, căscând copios. Înmânându-i responsabilului cu parcarea cheile maşinii, Thornton l-a bătut pe rusul uriaş pe umăr şi pe urmă au intrat în holul hotelului, ducându-se direct spre lifturi.

Pedrosa şi echipa lui urmau să se prezinte la hotel în cursul dimineții, între timp fiecare dintre polițişti oprindu-se acasă atât cât să-şi adune lucruri pentru o şedere mai îndelungată la hotel. Bo Thornton aranjase ca el şi Şuikov să primească câte o stație a poliției, astfel încât să aibă amândoi

acces la rețeaua de comunicații a orașului. Camerele pe care le ocupau erau lipite perete în perete și comunicau printr-o ușă, ambele având o vedere minunată asupra întinderii de apă din Puget Sound. Intrând și-au verificat mai întâi în amănunțime camerele, căutând urme de efracție și aparatură de supraveghere video sau audio camuflată.

— Camera mea e curată, Bo. A ta?

— La fel. Numai ledul de avertizare al robotului telefonic clipește de-i sar capacele. Probabil că Linda sau Frank s-au dat peste cap să-mi dea de urmă. Du-te și spală-te și, între timp, o să comand ceva de mâncare. Ar fi cazul să încercăm să închidem ochii cât avem ocazia. Ben și băieții lui apar abia peste câteva ore.

Șuikov a trecut în camera sa, ținând neglijent revolverul masiv S&W într-o mână, ca și cum ar fi fost o foaie de hârtie. Construit pe baza modelului 29, Magnum-ul suporta cele mai puternice cartușe fără să clipească. Țeava lungă îi asigura o acuratețe excepțională a loviturii la distanțe mari și, în ciuda greutății sale, revolverul botezat *Patrula de pe Autostradă* era perfect echilibrat. Arma lui Șuikov trecuse pe la armurier, care o lustruise suplimentar pe toate fețele și îi reglase trăgaciul cu o precizie de farmacist. Nu fuseseră înlocuite decât înălțătorul și cătarea, cu o pereche de lamele rotunjite și mai scurte, astfel încât trăgătorul să poată scoate arma și să poată trage într-o singură mișcare, fără să se teamă că se putea agăța în toc sau în îmbrăcăminte.

— Văd că ți-ai oferit o scurtă călătorie în timp, i-a spus Thornton. Nu prea mai vezi la tot pasul dihănii ca aceea pe care o ții tu în mână. Poate cel mult la vreun ajutor de șerif din Alabama. Am văzut că băieții lui Ben au, în general, arme de calibrul 9 și 45. Uite, până și eu am trecut la generația din plastic. Mi-ai văzut noul Glock?

Vorbind, Bo Thornton și-a scos de sub sacou pistolul negru, compact, aruncându-l pe pat împreună cu două încărcătoare de rezervă și cuțitul pliabil.

Peter a privit arma automată cu o expresie îndurerată, apoi, traversând încăperea, s-a oprit în fața peretelui din sticlă fumurie care îl despărțea de priveliştea pe care o oferea oraşul. Aşezându-şi cu grijă revolverul pe masa furniruită, a urmărit o clipă o barcă singuratică îndreptându-se spre insula Bainbridge. Oricare ar fi fost gândul care îl muncea, se risipise cu totul când s-a întors de la fereastră şi a dat ochii de omul care îl salvase din sălbăticia Alaskăi, ud până la piele şi aproape înghețat, un om pe care ajunsese să-l respecte.

— Având în vedere care este vânatul, prefer siguranța pe care ți-o dă revolverul ăsta, în caz că se pune problema vreo clipă să am o țintă clară în fața ochilor. Cu revolverul ăsta pot să ating orice țintă de la o distanță şi cu o precizie mai mare decât cu orice altă armă pe care am pus mâna până acum. Şi, la urma urmelor, suntem aici să-l ucidem pe asasin, nu doar să-l rănim. Plus că prefer să nu-mi las semnătura peste tot prin oraş, aşa cum ai să faci tu cu pistolul ăla semiautomat al tău. Nu, nu! Revolverul este cea mai bună armă atunci când vine vorba să-i ştergi pe terorişti din registrele de stare civilă. Iar dacă nu mă crezi, n-ai decât să-i întrebi pe nemți.

Thornton a dat din cap, amintindu-şi că atât trupele antiteroriste germane GSG-9 cât şi cele franceze aveau în dotare revolvere Magnum de calibrul 357. Cu aceste revolvere la dispoziție, francezii şi germanii deveniseră adevărați aşi în urma orelor fară sfârşit petrecute în poligoanele de tragere care le ascuțeau simțurile şi deprinderile până în cel mai ridicat grad cu putință.

— Măcar ai grijă să porți un pardesiu când ieşim pe afară, l-a avertizat Bo. Polițiştii sunt atât de montați, încât este de presupus că mulți oameni se vor pomeni arestați numai pentru că ar arăta ca şi cum ar avea o armă asupra lor.

Râsul lui Şuikov purta însa o urmă de îngrijorare, adevărul din cuvintele lui Thornton având efectul scontat asupra rusului. Redevenind serios, i-a spus că ar fi preferat întâi să mănânce ceva şi apoi să facă un duş. Thornton s-a conformat sugestiei şi a făcut comanda la *room-service*. Mai târziu, când

amândoi erau cu furculițele în mâini şi se înfruptau cu poftă, discuția a revenit la Santinela şi la misiunea lor.

— Peter, a spus Bo, cu o cană de cafea proaspătă şi aburindă în mână. Ce ți-a spus Billings înainte să te urci în avion? Ar fi trebuit să ştie că avem nevoie de o şansă extraordinară ca să ne putem apropia cât de cât de urmele individului ăstuia.

Şuikov a dat din cap, oferindu-și răgazul de a înghiți o jumătate de felie de pâine prăjită, unsă din belşug cu unt, înainte de a-i răspunde lui Bo.

— Aşa cum i-ai spus şi lui Pedrosa, participăm la o acțiune pe două planuri. Conrad mi-a spus că un anumit colonel Cantrell a început deja o operațiune centrată pe Unitatea 99. Administrația nu are nici o altă alternativă în privința combaterii terorismului îndreptat împotriva propriilor cetățeni. Ideea este că oamenii lui Cantrell vor reuşi să îi identifice, să-i localizeze şi apoi să-i elimine pe cât mai mulți membri ai Unității 99. Însă, înainte ca aceşti oameni să părăsească definitiv această lume, se vor face presiuni şi se vor aplica toate măsurile necesare pentru a afla cam pe unde ne-am putea găsi omul. Sau pe unde ar trebui să-l căutăm.

— Sper că le-ai sugerat modul cel mai rapid şi mai sigur pentru atingerea acestui obiectiv... Avem nevoie de toate informațiile cât mai curând posibil.

Peter l-a aprobat, dând din capul său imens. Însă mai întâi a luat în furculiță o „încărcătură” de ouă ochiuri cu cârnați demnă de cupa unui escavator, pe care a mestecat-o pe îndelete înainte să continue discuția.

— Colonelul îşi cunoaşte meseria, nu am nici o îndoială. I-am oferit câteva sfaturi în privința utilizării chimicalelor şi Conrad mi-a aprobat ideile. Politica oficială în privința capturării teroriştilor pe teritoriul altor țări este clară şi cei mai mulți dintre ei nu au „părinți” legali, deşi există destule țări dornice să le ofere adăpost şi siguranță. Cantrell va încerca să izoleze Unitatea 99 de restul lumii, cu ajutorul câtorva aliați de încredere, nu am nici o îndoială în această

privință, îndreptând atenția mass-media într-o cu totul altă direcție. Mă gândeam chiar că nu este imposibil ca fostul meu guvern să dea o mână de ajutor, având în vedere atmosfera politică din zilele astea.

Bo şi-a împins farfuria spre mijlocul mesei, golind un ultim pahar de suc de portocale, dulce şi proaspăt. Se simțea plin şi era gata să tragă un pui de somn înainte să o pornească pe străzile din Seattle. Brusc şi-a amintit că era duminica Paştelui şi s-a întrebat dacă Linda era acasă sau se dusese în vizită la mama ei, în Portland. Trebuia să o sune cât mai curând. Cât despre Frank, care îl sunase şi el de mai multe ori, probabil că nu vroia altceva decât să-şi ofere serviciile în caz că era nevoie de o pereche de mâini în plus în Seattle. Pe moment însă, echipa era completă, deşi încă un as în mânecă poate n-ar fi fost o idee atât de proastă. Întorcându-se spre Şuikov, Bo a făcut un gest către oraş care se întindea dincolo de fereastră:

— Speculații. Ce crezi că vine la rând pe lista clovnului?

Rusul, care îşi terminase şi el micul dejun şi-a ridicat revolverul de unde îl aşezase. Cu o mişcare foarte subtilă i-a eliberat butoiaşul şi l-a învârtit, urmărind dâra strălucitoare pe care o lăsau fundurile cartuşelor. Închizându-şi arma, a catadicsit să răspundă:

— Astăzi este Paştele, aşa că o să lovească din nou. Dacă omul nostru ar fi fost un zelot religios, aş zice să supraveghem toate bisericile, care sunt țintele cele mai bune astăzi, având în vedere sărbătoarea. Însă avem de-a face cu un ucigaş profesionist, care îşi închiriază serviciile. Santinela va lovi astăzi numai pentru că are un calendar de respectat, întrebările care se pun în aceste condiții sunt: unde şi, mai ales, când.

— Zi mai departe, l-a îndemnat Thornton.

Instalându-se şi mai comod în fotoliul încăpător, Peter a oftat prelung. Închizând ochii, a murmurat pe o notă joasă câteva momente, lovindu-şi din când în când tâmplele, ca şi cum ar fi vrut să întoarcă la „incubator” o idee care i se părea

că ar fi avut sens. Bo aştepta răbdător, folosind răgazul şi liniştea din încăpere să se gândească şi el la ce îi aştepta. În cele din urmă, rusul a fost gata să-i răspundă:

— A adus oroarea şi terorismul în America în stil mare, corect? Mai întâi, măcelul de la *Rosemont,* cât se poate de public şi de dramatic. Pe urmă, atentatul cu bombă de ieri. Din nou, îl vedem operând la lumina zilei, atacând anumite ținte, cu predilecție numeroase. Înclin să cred că este vorba despre o anumită tendință în cazul lui. Ziua de astăzi nu se va deosebi cu nimic de cea de ieri. Vor exista multe victime şi asta într-un loc pe care americanii îl consideră ca fiind sigur. Văd că Santinela apreciază drama jucată până la capăt şi cu fast, astfel încât aş zice că o să-şi aleagă un punct accesibil oamenilor, dar şi presei. Problema este că oraşul oferă o mulțime de asemenea locuri. Fără un indiciu cât de transparent, nu avem alte şanse decât să-l urmărim în zadar, fară speranța de a pune mâna pe el înainte să lovească şi, ce este mai rău, fară să avem ocazia să punem vreodată mâna pe el după ce părăseşte oraşul.

Thornton mormăia în barbă. Ceea ce spunea Şuikov era perfect adevărat. Aveau nevoie de informații sau de ceea ce detectivii numeau „un fir”. Poate Cantrell şi oamenii lui din Orientul Mijlociu şi Europa reuşeau să pună mâna pe ceva valoros dacă reuşeau să stabilească contactul cu Unitatea 99 suficient de rapid. În acelaşi timp, era posibil să iasă ceva şi din cooperarea agenților FBI cu polițiştii din Seattle. Nu aveau cum să ştie ce le rezerva viitorul. Ideea – singura de altfel care conta – era că acea zi de Paşte avea să fie o tragedie, oricum ai fi luat-o.

— Tu ce-ai face? Vreau să spun, dacă ai fi în locul lui.

Peter şi-a lăsat capul pe un umăr, într-o poziție bizară şi a părut să cumpănească bine lucrurile înainte să-i răspundă.

— Cu alte cuvinte, ai vrea să gândesc ca un terorist!

— Nu-i nimic personal, Peter. Mă gândeam numai că tu ai avut legătură cu aceşti nenorociți în trecut, ba chiar le-ai fost profesor. Dacă există pe fața pământului un om care să aibă

idee cât de cât ce se petrece în mintea unui asemenea individ, atunci tu eşti acela. Aşadar: ai omorât o mulţime de oameni cu arme de mână, ai spulberat în cele patru vânturi o grămadă de poliţişti cu o bombă foarte simplă, dar şi foarte eficientă. Ce ar trebui să urmeze?

— Cred că există trei zone pe care personal le-aş considera ca fiind un progres natural raportat la ce spuneai tu şi, în plus, nişte forme foarte practice de escaladare a violenţei. Toate trei impun utilizarea unei rachete de o formă sau alta pentru executarea atacului, însă asta nu cred să fie o piedică semnificativă în ceea ce-l priveşte pe omul nostru. Cea mai evidentă ţintă mi se pare un avion de linie decolând de pe aeroportul din Seattle. Santinela are la dispoziţie o mulţime de poziţii din care să tragă, producând un număr imens de victime, ceea ce ar aduce şi mai multe puncte pe tabela de scor în dreptul Unităţii 99. Fără îndoială, forţele voastre de securitate sunt deja concentrate în jurul aeroportului. Însă îmi imaginez că poliţia stă cu ochii în patru pe terminale şi pe avioane şi nu caută în nici un caz un bărbat singur cu un aruncător de rachete. Santinela poate să doboare avionul cum îi trece prin minte, în funcţie de dimensiunile sale şi de destinaţie. Pun pariu că a făcut deja o vizită în aeroport, notându-şi curse, programul de aterizări şi decolări, ca orice potenţial pasager. Dacă aş fi în locul lui, aceasta ar fi alegerea mea. Pe urmă, ar putea să folosească din nou o bombă. Însă de această dată, dacă aş fi în locul lui, aş căuta mai curând să dobor ceva decât să arunc ceva în aer. Aici îmi vine în minte Acul Spaţial din Seattle. Este un reper uşor de recunoscut, permanent aglomerat, de dimineaţa până după-amiaza. Un expert, aşa cum îl consider pe el, ar fi în stare să amplaseze în poziţii cheie câteva încărcături, cu care să doboare turnul în câteva secunde. În plus, o asemenea acţiune ar transmite un mesaj clar şi magnific în întreaga lume. Pentru Santinelă, singura problemă ar fi accesul în turn şi rezolvarea problemei timpului necesar pentru instalarea încărcăturilor explozive.

— Asta dacă nu a făcut-o deja? a supralicitat Thornton.

— Adevărat. Angajându-se la o serie de lovituri individuale, ar fi de aşteptat să-şi fi pregătit din vreme anumite dispozitive, ştiind că presiunile pentru găsirea şi neutralizarea sa ar creşte cu fiecare nou atac. În cazul de față, putem cere băieților de la bombe să cerceteze această țintă mitică, ceea ce n-ar fi rău deloc, pentru că le-ar da ocazia să facă ceva şi să-şi consume energia. Am lăsat la urmă marea, a spus Şuikov, întorcându-se în fotoliu şi arătându-i cu mâna lui mare, lui Thornton, întinderea de apă care se vedea de la fereastră şi care se afla la numai câțiva kilometri distanță. Astăzi, toate ambarcațiunile, de toate mărimile, vor fi ținte perfecte pentru Santinelă. Proprietarii lor sunt nerăbdători să petreacă o după-amiază pe apă, să se bucure de vasele lor, ca să nu mai vorbesc despre feribot, care va transporta mii de pasageri pe insule, inclusiv în Vancouver, Columbia Britanică. Santinela are o mulțime de opțiuni la dispoziție, poate o mină magnetică sau o rachetă Stinger. Sau poate şi-a pregătit o barcă, înțesată cu explozibili, pe care o va îndrepta, cu toată viteza, spre docuri sau într-un feribot. Nu-mi fac probleme că nu are cunoştințe de scufundare, astfel încât scăparea nu ar reprezenta o problemă pentru el. Un dezastru pe mare, cu vizibilitate de pe țărm, ar constitui un subiect foarte interesant pentru ştirile de seară, nu crezi, Bo?

— Fir-ar să fie! a fost comentariul bărbatului aşezat pe fotoliul din colț. Oricum am da-o, suntem ținte în colimatorul asasinului. Când ajunge Ben cu oamenii lui aici, o să-i cer să trimită jumătate din echipă să patruleze împrejurimile aeroportului, eventual din elicopter. Deocamdată însă, o să-i trimit pe băieții de la bombe să se ocupe puțin de Acul Spațial şi de vreo câteva alte obiective care ar putea fi intens vizitate astăzi. Noi doi putem să verificăm docurile cu puțin ajutor din partea autorității portuare. Nu o să fie uşor, dar mai mult nici nu putem face până când nenorocitul va lovi din nou sau până când Cantrell are ceva interesant pentru noi.

Şuikov s-a ridicat, scuturându-şi firimiturile de pâine din poală. Recuperându-şi revolverul şi l-a vârât sub cureaua blugilor săi noi, marca Levi's.

— Cred că e timpul să fac un duş şi să pun geană pe geană. Fusul meu orar e cu trei ore înaintea orei locale şi mi-e teamă că, după ce Santinela se apucă din nou de treabă, nu mai apucăm să ajungem în țara lui Morfeu.

Bo s-a ridicat şi el, simțind din plin efectele zilei şi nopții trecute.

— Îți mulțumesc că ai venit, Peter. Aveam nevoie de cunoştințele tale. Sper că ai înțeles corect întrebarea pe care ți-am pus-o mai devreme.

Şuikov s-a mulțumit să ridice din umeri.

— La Spețnaz ne-au învățat să devenim soldați perfecți. Războiul, în special cel purtat de sovietici, are în vedere orice fațetă şi tactică susceptibilă de a aduce victoria. Noi vedem terorismul cu alți ochi decât voi, americanii. Am văzut crime oribile comise de soldații multor țări, în toate colțurile lumii. Până şi bătăliile voastre din sudul Pacificului din al doilea război mondial sunt pline de brutalitate şi cruzime, ca să nu mai vorbim de acte de terorism. Ăsta este războiul, prietene: nici una dintre tabere nu este dispusă să lase un sfanț celeilalte şi cu asta, basta! Numai că eu nu am mai putut să justific mijloacele prin prisma rezultatelor la care ar conduce; de-asta mi-am luat zborul din fostul cuib şi poate tot de-asta mă aflu astăzi aici. Crezi că înțelegi, Bo?

— Mda, te înțeleg, mai mult chiar decât ai putea să crezi. Hai să ne culcăm înainte să apară Pedrosa. Plus că mai trebuie să o sun şi pe Linda, să-i spun sărbători fericite, aşa că mişcă-te odată de-aici şi odihneşte-te!

Rusul a privit încă o dată frumusețea zorilor.

— E undeva pe acolo, Thornton. Probabil chiar acum se pregăteşte pentru misiunea zilei. Nu trebuie să uităm că nu este vreun laş; pur şi simplu, e un profesionist prevăzător şi foarte experimentat.

Bo şi-a împins prietenul în camera lui şi a închis uşa, apoi s-a întors la fereastră. *O să-ți înfigem un glonț drept între ochi, amice!* a spus el în gând. *O să te facem una cu pământul şi nici atunci să nu fii prea sigur că ai scăpat!*

CAPITOLUL 9

La mai puțin de patru străzi distanță, omul pe care îl urmărea Thornton își terminase programul în impresionanta sală de gimnastică a hotelului şi îşi verifica ceasul, calculând în minte ora Germaniei. În dimineața aceea trebuia să primească un telefon din partea sponsorilor săi, prin care să fie comandată fie continuarea atacurilor, fie retragerea lui din oraş. Personal, nici o alternativă nu-l impresiona în chip deosebit. Suma pe care o primise acoperea contractul, indiferent de durata lui. Din punct de vedere profesional, totuşi, spera că i se va permite să continue programul întregii săptămâni, văzând în aceasta o provocare adresată capacităților sale.

Avea tot trupul acoperit de o peliculă fină de transpirație proaspătă. Petrecuse jumătate de oră încălzindu-se pentru cei cinci sute de metri pe care îi parcurgea dintr-un foc în bazin. Nu împărțise bazinul cu nimeni, deşi câteva păsări de noapte îşi făceau de lucru de zor în sala de forță. După ce a terminat numărul de bazine, li s-a alăturat şi el, pentru alte patruzeci şi cinci de minute, după care a trecut în saună pentru alte cincisprezece. Avea de gând să comande un mic dejun uşor după convorbirea telefonică, după care avea să se îndrepte fie spre aeroport, fie spre Sound, după cum decideau clienții lui din Unitatea 99.

Părăsind sala de forță, Santinela a luat liftul şi a urcat la etajul său, străbătându-i apoi în tăcere lungimea. Celui care îl cunoştea pentru prima oară, Santinela îi producea o puternică impresie, deconcertându-l complet. După cum obişnuia, nu purta nici o armă asupra lui, în afara celor cu care îl înzestrase natura, bazându-se pe instinctele sale

îndelung cultivate să-l avertizeze de un eventual pericol. Ajuns în luxul apartamentului său, a făcut repede un duş, luându-şi o marjă de siguranță de cinci minute pentru convorbirea cu Germania. Când a sunat telefonul, stătea întins confortabil pe pat, cu o cană de cafea într-o mână şi cu un ziar răvăşit în jurul său.

— Eşti bine? a întrebat interlocutorul cu un accent german apăsat, care parcă făcea linia să bâzâie când vorbea.

— Desigur. Presupun că ați ajuns la o concluzie în consiliu, i-a tăiat-o Santinela scurt, sorbind din cafea şi trecând cu ochii peste paginile financiare ale ziarului şi observând că indicele Dow-Jones continua să scadă.

Germanul a tuşit de câteva ori, zgomotele traficului inundând o clipă receptorul, în timp ce el îl dăduse la o parte de la gură.

— *Ja*, până acum sunt mulțumiți de treaba pe care ai făcut-o şi ar vrea să duci afacerea până la capăt. Datorită unor anumite considerațiuni, nu va mai fi posibil nici un alt contact înaintea plecării tale din oraş. Sper că aranjamentele au fost pe placul tău?

— Absolut. Înțeleg că consiliul vrea să se distanțeze de această afacere şi, oricum, nu mai era necesar nici un contact între noi. Presimt că voi fi foarte ocupat. Sper că echipamentele şi birotica solicitate au fost livrate?

Din nou, aceeaşi tuse enervantă. Santinela ştia că omul de la celălalt capăt al firului fuma mult şi tuşea lui nu i se părea deloc diferită de a tatălui său, care continuase să fumeze şi să tuşească îngrozitor până a murit din cauza cancerului pulmonar.

— Toate sunt la locul lor, exact aşa cum ai cerut. Acum trebuie să plec. Succes. Aşteptăm cu interes să aflăm cum a decurs întâlnirea de astăzi.

Cu aceste cuvinte, legătura s-a întrerupt. Santinela a pus receptorul la loc, după câteva secunde ridicându-l din nou pentru a comanda micul dejun. Era evident pentru el că acel consiliu al teroriştilor care îl angajase era pe cale să se

ascundă şi nu-l învinovăţea nici cât negrul de sub unghie. Statele Unite începeau să se trezească uşor din amorţeala în care fuseseră aruncate de primele atacuri, răspunzând furiei asasinatelor fără discernământ executate de nemulţumiţii politici ai lumii şi deja circulau ştiri despre brigăzi autorizate să ucidă, organizate după principiile israelienilor, care urmăreau Hydra pretutindeni, tăindu-i capetele oriunde ar fi găsit-o. Până şi el îşi făcea griji să nu se lase prins în mrejele acestei noi hotărâri, care ajunsese să capete dimensiuni naţionale, de a impune justiţia indiferent de graniţele formale şi de constituţie. Nimeni nu putea să acţioneze din umbră pe termen lung, fară să se aleagă cu un dosar adunat de cine ştie ce analist din domeniul informaţiilor, care viza un post mai înalt. Pe măsură ce treceau zilele, trebuia să fie din ce în ce mai atent şi mai precaut. Presiunea şi intensitatea căutărilor celor care în mod sigur de-abia aşteptau să pună mâna pe el aveau să crească zi de zi, pe măsură ce actele sale deveneau şi ele tot mai inumane. Cochetase cu ideea de a pune capăt carierei la sfârşitul săptămânii, însă a fost întrerupt din gânduri de sonerie: venise un steward de la *room-service* să-i ia comanda, cu un zâmbet larg întipărit pe chip şi dorindu-i un Paşte fericit.

CAPITOLUL 10

La comanda căpitanului feribotului, elicele imense au început să se învârtă în sens invers, încetinind deplasarea vasului, pe măsură ce se apropia de docurile de pe malul dinspre oraş al estuarului Sound. Odgoanele uriaşe din cânepă împletită erau pregătite să fie aruncate la mal şi legate de pilonii groşi din fontă, imobilizând feribotul. Cu un semnal prelung al sirenei, feribotul s-a oprit complet, pasagerii şi vehiculele de la bordul său grăbindu-se să ajungă pe țărm.

Arhaic cum era, feribotul care naviga prin apele reci ale estuarului constituia atât o atracție turistică constantă, cât şi un mijloc de transport de o necesitate indiscutabilă pentru cei care doreau să viziteze Port Angeles şi insula Bainbridge. De aici, ambarcațiunile fie îşi continuau drumul înainte, trecând în Columbia Britanică, fie se îndreptau spre insulele San Juan. Bineînțeles că o dată cu trecerea timpului feriboturile fuseseră modernizate, devenind un soi de vase de agrement confortabile, cu baruri şi punți acoperite, de pe care perechile de îndrăgostiți romantici şi alți aventurieri puteau să privească întinderile nesfârşite de ape.

Navetiştii preferau ca, după ce-şi amarau vehiculele în siguranță pe puntea principală, să se ducă să mănânce un hamburger şi să bea o cafea fierbinte, pentru ei plimbările zilnice înspre şi dinspre Seattle devenind cu timpul plăcute şi chiar relaxante. Prețul unui bilet era încă destul de rezonabil şi mulți oameni considerau că o plimbare cu feribotul era petrecerea perfectă a timpului liber într-o zi de duminică, prilejuindu-le fie admirarea peisajului, fie, pur şi simplu, ieşirea din decorul şi din viața de zi cu zi din marele oraş.

În afară de feriboturi, apele estuarului erau tăiate zilnic de sute de ambarcațiuni de agrement sau de vase transoceanice. Toate felurile şi dimensiunile de veliere, ambarcațiuni cu motor, barje şi transoceanice tulburau zilnic liniştea acelor locuri, îndreptându-se sau îndepărtându-se de port şi de numeroasele debarcadere care punctau toate intrândurile pe care le oferea în mod natural relieful coastelor, deservind comunitatea foarte numeroasă, de altfel, de artişti şi pescari.

Căpitanul şi-a verificat ceasul, constatând că avea suficient timp la dispoziție ca să mănânce un hamburger pe docuri, înainte să o pornească înapoi spre insula Bainbridge. Noua tură de pasageri urcase pe puntea principală, oamenii plimbându-se nerăbdători de colo-colo, după ce îşi asiguraseră maşinile, ținând în mâini mici daruri de Paşte sau pungi de hârtie cu gustări. Majoritatea erau turişti, dornici de o după-amiază la iarbă verde după slujba de la amiază. Mai erau şi aceia care se plimbau în mod regulat cu feribotul în cursul sfârşitului de săptămână ca să scape de plictiseală şi să-şi găsească ceva de făcut, dintre care unii jucau şah în saloane, iar alții îşi scoteau câte o carte bună din buzunar ca să aibă ce face cât timp feribotul se târa înainte şi înapoi, de la un doc la altul. După ce şi-a informat adjunctul unde putea fi găsit, căpitanul a părăsit puntea de comandă, răspunzând la saluturile prietenoase cu care era întâmpinat.

Într-unul dintre porturile mici, anonime, a fost condusă şi Santinela de un mesaj lăsat de o mână necunoscută într-o căsuță poştală oarbă. Pachetul, alcătuit din instrucțiuni şi dintr-o hartă, mai conținea şi o pereche de chei. Fusese lăsat într-o cutie de valori în seiful hotelului la care trăsese ultima oară, înregistrată pe numele său. Intrase în posesia conținutului cutiei după un mic dejun tihnit şi pe urmă îi ceruse tipului de la garaj să-i aducă maşina.

Călătoria cu maşina fusese lipsită de evenimente şi nu durase decât o jumătate de oră. Sosirea lui în port nu a atras în nici un fel atenția, oraşul fiind în permanență năpădit de

turişti care îi luau cu asalt trotuarele şi faleza, atraşi de imaginea insolită a transoceanicelor purtând nume care de care mai exotice, sosite din porturi şi mai exotice, de pe coastele Japoniei, Chinei, până la cele ale Taiwanului şi Australiei. Santinela a găsit parcarea privată care deservea portul, responsabilul de aici acceptându-i fără să clipească rezervarea făcută anterior pe numele său de o persoană de asemenea necunoscută. Luând din portbagaj numai o geantă de voiaj în care se aflau numai haine şi un Colt calibrul 38 Agent, teroristul s-a amestecat în curentul neîncetat de turişti şi gură-cască. După aceasta, i-au mai trebuit numai zece minute să ajungă la debarcader şi încă două pentru a-şi localiza docul care constituia destinația sa finală.

Folosindu-se de una dintre cheile care îi fuseseră lăsate în cutia de valori din seiful hotelului, a deschis poarta de securitate, încuind-o apoi la loc în urma lui, pentru a-i descuraja pe curioşi. Pantofii cu tălpi din cauciuc aproape că nu făceau nici un zgomot pe lemnul debarcaderului, trecând în revistă fără grabă un şir lung de vase de plăcere legănate încet de unduirea apei, cea pe care o căuta el fiind ultima din capătul debarcaderului. Când a ajuns în dreptul ei, s-a uitat de jur împrejur cu aerul cuiva care ar vrea să întrebe cât este ceasul, recunoaşterea vizuală nesemnalându-i nimic ieşit din comun.

Punând un genunchi pe punte, a desfăcut şnurul din nailon cu care era legată prelata albastră care proteja interiorul bărcii de intemperii şi de privirile curioşilor. Împachetând-o, a constatat că barca era foarte bine îngrijită şi dotată cu două motoare Mercury capabile să dezvolte o putere de două sute patruzeci de cai-putere fiecare, prinse pe placa verticală de la pupa. Era o barcă concepută pentru viteză şi manevre strânse, achiziționată cu un singur scop şi pusă la dispoziția lui. Terminând de împachetat prelata, a înghesuit-o în compartimentul de sub banchetele laterale, apoi a verificat indicatoarele de bord, constatând cu satisfacție că rezervoarele erau pline ochi cu combustibil şi că

bateria era încărcată la capacitatea maximă. Băgând cea de-a doua cheie găsită în cutia de valori din seiful hotelului în contact şi răsucind-o, motoarele au pornit de la prima încercare, apoi le-a reglat şocurile până când amândouă mergeau la fel, rotund şi egal. Desfăcând parâmele de la pupa şi de la tribord, a lăsat barca să alunece încet cu spatele pe suprafaţa apei, coca din fibră de sticlă frecându-se uşor de scândurile debarcaderului, apoi s-a desprins de mal, tulburând apa liniştită din jur.

Cincisprezece minute mai târziu, se depărtase destul de mult de ţărm pentru a se bucura de oarecare singurătate. A oprit motoarele şi, folosindu-se de o cheie găsită la bord, a deschis compartimentele de depozitare de sub puntea bărcii, în mod normal, trebuiau să conţină parâme, ancore, lest, truse de chei şi, eventual, unelte de pescuit şi veste de salvare. Însă, în ziua aceea, compartimentele de depozitare conţineau uneltele meşteşugului Santinelei.

A ridicat capacul primului compartiment, blocându-l cu o bantă de cauciuc. Înăuntru se găseau o mitralieră uşoară Stoner 63-A şi o cutie din tablă, ca de conserve, conţinând o sută cincizeci de cartuşe de calibrul 5,56, înghesuită pe lângă ţeava armei. Aşezate ordonat, sub patul armei, se mai găseau alte cinci cutii din plastic, conţinând fiecare câte o sută zece cartuşe. Mitraliera Stoner avea o cadenţă pe foc automat între şapte sute şi o mie de cartuşe pe minut, în funcţie de preferinţe, trăgătorul având posibilitatea să aleagă una dintre cele trei poziţii ale reglajului tubului de gaze arse, situat imediat sub gura ţevii. Era o armă foarte scumpă, pe piaţa neagră preţul ei variind între douăsprezece şi treisprezece mii de dolari bucata. Cea pe care Santinela o ţinea în mâini fusese capturată în Vietnam, conservată timp de cincisprezece ani şi apoi vândută, într-un lot mai mare de arme, Organizaţiei pentru Eliberarea Palestinei. Bineînţeles că Santinela nu avea de unde să-i ştie toată povestea, dar nu-i păsa câtuşi de puţin de provenienţa armei. Ceea ce-l interesa era ca ea să funcţioneze impecabil timp de câteva minute.

Ceruse un Stoner pentru atacul din ziua aceea şi i se pusese la dispoziţie ceea ce ceruse. Avea de gând să verifice arma după ce ieşea mai mult în larg, însă pentru moment nu putea să nu fie mulţumit.

Conţinutul celui de-al doilea compartiment i-a adus un zâmbet pe faţă. Una lângă alta, deasupra, se găseau patru rachete pentru lansatorul uşor antitanc – LUA – împreună cu lansatoarele respective, sigilate fiecare în pungi separate din plastic, pentru a fi protejate împotriva aerului şi apei sărate din estuar. Lansată în cursul războiului din Vietnam, LUA îi permitea soldatului din infanterie să angajeze lupta cu blindate uşoare până la medii, ca şi cu buncăre fortificate şi depozite betonate. Cântărind mai puţin de două kilograme şi jumătate fiecare, proiectilele LUA erau capabile să străpungă pereţi din beton cu grosime de aproape un metru sau fortificaţii din pământ bătătorit de până la doi metri grosime. Având bătaia optimă până la patru sute de metri şi o acurateţe de invidiat, arma nu avea recul în momentul tragerii, soldatul putând să o pregătească de tragere, să armeze şi să tragă în treizeci de secunde. Santinela era un adept înflăcărat al acestui gen de arme, deşi prefera AG-ul 7 sovietic, pentru motive exclusiv personale. Arma americană avea în avantajul său faptul că era uşoară, compactă şi uşor de cărat, la toate acestea adăugându-se şi eficienţa care fusese demonstrată cu vârf şi îndesat. Pentru ceea ce vroia să facă avea nevoie de o asemenea armă şi a constatat cu plăcere că data fabricaţiei înscrisă pe lansatoare arăta că erau noi-nouţe.

Planul său era îndrăzneţ şi simplu în acelaşi timp. În jumătate de oră, feribotul din Seattle urma să se afle în dreptul său, îndreptându-se spre insula Bainbridge, cu punţile şi cabinele încărcate la capacitate maximă cu turişti care sărbătoreau Paştele. Santinela avea de gând să intercepteze feribotul la mijlocul distanţei dintre Seattle şi insula Bainbridge, lansând pentru început două rachete, una în tribord şi cealaltă în babord. În continuare, avea de gând

să profite din plin de vasul scos din funcțiune, folosindu-se de mitraliera Stoner şi deplasându-se încontinuu în jurul feribotului, pentru a produce maximum de pagube. După ce termina muniția mitralierei, avea de gând să o arunce, împreună cu lansatoarele LUA, în apele estuarului, îndreptându-se spre o porțiune pustie a insulei Bainbridge. La numai câțiva kilometri distanță pe şosea de locul unde avea de gând să scufunde barca, se găsea un mic motel retras, unde fusese rezervată o cameră pentru el şi unde avea de gând să rămână o zi, până când era în siguranță să se întoarcă în Seattle.

Pipăind pe sub lansatoarele de rachete antitanc, a găsit şi ultimele două obiecte de pe listă. Grenadele cu termit semănau cu două cutii de bere de o jumătate de litru, cu detonatoarele gata montate. Termitul era folosit în general pentru distrugerea motoarelor, generatoarelor, echipamentelor de comunicații şi a vehiculelor, pentru că ardea foarte repede şi cu o temperatură foarte mare. Santinela nu era convins că avusese motive să comande aşa ceva, însă învățase de multă vreme să se bazeze pe instinct în asemenea situații. Scoțându-le din compartimentul de depozitare, le-a aşezat cu grijă în sacul lui de voiaj.

Complet satisfăcut de felul în care îi fuseseră respectate cererile de către clienții săi, Santinela s-a întors la volanul bărcii şi a pornit motoarele. Îndreptând barca spre mijlocul estuarului, a accelerat la maximum, delectându-se enorm în bătaia vântului. Se gândea numai că spectacolul pe care era pe cale să-l pună în scenă în acea zi avea toate ingredientele necesare pentru a ține prima pagină a presei. Pentru a putea prezenta de la fața locului eventualele evenimente petrecute pe mare, toate posturile locale de televiziune aveau în dotare ambarcațiuni uşoare, la care se adăugau şi elicopterele care puteau fi puse la dispoziția lor cu un simplu telefon. Cât despre ziare, Santinela nu avea nici o îndoială că orice redactor-şef s-ar fi dat peste cap ca să facă rost de ceva care să plutească, plus că puteau să-i paraziteze, ca de obicei, pe

polițiști sau Paza de Coastă, folosindu-se de bărcile lor. Nu exista nici o îndoială în mintea Santinelei că avea să fie un Paşte de pomină pentru oraşul care nu-şi recăpătase încă suflul normal după primele două atacuri nebuneşti îndreptate împotriva cetățenilor săi. Însă pentru aşa ceva fusese plătit şi, după cum spune vechea zicală: *Clientul are întotdeauna dreptate!*

*

— Ne încadrăm fix în planificare, căpitane. Andocăm în aproximativ douăzeci de minute. Nu-mi vine să cred câți oameni s-au îmbarcat pentru traversarea asta.

Căpitanul feribotului a dat din cap, mulțumit, bătându-l cu putere pe umăr pe secundul său. Deşi încărcați la capacitate maximă, puteau să-şi respecte diagrama, cu atât mai mult cu cât apele estuarului păreau, de această dată, să țină cu ei şi erau netede ca foaia de hârtie. Punțile erau pline de turişti, unii făcându-le fotografii prietenilor sau rudelor, alții aruncând firimituri de pâine cohortei de pescăruşi care însoțeau feribotul. În fața feribotului şi la stânga, spre babord, căpitanul a observat o ambarcațiune de agrement, al cărei proprietar părea să-şi petreacă după-amiaza pescuind.

— Să fii atent să nu-l răsturnăm pe prietenul nostru care pescuieşte când trecem pe lângă el, i-a atras el atenția secundului. Cinstit să fiu, nu mi-ar displăcea să întind şi eu puțin firul astăzi.

*

Santinela nu-şi desprinsese privirea de pe feribot de când acesta începuse să-l depăşească, burta albă a vasului aflându-se la mai puțin de două sute de metri de el. Se aşezase cu picioarele încrucişate sub el pe puntea din față a bărcii, cu o lansetă pentru pescuitul marin în mână. Ferite de eventualele priviri indiscrete de pe puntea superioară a feribotului, Santinela îşi pusese la îndemână lansatoarele de rachete, pregătite de tragere. Mitraliera Stoner era şi ea pregătită, cu un cartuş pe țeavă, siguranța coborâtă şi

încărcătorul de o sută cincizeci de cartuşe montat. Pe mâini îşi trăsese o pereche de mănuşi din latex, pe de o parte ca să nu lase amprente şi pe de altă parte ca să aibă o priză mai bună pe arme, atât mâinile sale cât şi armele umezindu-se repede pe mare. Ca să se protejeze de stropii de apă sărată, îşi trăsese peste ochi o pereche de ochelari de înotător.

Când a dat drumul vergii fără fir peste bord, întinzând mâna după primul lansator de rachete, o pereche care se afla pe puntea superioară i-a făcut semne de salut cu mâinile. Punându-şi lansatorul pe umăr, a ochit repede partea din spate a feribotului, intenționând să distrugă, pe cât posibil, cârma. Luând în calcul mişcările feribotului şi ale bărcii sale, Santinela a inspirat adânc şi pe urmă şi-a ținut respirația. Cu degetele sigure, a început să apese trăgaciul îmbrăcat în cauciuc al lansatorului, lăsându-se puțin pe spate, când a simțit detonarea încărcăturii de propulsie a rachetei. Cu un fâşâit strident urmat de un trosnet dogit, racheta a părăsit lansatorul, cu o viteză de o sută şaptezeci de metri pe secundă, armându-se apoi automat la şaisprezece metri de la punctul de lansare şi lovind coca feribotului, după alte câteva fracțiuni de secundă, chiar la limita liniei de plutire. Proiectilul de război a perforat mai întâi învelişul din oțel al vasului, explodând la impactul cu carcasa motorului.

Perechea care îi făcuse fericită semne prieteneşti cu mâna Santinelei rămăsese nemişcată, cu capetele aplecate peste bord, privind curioasă fumul negru care începuse să iasă prin orificiul de intrare al proiectilului. Exact când femeia şi-a ridicat capul, căutându-l cu privirea pe tipul singuratic care făcuse asta, asasinul a trimis în direcția ei şi a bărbatului de alături o rafală lungă din Stoner.

Aşezându-şi mitraliera uşoară în poală, Santinela a pus mâna pe cel de-al doilea lansator, de această dată ochind puntea feribotului. Cu un țiuit prelung, racheta a părăsit lansatorul, lăsând o dâră de fum în drumul spre țintă. Într-un scrâşnet de metal sfâşiat şi sticlă spartă, racheta a explodat chiar sub puntea de comandă pe care se afla

comandantul, care rămăsese cu gura căscată, neştiind ce se întâmplă. Fragmente încinse la roşu de metal au tăiat întâi cablurile de comandă, după care au sfârtecat panoul de comandă, pe care se aflau indicatoarele şi butoanele cu care era manevrat feribotul. Aflându-se chiar deasupra punctului de impact, din trupul căpitanului şi al secundului său nu a mai rămas nimic, în numai treizeci de secunde, feribotul a fost oprit din drumul său, cu patru morți pe puntea superioară şi doi mecanici grav răniți pe puntea inferioară.

Târându-se de pe puntea de la prova bărcii, Santinela a pornit din nou motoarele, punând-o din nou în mişcare. Având grijă să rămână la o sută cincizeci de metri de vasul lovit, evitând astfel să se expună focurilor de armă ale vreunui polițist aflat la plimbare cu familia, în afara programului, a ocolit feribotul, oprindu-se în dreptul tribordului acestuia. Nevenindu-i să creadă cât de naivi puteau să fie oamenii, Santinela privea geamurile largi ale feribotului şi punțile pline de curioşi care arătau spre el, sunetele vocilor lor plutind ca o masă informă peste întinderea de apă care îi separa, Santinelei părându-i-se că tonul general era de frică şi furie. Un singur foc de armă a pornit de pe puntea superioară, fumul pulberii arse trădându-i poziția trăgătorului. Santinela a auzit țiuitul glonțului trecându-i mult deasupra capului, dar asta nu l-a împiedicat să ducă Stoner-ul la ochi şi să tragă rafale scurte de câte cinci gloanțe, ochind mulțimea înghesuită să vadă spectacolul. Au urmat apoi al doilea şi al treilea glonț îndreptat împotriva lui, ambele ridicând gheizere de apă la câțiva metri de barcă. Dându-şi seama că pistolarul începea să-şi regleze tirul, teroristul a început să împroaşte puntea feribotului fără milă, gloanțele nimerind în pasagerii care încercau să-şi găsească adăpost în cofetăria deja supraaglomerată. Santinela nu avea de unde să ştie dacă îl lovise şi pe pistolar. Însă, după ce mulțimea a intrat în panică, încercând cu disperare să scape de furia tirului Stoner-ului, focurile de armă de la bordul feribotului au

încetat. Pe puntea de la tribord nu mai rămăseseră decât morți, muribunzi şi răniți.

Apucând grăbit cel de-al treilea lansator de grenade, Santinela a ochit de această dată centrul feribotului, exact deasupra liniei de plutire. Explozia din burta navei a zguduit-o mai puternic decât celelalte două, prin orificiul de intrare al proiectilului făcându-şi imediat apariția o limbă de foc de câțiva metri lungime. Împingând maneta motoarelor în marşarier, teroristul s-a îndepărtat de epava plutitoare care se îndrepta, în derivă, în direcția lui. Brusc, o altă serie de împuşcături a izbucnit de la bordul feribotului şi, de această dată, Santinela l-a zărit pe cel care trăgea, ținând arma cu amândouă mâinile. De această dată, gloanțele au trecut şi mai aproape de el. Chiar prea aproape, gloanțele sfârtecând carcasa din fibră de sticlă a bărcii, la numai câțiva centimetri de locul în care stătea teroristul. Şi din nou Stoner-ul din mâinile asasinului a început să-şi cânte aria morții, silueta care trăgea de la bordul feribotului răsucindu-se violent şi apoi căzând pe punte. De această dată, gloanțele Santinelei îşi atinseseră ținta.

Punând din nou mâna pe lansatorul de rachete, Santinela s-a ridicat în picioare şi-a găsit echilibrul pe puntea care se legăna puternic şi a ochit în mijlocul unui grup de turişti care se înghesuiseră pe puntea inferioară a feribotului în flăcări. Proiectilul antitanc a lovit chiar în mijlocul grupului de oameni neajutorați, care au dispărut într-o minge de flăcări. Aruncând lansatorul pe fundul bărcii, acum acoperit de tuburi goale de cartuşe de la Stoner, Santinela a schimbat în viteză încărcătorul mitralierei cu primul dintre încărcătoarele de o sută zece cartuşe. Apoi şi-a trecut cureaua armei după gât şi, turând motoarele la maximum şi-a schimbat din nou locul, astfel încât să aibă o poziție bună de tragere asupra pupei feribotului. Mişcând țeava mitralierei în sus şi în jos, Santinela a golit încărcătorul într-o singură rafală prelungă, asaltat de valuri de căldură de la țeava încinsă. Peste tot la bordul feribotului se aflau morți şi răniți, mulți dintre

pasageri sărind în apă în disperarea momentului, cei mai norocoşi care se aflau înăuntru trântindu-le uşile de oțel în nas şi refuzându-le astfel unica şansă de scăpare, surzi şi nepăsători la rugăminţile celor obligaţi să ţină piept uraganului de foc şi moarte dezlănţuit pe punţi.

Cu al doilea încărcător de o sută zece cartuşe, Santinela i-a vânat pe cei care îşi căutaseră scăparea în apă, trăgând numai în capetele care se spărgeau ca pepenii la impactul cu gloanţele. Deasupra apelor estuarului se ridicase deja un nor gros şi compact de fum negru şi începeau să se vadă flăcările incendiilor de pe punţile superioară şi inferioară. După ce a băgat al treilea încărcător în armă, Santinela şi-a schimbat din nou poziţia, trecând la babordul feribotului, trăgând rafale scurte în direcţia siluetelor rătăcite pe punte. Când a ajuns din nou la tribord, a văzut o barcă de salvare portocalie coborâtă la apă, plină până la refuz cu oameni, câţiva încercând să vâslească, dar fară să reuşească să-şi sincronizeze eforturile. Din două rafale a golit şi încărcătorul şi barca, lăsând apa şi portocaliul vopselei pline de sânge.

Era timpul să încheie atacul şi să plece. A schimbat din nou încărcătorul mitralierei, aruncându-l pe cel gol în apă şi după aceasta a întors barca, îndepărtându-se de feribotul avariat. La două sute de metri, a încetinit, s-a întors din nou şi a început să tragă din nou în direcţia punţilor care acum erau din nou pline de oameni, care crezuseră că atacul luase sfârşit. De această dată însă, nici nu s-a mai pus problema preciziei. Şi oricum se plictisise, cei doi pistolari de pe feribot fiind singurul obstacol pe care îl întâlnise în timpul atacului. Auzind mecanismul armei blocându-se la ultimele cartuşe şi-a scos cureaua din jurul gâtului şi a aruncat arma în apă. Manevrând pârghia acceleraţiei la fel de nemilos ca şi trăgaciul armei, Santinela a adus barca în câteva secunde la aproape optzeci de kilometri pe oră. Demarajul şi înclinaţia au trimis tuburile goale de cartuşe în fundul ambarcaţiunii, lansatoarele de rachete zdrăngănind înfundat la fiecare salt al ei.

În spatele său, din ce în ce mai mic, feribotul era ascuns de un nor de fum negru şi se vedeau oameni sărind în apă, ca nişte păpuşi cu membrele rupte de un copil rău. În depărtare, începuseră să se audă sirenele vaselor de salvare care, alertate probabil de focurile de armă, de explozii şi de şuvoiul de fum care se ridica de la bordul feribotului, se apropiau în cea mai mare viteză. Deasupra orizontului, un elicopter singuratic, aparţinând poliţiei, se apropia şi el de feribot, pilotul fiind primul comentator al imaginilor de pe punţile vasului, înecat de fum şi de greaţa produsă de ceea ce vedea.

Santinela ieşise însă din câmpul vizual al martorilor atacului său. În numai cinci minute, trebuia să ajungă la mal, să dezlege bicicleta care îl aştepta şi apoi să pedaleze liniştit până în oraş, ca orice turist care se întoarce din plimbarea de după-amiază pe drumurile special amenajate pentru biciclete, care ofereau privelişti încântătoare şi care erau atât de vestite în zonă. Când a început să se apropie de ţărm, a turat motoarele la maximum, cu un rânjet demonic de mulţumire pe chip, cu vântul ţiuindu-i prin urechi, ştergând ecoul focurilor de armă, singurele sunete pe care le iubea din adâncul inimii.

CAPITOLUL 11

Colonelul Larry Cantrell a acceptat trabucul oferit de un tânăr căpitan german care fusese numit de GSG-9 să-l escorteze, după care i-a retezat capătul şi l-a aprins de la flacăra oferită de acelaşi ofiţer. Amândoi erau îmbrăcaţi civil, deşi foarte bine înarmaţi, Cantrell cu un Beretta 92, iar germanul cu un S&W model 19.

— Vă doresc un Paşte fericit, i-a spus germanul, aprinzându-şi trabucul său, după care a stins chibritul cu talpa pantofului.

Cantrell a dat din cap, absent. Paşte? Cu două zile în urmă, le ajuta pe cele două fiice ale sale să coloreze ouăle pentru masa festivă în familie în oraşul lor, Fayetteville, din Carolina de Nord, în timp ce soţia lui era la magazinul bazei militare de la Fort Bragg, pentru cumpărături. Pe urmă, primise informarea referitoare la întâlnirea din Germania de Vest, după care, imediat, au început să curgă informaţiile despre un nebun care deschisese focul în Seattle, nou formata Unitate 99 revendicând responsabilitatea pentru atentate. Bingo! La douăzeci şi patru de ore distanţă, împreună cu o echipă „Lava Flow” devenea oaspetele trupelor de elită vest-germane GSG-9, maşinăria punându-se în mişcare mai rapid şi mai eficient decât se întâmplase vreodată, urmare şi a schimbării politicii preşedintelui în abordarea luptei antiteroriste. Ordinele primite de Cantrell erau scurte şi lipsite de echivoc. Trebuia să înceapă să răstoarne toţi bolovanii care îi ieşeau în cale şi să tragă apa peste mizeria pe care o găsea sub ei.

Guvernul vest-german pusese la dispoziţia colonelului american toate informaţiile pe care le poseda, înţelegerea

inițială fiind aceea ca trupele germane să nu fie implicate în nici un fel de operațiune. Din partea lui Cantrell, era în regulă. De când i se ceruse să formeze grupul pe care îl conducea, acceptase faptul că America trebuia să își înceapă propriul război împotriva terorismului, ca toate celelalte țări care se confruntau deja cu acest fenomen. Din partea germanilor nu avea nevoie decât de un punct de pornire; echipa lui avea pregătirea necesară pentru a continua din acel punct pe cont propriu, inclusiv să-i spulbere pe membrii organizației autointitulate Unitatea 99 imediat ce erau identificați şi localizați.

Minunat mod de a-ți petrece Paştele! îşi spunea colonelul în gând.

— Am citit comunicatul referitor la atacul cu bombă de la Seattle. Sper că aveți şi acolo o echipă, *ja!*

— Da, dar nu este vorba despre o echipă a mea, căpitane. Este vorba despre cineva de la Departamentul Antidrog, dar nu-mi pot da seama în ruptul capului despre cine poate să fie vorba. Oricum, am înțeles că tipul este bun şi ar fi cazul să fie aşa, mai ales dacă contractul acesta a încăput pe mâinile Santinelei.

Santinela! Cantrell cunoştea numele, dar nu şi omul. Asasin profesionist, îşi închiria talentele deosebite numai celor mai bogate organizații. Iar ca cetățean american constituia cu siguranță o minoritate în jocul terorismului internațional, deşi acest lucru nu-i afectase cu nimic munca, individul având un palmares impresionant de realizări, din câte înțelesese Cantrell din dosarul care îi fusese pus la dispoziție. Bineînțeles că era un simplu zvon că el fusese contactat de Unitatea 99 pentru realizarea atacului de la Seattle, însă Cantrell spera ca germanul pe care îl culeseseră de pe străzi cu două ore în urmă putea să le confirme bănuielile şi să le dea în plus şi alte informații de care să se folosească.

— Ce au de gând oamenii tăi să facă cu privighetoarea în caz că o să vorbească? a întrebat căpitanul.

— Dacă te gândeşti la sănătatea lui, sfatul meu este să nu-ți bați prea mult capul. Ne interesează căpeteniile, şefii. Arnold nu face decât să-i administreze un suc concentrat de logoree, care ar pune jos şi o cămilă. Aflăm ce ne interesează şi oamenii tăi n-au decât să-l ia în fabrica lor pe nenorocit. Cu puțin noroc, ați putea să-l întoarceți pe dos; la urma urmelor, faptul că îi dă în gât pe ticăloşii pe care îi căutăm, nu poate avea darul să-l facă foarte simpatic în caz că se răspândeşte vestea că a cooperat.

Amândoi bărbații au râs de formularea grosolan ambiguă referitoare la soarta „trădătorului" în cazul în care s-ar fi aflat că, într-adevăr, colaborase. Interogatul era un mijlocitor notoriu pentru cele mai extreme organizații teroriste din Orientul Mijlociu cu baza în Siria. El punea la cale întâlniri, procura echipamentele şi asigura curieratul între diferitele bande teroriste de toate naționalitățile. Un agent sub acoperire al GSG-9 îl observase în cursul unei convorbiri telefonice în cursul aceleiaşi dimineți; verificările au dat la iveală faptul că fusese o convorbire cu Statele Unite, redirecționată în Seattle. Aici legătura mai fusese redirecționată o dată, FBI-ul punându-şi osul la muncă în modul cel mai serios pentru a afla localizarea exactă a corespondentului. Cantrell ceruse ca germanul să fie ridicat, ştirile despre atacul cu bombă din cursul zilei de sâmbătă impunând măsuri drastice din partea sa.

— Şefule!

Vocea groasă, de bariton, a lui Arnold răsuna din celălalt capăt al încăperii. Agentul scosese capul prin uşa întredeschisă a încăperii în care prelucrase sursa timp de peste o oră.

Cantrell s-a întors încet, dându-şi silința să nu pară prea nerăbdător.

— Da, Ami. Ce mai face pudelul nostru?

Langer i-a zâmbit, intrând în sufrageria casei conspirative care le fusese pusă la dispoziție de către oamenii căpitanului pe timpul şederii în Berlin.

— Dacă e să mă iau după ce a tot sporovăit băiatu' ăsta, Santinela e omul nostru şi se află în Seattle, hotelul *Piedmont,* camera 414. Cu alte cuvinte, Horst ne-a dat confirmarea că între Unitatea 99 şi Santinelă există un contract şi că vor mai urma şi alte atacuri în cursul săptămânii viitoare.

— Fir-ar să fie! a exclamat Cantrell, sărind în picioare. Altceva?

— Două nume din cadrul Unității 99, ambii posesori părând să se ascundă în acest moment în Berlinul de Vest. S-ar părea că urmează să fie mutați la noapte, unul în Germania de Est şi altul, dacă îți vine să crezi, dintre toate țările, tocmai în România. Peştele cel mare s-a ascuns în Libia, unde este oaspetele personal al lui Daffy Fucking Duck însuşi, dar s-ar părea că avem o şansă bună să punem mâna pe restul, dacă ne mişcăm destul de repede.

Germanul l-a privit pe Cantrell.

— Să-l pui la curent pe căpitan cu tot ce a scos din el Horst. Împărțim echipa în două, ocupăm pozițiile şi punem mâna pe ticăloşi. Vreau să-i anunți pe toți că nu luăm prizonieri, dar mai înainte vreau să îi interogăm la sânge. O să urcăm toate treptele ierarhiei bandei de descreierați ticăloşi şi măcelari, aşa că vreau ca fiecare pas să fie exploatat la maximum. Întrebări?

Langer a dat din cap. I se oferise ocazia de a face parte din echipa „Lava Flow" după trei ani petrecuți în trupele Delta Force. Profesionist al luptei antiteroriste din prima generație, fusese dezamăgit în repetate rânduri de ezitările politicii Statelor Unite în organizarea unor acțiuni directe împotriva unor cuiburi de vipere cum era şi Unitatea 99.

— Gunoiul ăsta doarme ca valiza în gară, a spus el, arătând cu degetul mare peste umăr în direcția încăperii în care germanul zăcea legat de tăblia unei mese. Îmi adun lucrurile şi ne întâlnim afară. Echipa lui Ted e gata de treabă, nu mai aşteaptă decât semnalul.

Cantrell a dat din cap în semn de încuviințare, întorcându-se spre căpitanul german, l-a întrebat unde putea să găsească

un telefon sigur. Căpitanul i-a zâmbit şi i-a răspuns:

— Toate telefoanele din această casă sunt sigure, colonele. Nu trebuie decât să-i comunici centralistei numărul pe care îl doreşti. Este omul nostru şi îți face legătura pe loc.

Eficiență tipic germană, s-a gândit Cantrell, luând receptorul unui telefon de perete. Imediat ce a venit tonul, a început să formeze un număr de telefon din Statele Unite, pe care îl avea notat într-un carnețel pe care îl păstra în buzunarul de la piept. I-a răspuns o voce feminină aspră, cerându-i numărul de autorizare. Bazându-se pe ceea ce-i spusese ofițerul de la GSG-9, i-a spus femeii numărul cerut şi, după o pauză scurtă, a auzit tonul de apel la celălalt capăt al firului.

— Alo? Agent Bailey. Pot să vă ajut?

*

— Da, hotelul *Piedmont,* camera patru-unu-patru. Fratele din Germania îți doreşte mult noroc. Altceva?

Thornton şi-a notat informația primită pe o foaie de hârtie, smulgând-o apoi şi întinzându-i-o lui Pedrosa, care aştepta nerăbdător lângă el.

— Chiar acum o luăm din loc. Ai aflat despre atacul împotriva feribotului?

Calvin, care stătea la biroul său, cu picioarele pe masă, a dat din cap.

— Da, a fost în toate programele de ştiri din Washington. Este adevărat că ticălosul a folosit rachete şi o mitralieră?

— Lansatoare de rachete antitanc, din câte a aflat Ben de la echipele care s-au deplasat la fața locului. Au evacuat de la bordul feribotului un polițist rănit care a spus că a văzut ceva de genul ăsta la bordul bărcii folosite de către terorist în timpul atacului. O mulțime de răniți şi mult mai mulți morți, plus focul de la bordul feribotului, care a fost stins abia de câteva minute. E un adevărat coşmar aici, ți-o spun cinstit. Oamenii au început să se baricadeze în locuințele lor, cumpără arme, ce să-ți mai spun: frica şi neîncrederea par să

fie pe cale să-i scoată din minți. Poliția se află în alertă maximă, s-au format echipaje de câte patru polițişti care răscolesc lumea interlopă a oraşului. Nu-i o privelişte prea plăcută, Cal.

— Ai de gând ca, împreună cu Peter, să-l suni pe omul nostru la uşă?

Bo s-a uitat în jurul său în încăpere. Pedrosa discuta cu oamenii lui în şoaptă, fiecare polițist ascultându-l concentrat pe veteranul poliției din Seattle care îi punea la curent cu posibila localizare a Santinelei. Părea să fie genul de echipă pregătită să caute necazurile cu lumânarea. Şuikov era îmbrăcat în negru de sus până los şi stătea rezemat de perete în dreptul ferestrei, lovindu-se cu țeava Magnum-ului peste coapsă.

— Am o cameră plină de polițişti furioşi la culme, care probabil că ar vrea să mi-o ia înainte. În orice caz, Peter este pregătit pentru orice eventualitate. Nu a mai lăsat din mână revolverul pe care i l-a dat şeful tău de când am aflat de atacul împotriva feribotului. Dacă nu m-ar duce mintea la mai mult de atâta, aş zice că pentru el este vorba despre o chestiune personală…

— Nu-i nimic, e cu atât mai bine pentru tine, Bo. Din câte am auzit şi am citit din dosare, individul pe urmele căruia vă aflați este un măr stricat până în miez. Echipa din Germania este pe cale să-şi demareze treaba, începând cu primul vierme pe care pun mâna în seara asta. Sursa lor a spus că nu se pune problema rezilierii contractului. Din punctul de vedere al Unității 99, Santinela n-are decât să-şi ducă contractul până la sfârşit. Ce să-ți spun, Bo, e o treabă care ți se potriveşte ca o mănuşă. Noroc, băiete!

Thornton a pus receptorul la locul lui în furcă. *Noroc!* Aveau nevoie de tot norocul din lume, plus încă ceva pe deasupra, având în vedere calibrul omului cu care aveau de gând să se confrunte.

— Thornton, dacă nu mai ai nici o noutate pentru noi, suntem gata să o luăm din loc.

Bo s-a întors, surprinzându-i privirea lui Şuikov, care stătea cu spatele la fereastra prin care se mai zărea fumul ridicându-se din epava feribotului. Vasele de salvare se adunaseră în jurai său la câteva minute după atac, pompierii şi medicii urcând imediat la bord, încercând să facă tot ce mai depindea de ei în mijlocul dezastrului pe care îl provocase Santinela cu lansatoarele de rachete şi mitraliera Stoner. Au urmat la rând echipele din mass-media, care ar fi ajuns primele la locul incidentului, dacă nu ar fi fost alungate cu forța din ambarcațiunile pe care le luaseră cu asalt şi care erau mult mai utile pentru evacuarea răniților. Înțelegerea fusese ca, imediat după evacuarea supraviețuitorilor şi după stingerea incendiilor de la bordul feribotului, bărcile respective să fie puse la dispoziția reporterilor – în cazul în care nu făceau rost mai devreme de altele. La bord urmau să mai rămână numai morții până când puteau fi aduse suficiente ambulanțe pentru transportul lor.

Adresându-se echipei, Thornton şi-a pus oamenii la curent cu ultimele noutăți, fară să le ascundă ceva din ce discutase cu Bailey.

— În încheiere, sfatul meu este să nu vă lăsați stăpâniți de sentimente. Omul acesta este un profesionist cu sânge rece. Dacă îi oferiți fie şi numai jumătate de şansă să vă lichideze, o va face. Este posibil ca în camera de hotel să nu mai fie nimeni când intrăm noi, pentru că teroriştii rareori rămân într-un loc mai mult timp sau se întorc la aceeaşi bază după executarea unui atentat, mai ales când este vorba despre ceea ce s-a întâmplat astăzi. Pe de altă parte, este posibil să fi minat locul sau să-şi fi lăsat cine ştie ce semne ca să ştie dacă a fost vizitat în lipsă. Aşa că fiți foarte atenți şi stați cu ochii pe mine. Întrebări?

— Dacă este în cameră, îl linşam pe nenorocit, corect? a întrebat Cardoza.

Bo a dat din cap cu hotărâre.

— Sunt în curs de desfăşurare şi alte misiuni împotriva Unității 99. Pentru noi nu au nici un fel de valoare

informațiile pe care individul acesta ar putea să ni le furnizeze referitor la patronii lui, la alte atentate pe care le-a executat sau orice altceva. Fiecare om din camera asta are datoria să-l ochească pe terorist şi să apese trăgaciul până îl lasă mort la pământ. Peter şi cu mine o să facem o recunoaştere prealabilă a etajului. Eu voi intra primul, având-i în spate pe Ben şi Jackson. Ceilalți vă veți împrăştia pe etaj pentru a acoperi scările, lifturile şi ieşirile de incendiu, precum şi holurile.

Vocea lui Şuikov s-a făcut auzită imediat din spatele lui Bo Thornton.

— Şi eu ce fac, Bo? Care este rolul meu în povestea asta?

— Tu îți alegi rolul pe care ți-l doreşti, Peter. Dintre noi toți, eşti cel mai aproape de modul de operare al Santinelei, aşa că fa ceea ce îți dictează instinctul. Numai să ne anunți şi pe noi ce-ai de gând să faci, ca să nu iasă vreo încurcătură, în regulă?

Rusul s-a mulțumit să dea din cap, cu maxilarele încleştate. *Ceva nu-i în regulă,* îşi spunea Bo Thornton, ieşind pe uşa apartamentului pe care îl împărțea cu Peter. *Cu cât ne apropiem mai mult de individul acesta, cu atât Peter este mai tăcut.* Trecând cu uşurință peste această ciudățenie, Bo Thornton s-a urcat în cel de-al doilea lift de pe hol, verificându-şi armamentul în gând şi zâmbindu-le celor cu care împărțea liftul. Hotelul *Piedmont* se afla la numai patru străzi distanță. *Era de aşteptat!* şi-a spus Bo Thornton în gând când a ieşit în stradă şi se îndrepta spre una dintre maşinile care îi aşteptau parcate la bordură. Regula de bază pentru a dispărea în mulțime este să stai la cele mai bune hoteluri, să conduci cele mai tari maşini şi să te îmbraci cu cele mai scumpe țoale. Santinela era un profesionist de primă clasă şi în mod sigur aşa se şi purta.

Dar, în primul rând, era un nebun periculos. Thornton i-a făcut semn şoferului să pornească. Sosise vremea să treacă la acțiune.

CAPITOLUL 12

În timp ce Thornton şi echipa lui se îndreptau spre refugiul temporar ales de asasin în oraş, Santinela îşi turna o bere rece, având uşa de sticlă a apartamentului închiriat larg deschisă, astfel încât să poată auzi sirenele vaselor de intervenție care străbăteau încă estuarul în toate direcțiile. Îi trebuise mai puțin timp decât se aşteptase ca să găsească apartamentul închiriat pe numele lui, după ce mai întâi ascunsese cu grijă barca, punând o cheie de rezervă sub un ghiveci cu flori de pe veranda hotelului. Apartamentul era mobilat confortabil, iar în frigider avea suficientă mâncare pentru trei zile. Santinela avea de gând să se dea la fund cel puțin trei-patru zile, după care să se întoarcă în Seattle folosindu-se de serviciile aceleiaşi companii de feriboturi pe care o atacase cu mai puțin de o oră în urmă.

Sorbindu-şi berea, a început să răscolească în geanta pe care o adusese cu el. Mai întâi şi-a recuperat pistolul, punându-şi-l la îndemână în caz că ar fi avut nevoie de el. Pe urmă, a scos un rând de haine de schimb, urmând să scape de hainele cu care fusese îmbrăcat în timpul atacului, ca măsură de prevedere pentru cazul în care vreun pasager de la bordul feribotului ar fi reuşit să-l vadă suficient de bine pentru a descrie felul în care era îmbrăcat. A pus apoi cele două încărcături de termit la îndemână pentru cazuri de forță majoră. În geantă mai avea actele de identitate, cărți de credit şi paşapoarte, pe care le purta tot timpul asupra lui, de asemenea pentru cazuri de forță majoră, când trebuia să dispară instantaneu iară să lase urme. Santinela învățase meserie de la cei mai buni profesionişti din branşă, dintre

care majoritatea erau în viață, unii dintre ei „pensionați”, bucurându-se de fructele muncii lor de-o viață.

Satisfăcut, a închis geanta la loc şi-a luat berea şi a ieşit pe veranda rustică, din lemn de stejar. Poziția vilei pe faleza estuarului îi oferea o privelişte minunată, în care intra şi feribotul avariat şi Santinela şi-a tras un balansoar din lemn din care avea de gând să urmărească eforturile salvatorilor care se aflau într-un permanent du-te-vino la bordul epavei. Nu simțea nici un fel de remuşcare pentru ceea ce făcuse. În schimb, se bucura de căldura soarelui de primăvară care îi încălzea chipul, de aerul sărat şi proaspăt şi de liniştea care venise foarte bine după zgomotul şi agitația oraşului, întâmplarea făcuse ca berea pe care o bea să fie preferata lui şi chiar se gândea să-şi mai ofere o sticlă după ce o termina pe cea începută. Văzând un elicopter al Pazei de Coastă oprindu-se la punct fix deasupra epavei, Santinela a dat din cap, deplin mulțumit de ceea ce făcuse. Lovise fulgerător şi năprasnic, mutând războiul în afara oraşului, tocmai pentru că ştia perfect că urmăritorii săi aşteptau ca tot acolo să aibă loc următorul atac, reuşind cu brio să transmită mesajul clienților săi pentru americani. Şansele de a fi localizat, capturat sau omorât chiar erau minime, dar asta nu însemna că ar fi fost neglijabile. Santinela nu precupețea niciodată nimic atunci când era vorba despre propria siguranță. Încă vreo câteva contracte asemănătoare şi putea să se retragă definitiv, devenind un nou răufăcător celebru intrat în anonimat, necunoscut şi neprins vreodată. În meseria aceasta, trebuia să ştii când să te retragi şi Santinela nu făcea abstracție de la această regulă. Nimeni nu putea să fie atât de bun, încât să-şi poată forța norocul dincolo de anumite limite, iar cei care încercau, de regulă, sfârşeau în spatele gratiilor.

Fără să-şi dea seama, a început să treacă în revistă filmul următoarei mişcări. Inițial, hotărâse care erau loviturile cele mai bune pentru fiecare dintre cele şapte zile pentru care fusese plătit. Privind în urmă, însă, planul inițial devenea

imposibil de realizat, în special ținând seama de rezultatele spectaculoase pe care le înregistrase în primele trei zile. Tocmai de aceea, în loc să revină imediat în oraş, se hotărâse să-şi ia o zi liberă. Avea nevoie de timp să analizeze mişcările probabile ale celor care în mod sigur declanşaseră vânătoarea împotriva lui. Informațiile putea să şi le procure din ziarele locale, citind printre rânduri fiecare articol legat de atacurile din ultimele trei zile, pentru a găsi informațiile confidențiale pe care presa nu omitea să le „scape" pentru a-şi vinde tirajele sporite. Oricum, se aştepta ca în oraş să existe o echipă din partea FBI-ului, revendicarea atentatelor de către Unitatea 99 nelăsând nici un dubiu în privința faptului că criza cu care se confrunta oraşul avea origini politice. Televiziunea era, de asemenea, o sursă perfectă de informații pentru el.

— Bună! Eşti noul chiriaş, nu?

Santinela a înțepenit pe moment, dar s-a relaxat văzând-o pe femeia care şedea pe un balansoar identic cu al lui, pe veranda apartamentului învecinat. Era o blondă înaltă, bronzată, îmbrăcată în echipament de aerobic, care nu lăsa nici un dubiu în privința sănătății ei.

— Eu sunt Kerry. Kerry Simmons, vecina de alături. Paul, agentul imobiliar care se ocupă de vila asta, m-a avertizat să mă aştept la companie pentru o zi sau două.

— Încântat de cunoştință, domnişoară Simmons, i-a replicat Santinelei, ridicând paharul în direcția femeii de o frumusețe izbitoare. Tocmai mă întrebam ce ar fi putut să se întâmple cu feribotul ăla.

Ridicând nepăsătoare din umeri, femeia s-a mulțumit să dea din cap.

— Abia am venit de la solar şi nici nu am apucat să deschid televizorul. După câte se pare, indiferent ce s-ar fi întâmplat, pare să fie destul de serios. Sper că nu au fost victime.

Santinela a aprobat-o grav, observând că femeia îl analiza.

— Eu sunt Phil, s-a prezentat el. Phil Dexter, din Los Angeles.

Femeia i-a zâmbit, mulțumită.

— Eşti singur?

— Da. Am vrut să fiu cât mai departe de birou câteva zile şi, urmând sfatul unui prieten, am ajuns aici.

— Căsătorit?

— Nu. Liber ca pasărea cerului. Am o prietenă, dar este stewardesă. În momentul acesta, ar trebui să fie prin Hong Kong. Tu?

— Recent divorțată şi foarte mulțumită de acest lucru. Hei, dacă nu ai program pentru diseară, eşti binevenit la cină. Am nişte friptură să o punem pe grătar şi vreo câteva casete video pe care nu am apucat să le văd. Interesat?

Santinela i-a oferit un zâmbet larg, mulțumit de efectul evident pe care îl avusese asupra femeii. Şi de ce nu, în definitiv? Oricum, avea de gând să rămână prin partea locului până se mai linişteau lucrurile, iar o femeie era compania perfectă. Abordarea i se păruse cam prea directă, dar, având în vedere marfa pe care i-o oferea, nu-l deranja această inversare a rolurilor.

— Sigur! i-a răspuns. Nu trebuie decât să-mi despachetez lucrurile şi să dau câteva telefoane. Într-o oră, e bine?

Femeia i-a răspuns cu un zâmbet larg, buzele groase, senzuale dezvelindu-i dinții albi, perfect aliniați, în timp ce îşi lingea discret un deget, pentru a face mesajul mai limpede.

— O oră? Sigur! Mă schimb şi eu şi pe urmă ne apucăm de treabă. Pa!

Santinela a urmărit-o dispărând în apartamentul ei şi pe urmă s-a felicitat pentru norocul pe care îl avea, oferindu-şi încă o bere. Seattle tocmai căpătase o pauză de respiro, mulțumită unei femei tinere şi frumoase, pe nume Kerry Simmons.

Dacă e bună cu mine, s-ar putea să nu o omor după…

CAPITOLUL 13

Holul lung, acoperit de o mochetă groasă, era complet tăcut, până în momentul intrării în dispozitiv a echipei lui Bo Thornton, în fața ușii apartamentului ocupat de către „domnul Alvin York din Chicago”. Thornton le dăduse ordin oamenilor lui Pedrosa să scoată câteva becuri din aplicele de pe pereții holului, lăsând numai două aprinse, suficient cât să se poată vedea unii pe ceilalți, să comunice prin semne și să ochească. Șuikov așezase câte un om la dreapta și la stânga balconului apartamentului domnului York, el ocupând balconul de deasupra. Pregătise o funie de rapel, astfel încât să poată ajunge pe balconul de dedesubt imediat după asaltul inițial al lui Bo Thornton. Alți patru polițiști acopereau ieșirile de pe hol și lifturile, restul echipei lui Pedrosa aliniindu-se în spatele lui Bo Thornton, gata să-l urmeze.

— Folosim cheile? a întrebat în șoaptă Ben, ținând în mâna dreaptă, cu țeava îndreptată spre tavan, un pistol Beretta cu douăzeci de cartușe în încărcător, cu piedica ridicată și armat.

Thornton a dat din cap, lingându-și o picătură de sudoare care îi gâdila buza superioară.

— Nu văd cartonașul prin care să solicite serviciile cameristei, atârnat de clanță și de la recepție mi-au spus că nu a predat cheia. Ca să se fi întors deja înapoi, trebuia să bată toate recordurile de viteză, dar în cazul lui orice ar fi posibil. Așa că folosim cheia.

Ben a dat din cap, ochii strălucindu-i nerăbdători.

— Suntem gata oricând ești și tu gata. Toată lumea știe ce are de făcut.

Bo a dat şi el din cap. Clociseră la repezeală un plan de atac pe drum, folosindu-se şi de serviciile unei femei de serviciu, care le descrisese topografia apartamentului. Directorul hotelului fusese mai mult decât cooperant, asigurându-i că nimeni nu-i va deranja pe etajul respectiv în timp ce oamenii lui Thornton ocupau dispozitivul. În plus, cooperau cu Cardoza, care rămăsese în holul hotelului, de unde trebuia să-i avertizeze în cazul în care un bărbat cu semnalmentele Santinelei ar fi apărut pe neaşteptate în hotel. Una dintre unităţile de poliţie portuară furnizase o descriere parţială a teroristului care atacase feribotul, dându-le poliţiştilor care erau pe cale să ia cu asalt apartamentul de hotel cel puţin o jumătate de şansă – în eventualitatea că teroristul nu-şi schimba îmbrăcămintea sau înfăţişarea. Thornton urma să descuie uşa, răsucind clanţa până la maximum, uşurându-i sarcina lui Ben, care trebuia să dea buzna înăuntru, doborând uşa cu umărul. Bo Thornton trebuia să-l urmeze, cei doi invadând livingul apartamentului, cu intenţia de a-l ucide pe terorist din secunda în care aveau confirmarea că era ţinta pe care o căutau. Restul oamenilor trebuia să verifice baia şi dormitorul mic, cu ordinul de a trage fără discuţie la vederea unei arme, indiferent dacă era sau nu îndreptată spre ei. Aceasta era metoda SAS standard, pe care Bo Thornton o învăţase cu ani în urmă, cu ocazia primei sale vizite la centrul de instrucţie al celebrei unităţi antiteroriste britanice. Procedura poliţiei americane era cu totul alta: după ce intrau, începea verificarea cameră cu cameră, cu prudenţă, în acest fel dându-i răgaz celui căutat să scape sau să riposteze. Britanicii în nici un caz nu ar fi procedat în acest mod. Preferau să distrugă totul în cale, atacul lor fiind mai curând un tăvălug, care răsturna tot ce întâlnea, localizându-şi ţintele şi doborându-le din fugă. Numărul scăzut de răniţi şi procentul mare de reuşite erau o dovadă suficientă pentru Thornton că metoda britanică era cea mai potrivită.

— Şuikov pe poziție! a şoptit Jackson, care se afla chiar în spatele lui Thornton.

Rusul trebuia să coboare pe funia de rapel, de pe balconul de deasupra, acoperind astfel intrarea echipei lui Thornton. Ben îi oferise cu larghețe un MicroUzi, dar Peter îl refuzase politicos, spunându-i că prefera să rămână la Magnum-ul său.

— Mai ai vreo vorbă înțeleaptă pentru noi înainte să-i dăm drumul? a întrebat Pedrosa, cu un zâmbet forțat.

— Sigur, i-a replicat Bo, cu un zâmbet firesc, amuzat de tensiunea evidentă pe care o trăia polițistul. Nu uitați că nici un plan nu rămâne neschimbat după primul contact şi, în caz că aveți dubii, întâi trageți şi pe urmă puneți întrebări.

— Fir-ar să fie! Mulțumesc pentru încurajări, *amigo!* Haide să-i dăm drumul înainte să mă răzgândesc, în regulă?

Bo Thornton a băgat cheia în broască şi a răsucit-o o dată cu butucul. Pedrosa i-a continuat mişcarea, împingând uşa cu umărul şi dând la o parte covorul din fața acesteia, ca un profesionist adevărat. Polițistul din Seattle a fost urmat îndeaproape de Thornton, cu Glock-ul îndreptat în jos, trasând în aer arcuri mici de cerc, vânând orice semn de amenințare care i-ar fi scăpat lui Ben. Simțea prezența polițiştilor din spatele lui, respirația lor fierbinte şi rapidă, împrăştiindu-se în toate direcțiile, deschizând uşile încăperilor şi ale dulapurilor. Ben înaintase rapid, rostogolindu-se pe cele trei trepte care duceau în living, sărind apoi agil în picioare, acoperind latura dreaptă, având spatele acoperit de Bo Thornton. L-au zărit în acelaşi timp pe Şuikov care, urlând un ordin şi-a făcut apariția în balconul îngust, ținând strâns Magnum-ul într-o singură mână. Ben i-a deschis uşa din sticlă şi rusul a intrat şi el în cameră. Liniştea deplină era întreruptă numai de căutările echipei, care răscolea apartamentul, însă fără nici un rezultat, asaltul durând ceva mai puțin de treizeci de secunde.

— Nimic! a comentat Jackson, sec, lăsându-şi arma să atârne de cureaua cu care era prinsă de centură.

Pedrosa înjura în spaniolă. După ce şi-a vărsat nervii, a trecut apartamentul în revistă şi pe urmă le-a ordonat oamenilor săi să-l întoarcă cu fundul în sus.

— Vreau să găsiţi toate urmele pe care le-a lăsat. Să nu cumva să pierdeţi ceva.

Thornton se dăduse la o parte, lăsându-i pe poliţişti să-şi vadă de treabă, adunând grămadă în centrul livingului tot ce găseau. Găsind un scaun lângă un perete, Bo şi-a băgat arma în toc şi s-a aşezat, aşteptându-l pe Şuikov să se apropie din capătul celălalt al camerei.

— Trebuie să aibă o ascunzătoare pe undeva, poate în Bainbridge. O mişcare standard, având în vedere obiectivul ultimului atac. S-ar putea să găsim câte ceva pe-aici, dar mă cam îndoiesc.

— Excelent! a mormăit Bo Thornton, făcându-i semn şi lui Pedrosa să se apropie. Ben, trebuie să lăsăm vreo patru băieţi aici, în caz că Santinela se întoarce. Peter crede că e posibil să aibă o ascunzătoare undeva pe insulă, ceea ce mi se pare logic. Atacă feribotul folosindu-se de o barcă, apoi îşi şterge urmele şi scufundă barca pe undeva, îndreptându-se spre cel mai apropiat oraş, unde poate să facă un duş şi să se bărbierească. Ştie foarte bine că agitaţia din oraş este maximă, aşa că de ce să rişte întorcându-se în Seattle?

— Să rişte? a replicat spaniolul, scuipând cuvintele. Până acum, nici măcar n-aveam habar cum arată. Are toate şansele să fie amendat pentru parcare neregulamentară, fără ca poliţistul să-şi dea seama cu cine are de-a face.

— Adevărat, a intrat Peter în vorbă. Numai că acum *avem* o descriere destul de bunicică. Desenatorul poliţiei lucrează chiar în momentul de faţă împreună cu recepţionerul hotelului şi vom avea cât de curând un portret acceptabil. În plus, aici am găsit o mulţime de boarfe care îi aparţin. Cel mai bun lucru care ne rămâne de făcut este să încercăm să găsim toate indiciile utile din această cameră şi pe urmă, înarmaţi cu portretul, să ne mutăm fundurile în Bainbridge.

Thornton a luat harta pe care i-o întinsese Jackson.

— Am găsit-o între scrin şi perete, în dormitor. Probabil că a împins-o acolo din greşeală, nu a băgat de seamă şi a uitat complet de ea.

Bo a desfăcut harta, fluierând.

— Unul dintre exemplarele pe care le poți primi de la Camera de Comerț sau de la agențiile de voiaj. Se pare că este tocmai harta insulei despre care vorbeam, Ben.

Pedrosa a luat harta din mâna lui Bo Thornton, verificând-o scurt din priviri.

— Ai dreptate, Bo! Şi are o ştampila pe spate: Paul Kressler – agenție imobiliară. S-ar putea să fi găsit acul din carul cu fân.

— Atunci, hai să ne punem în mişcare în viteză, a spus Thornton. Lasă aici trei oameni de pază pentru orice eventualitate. Eu o să-l sun pe Bailey să văd dacă oamenii lui Cantrell nu mai au ceva noutăți pentru noi. Deocamdată, haideți să dăm de urma individului ăstuia, Kressler şi să vedem ce are pentru noi. Crezi că putem aranja să fim luați cu elicopterul de aici?

— Nici o problemă. Există un helipad pe acoperişul hotelului şi avem prioritate deplină. Nu trebuie decât să pun mâna pe telefon şi să spun cuvântul magic.

Fără altă vorbă, Jackson s-a întors şi a luat stația din mâna altui polițist. În câteva minute, unul dintre elicopterele destinate căutării bărcii Santinelei se îndrepta către hotel.

Între timp, Pedrosa i-a ales pe cei trei polițişti care să rămână la hotel, cărora le-a dat instrucțiuni precise şi a cerut întăriri polițieneşti în zonă. Desenatorul poliției continua să facă portretul asasinului sub indicațiile recepționerului şi se aştepta din clipă în clipă rezultatul, pe care urma să-l multiplice şi să-l împrăştie în tot oraşul. Thornton luase legătura cu Washington-ul, mormăind şi dând din cap în timp ce Bailey îl punea la curent cu ceea ce se petrecea pe bătrânul continent.

— Deci? a întrebat Şuikov după ce Bo Thornton a pus receptorul înapoi în furcă. Ce noutăți au băieții pentru noi?

— Din întâmplare, veşti bune. Oamenii lui Cantrell au pus deja mâna pe doi bandiţi în Germania şi sunt pe urmele altor doi, unul în Italia şi altul în Franţa. În schimb, nu au nimic nou legat de omul nostru, în afară de faptul că, se pare, a fost angajat să arunce lucruri şi oameni în aer o săptămână încheiată. Plata a fost efectuată şi înţelegerea este să continue fără nici o modificare planul iniţial, dacă nu primeşte ordin să înceteze înainte de următorul atac.

— Adică cel de astăzi, a observat Peter.

— Exact. Bailey a zis că trebuie să băgăm viteză şi să-l oprim pe nenorocit cu orice preţ. În plus, se pare că se trag toate sforile pentru ca echipa lui Cantrell să nu fie nevoită să intre pe teritoriul inamic, ceea ce ar însemna că vor pune mâna ruşii pe ei în contul nostru.

Şuikov a sărit imediat, dând entuziasmat din mâini.

— În mod sigur, ţările din blocul de răsărit vor fi bucuroase să le facă americanilor acest serviciu profesional. Ungaria în mod sigur. Poate şi România, în ciuda „revoluţiei". Kremlinul ţine încă în mână toate sforile în zonă şi, dacă preşedintele dă ordin, prietenii de ieri din Unitatea 99 îşi primesc cizma în fund fără doar şi poate.

— Elicopterul a aterizat! a zis Jackson. Ben, îl luăm pe Cardoza cu noi sau îl lăsăm aici?

— Du-l pe acoperiş, avem nevoie de el. A priceput toată lumea care sunt ordinele?

Jackson i-a făcut semn cu mâna că a înţeles şi s-a întors, grăbit să părăsească încăperea, împreună cu ceilalţi poliţişti care făceau în continuare parte din echipa care îl vâna pe terorist. Thornton i-a făcut semn şi lui Pedrosa să plece, oprindu-l o clipă pe Şuikov. După ce toată lumea a părăsit încăperea, cu excepţia celor trei poliţişti desemnaţi să supravegheze locul, Thornton i-a spus rusului:

— Dacă punem mâna repede pe Kressler ăsta repede, s-ar putea să ne crească mult şansele, nu crezi?

— Desigur, i-a răspuns Şuikov. Dar numai dacă Santinela s-a dus acolo. În carte scrie că trebuie să-şi ţină capul la cutie

la maximum, ca să evite contactele neprevăzute. Cât mai puține contacte personale. N-are decât să citească ziarele şi să se uite la televizor, aflând astfel tot ce vrea să ştie despre succesul acțiunii şi despre stadiul urmăririi. Bineînțeles că, oriunde s-ar duce, o să se folosească de nume false. Însă noi doi ştim foarte bine că n-o să reziste să nu scoată capul la suprafață şi sunt gata să pun pariu că este ori în apropiere, ori chiar în oraş.

— Mi se pare logic, l-a aprobat Bo Thornton.

Făcând apoi o pauză, americanul şi-a cântărit atent următoarea întrebare. În cele din urmă a formulat-o, ştiind că nu avea de ales dacă răspunsul rusului era afirmativ:

— Ştii cine este tipul asta, nu-i aşa? Te-am urmărit toată ziua. Eşti agitat şi plin de toane. Care-i povestea, Şuikov?

CAPITOLUL 14

Rusul l-a pironit pe Thornton cu privirea câteva clipe, apoi a părut să se hotărască. Făcându-i semn lui Bo Thornton să-l urmeze în dormitor, unde nu aveau martori, a pus mâna pe două scaune pe care să stea în timp ce vorbeau. Chiar înainte ca fostul colonel din Spețnaz să înceapă să vorbească, lui Bo Thornton i s-a părut evident că omul nu se simțea deloc în largul lui. Dar nu avea de ce să-l neliniştească acest lucru: avea să afle în curând ce se petrecea în mintea şi în sufletul rusului.

— S-a întâmplat în Angola, în primul meu tur. Forțele cubaneze aveau probleme uriaşe să asigure ordinea şi liniştea pe zone întinse din țară, aşa că tovarăşii i-au împrumutat comandanților lui Castro o echipă specială Spețnaz, plata urmând să fie făcută sub formă de informații în legătură cu situațiile din zonele în care urma să fim chiar noi desfăşurați. Luptele fuseseră foarte sângeroase, cele mai sângeroase pe care le-am văzut în viața mea. Africanii participă la război cu mintea şi cu sufletul la fel de mult ca şi cu trupul. Cubanezii au fost mai întâi şocați de brutalitatea cu care s-au confruntat, însă nu a trecut mult până au început să le plătească duşmanilor cu aceeaşi monedă: cadavru pentru cadavru şi atrocitate pentru atrocitate. Nu am avut ocazia să văd mai mult decât fragmente din micile lor războaie particulare, misiunile noastre fiind centrate mai mult pe răpirea liderilor rebelilor şi pe recunoaşterea strategică a terenului în profunzime, mult în spatele liniilor inamice.

Cred că povestea a început la vreo trei luni de la sosirea noastră. Mai întâi, au fost şoaptele din sala de mese, fragmente de discuții pe care nu le-am luat în seamă,

considerându-le drept poveşti de baracă. Însă când ofiţerii cubanezi au început să scape câte un indiciu cum că ar fi primit un anumit ajutor dintr-o sursă din afară, mi-am ciulit urechile, pentru că oamenii noştri de la informaţii habar n-aveau de aşa ceva. Normal că am început să fac nişte săpături pe cont propriu: dacă mai erau şi alte forţe implicate în teatrul de război, Speţnaz trebuia să ştie despre cine era vorba şi ce aveau respectivii de gând să facă.

Primul pas l-am făcut cu ajutorul unui tânăr ofiţer cubanez de informaţii cu care mă împrietenisem. Părea destul de nerăbdător în privinţa meseriei lui şi era evident că îi făcea plăcere compania camarazilor ruşi. Într-o bună zi, în timpul prânzului, am adus vorba ca din întâmplare despre zvonurile pe care le auzisem, la care el a răspuns, fară ocolişuri, că erau adevărate. N-a fost nevoie de multe insistenţe din partea mea ca să-mi spună că fusese angajat un specialist, un mercenar care comanda o mică echipă, lucru cunoscut de altfel la nivelul serviciilor de contrainformaţii ale noastre şi ale lor. Bineînţeles că l-am întrebat de ce fusese nevoie să angajeze mercenari străini, când ne aveau pe noi. Tot aşa deschis, fară să încerce să mă ducă, mi-a spus că Fidel ajunsese la concluzia că nu putea să aibă nici un control asupra oamenilor din Speţnaz, aşa că alesese să-şi rezolve problemele speciale cu ajutorul unui independent.

Bo Thornton înţelegea la ce se referea Şuikov. Văzuse cazuri asemănătoare în Vietnam şi nu numai acolo. Frumuseţea contactării unui mercenar era aceea că nu trebuia să-i pui la dispoziţie decât arme, muniţie şi hrană şi nu aveai grija lui câtă vreme cecurile veneau regulat şi nu apăreau probleme neprevăzute la bancă. Existase şi un grup foarte select de mercenari de acest gen care accepta şi refuza contracte pe considerente politice, dar în majoritatea cazurilor politica era şuntată când era vorba despre acceptarea unui contract, cel puţin în privinţa războaielor din Africa.

— Continuă, i-a spus el lui Şuikov.

— Cubanezii îşi cazaseră mercenarii într-un sat care se afla la două ore distanță cu elicopterul de tabăra noastră. Pentru operațiunile de anvergură ale mercenarilor, cubanezii le puneau la dispoziție un pluton de rangeri. Însă, în majoritatea cazurilor, mercenarii îi foloseau pentru pază, preferând să ducă la bun sfârşit singuri misiunile pe care le primeau sau şi le alegeau. Era vorba în mare parte despre acțiuni la distanță, directe, împotriva luptătorilor pentru libertate, întreruperea liniilor de comunicație, distrugerea depozitelor de hrană şi muniții. Din când în când, puneau la cale câte un asasinat, deosebit de sângeros şi crud, astfel încât să creeze o impresie puternică asupra celor care îi susțineau pe luptătorii din gherile.

Nu a mai trecut mult şi am aflat pseudonimul de luptător al şefului mercenarilor. Îşi spusese Santinela, acesta fiind rolul pe care şi-l atribuise în calitate de comandant al mercenarilor. Sursa mea cubaneză – după mai multe nopți de beție crâncenă – a început să-mi povestească cum înțelegea Santinela să-şi conducă oamenii în luptă, după care stătea deoparte şi comanda uciderea bătrânului satului, a comandanților de gherile sau a câte unui grup de misionari creştini. De la el ştiu că este crud, lipsit de milă şi compasiune omenească. Însă ceea ce m-a surprins cu adevărat este faptul că individul era american.

Normal că am transmis mai departe informațiile culese şi superiorii mei au făcut presiuni asupra cubanezilor pentru a mi se permite să urmăresc una dintre misiunile mercenarilor. Cererea asta a stârnit ceva vâlvă, dar, după ce GRU a pus piciorul în prag şi le-a spus că ne retrage dacă nu vin în întâmpinarea acestei forme de cooperare, cubanezii au cedat.

L-am întâlnit pe omul care îşi spunea Santinela o săptămână mai târziu. Tânărul meu prieten cubanez din serviciile de informații urma să zboare în tabăra mercenarilor pentru a le duce detalii în privința răpirii unuia dintre comandanții superiori ai gherilei, care tocmai făcea un tur al frontului şi care ar fi putut avea documente interesante

asupra lui. Bineînțeles că era o misiune care se potrivea ca o mănuşă cu pregătirea noastră, însă, pentru motive pe care nu le-am înțeles decât mai târziu, cubanezii deciseseră să apeleze la ajutorul mercenarilor.

Elicopterul a aterizat în mijlocul unui sat uitat de lume şi de Dumnezeu, ai cărui locuitori trăiau într-o stare permanentă de şoc şi teroare, lumea lor fiind răsturnată cu fundul în sus de mercenari şi de cubanezi. Din prima clipă după ce am pus piciorul pe pământ, am fost întâmpinat de imaginea a trei cadavre în pielea goală, legănându-se în nişte spânzurători improvizate, umflate din cauza stadiului avansat de putrefacție, în jurul cărora roia o mulțime de păsări de pradă, care de-abia aşteptau prilejul potrivit să se înfrupte. Am aflat după aceea că bieții oameni nu înțeleseseră că nu aveau voie să iasă din colibele lor după ora stingerii, adică după ora cinci după-amiaza. Sentința la moarte fusese îndeplinită de oamenii Santinelei.

Trupele cubaneze erau încartiruite într-un şir de colibe înconjurate de sârmă ghimpată. Aveau cu toții priviri de criminali, rele şi viclene şi nu am avut nici o îndoială că erau adevărați profesionişti ai terorii. Cei mai mulți aveau plete şi barbă, uniformele erau mai mult zdrențe, însă armele se aflau permanent într-o stare impecabilă. Nu mi-au acordat nici o atenție când am trecut pe lângă tabăra lor, preocupați de farfuria de mâncare din poală sau ascuțindu-şi cuțitele de luptă, care arătau cu adevărat înfiorător, la umbra anemica pe care o ofereau colibele în care trăiau.

În schimb, am fost foarte impresionat când am ajuns la triunghiul format din colibele în care erau încartiruiți mercenarii. Ca să ajungi la colibele lor trebuia să treci mai întâi de barajul exterior, format din trei suluri de sârmă ghimpată aşezate unele peste altele. Între barajul exterior şi cel interior existau un câmp de mine şi capcane ascunse de iarbă uscată. Barajul interior era, de fapt, un gard din coardă de pian, pe care fuseseră prinse cutii de conservă goale, cu câteva pietricele pe fund, un fel de dispozitive rudimentare de

avertizare. În barajul din sârmă ghimpată fusese lăsată o deschidere cât să poată trece un singur om prin ea, păzită în permanență de câte unul dintre oamenii Santinelei, înarmat cu o carabină M-60 şi cu două pistoale la brâu. Şi eu şi cubanezul a trebuit să prezentăm actele ca să putem trece, dar, chiar şi după ce am pătruns în interiorul taberei, am simțit țeava carabinei ațintită asupra cefei mele.

Santinela îşi alesese coliba din centrul triunghiului, pe care o folosea atât ca dormitor, cât şi ca punct de comandă şi când ne apropiam, ne-a ieşit în întâmpinare. Îmi amintesc foarte bine de el. Avea o statură medie, cam un metru şi şaptezeci de centimetri şi era ras complet pe cap, probabil ca măsură de evitare a păduchilor, nelipsiți din satele africane, îmi mai amintesc că mi-a trecut prin minte că probabil făcuse haltere, văzându-i umerii, pieptul şi brațele pe care cămaşa cu mâneci scurte, descheiată la toți nasturii, nu îi ascundea deloc. A purtat ochelari de soare tot timpul cât a durat întâlnirea. Avea un ceas european şi mi s-a părut ciudat că îl purta la mâna dreaptă, el fiind dreptaci. Şi el şi oamenii lui aveau uniforme de camuflaj, modelul francez. În schimb, preferase ghetele americane şi am văzut lângă peretele colibei mai multe perechi aliniate şi bine îngrijite. Era înarmat cu un pistol de calibrul 45, pe care îl purta într-un ham cu toc, la subsuoara stângă.

Am dat mâna şi nu am detectat nici o urmă de ostilitate față de prezența mea acolo, deşi eram sigur că nu era deloc de natură să-l bucure. Cubanezul i-a dat mapa cu documentele venite de la serviciile de informații şi am trecut imediat la o şedință de informare cu oamenii lui, la care a participat şi comandantul cubanezilor, al cărui pluton urma să ne însoțească. Mi s-a părut că operațiunea era pregătită de ceva vreme, pentru că informarea nu a durat mai mult de o jumătate de oră. Santinela mi-a lăsat impresia că era destul de competent şi îşi ştia meseria, punând întrebări la obiect şi dând ordine impecabile. După plecarea celorlalți, mi-a oferit ceva de băut, dar am refuzat. A dat din cap aprobator şi

atunci am avut confirmarea că mă testase. Avea un stil special de a vorbi. Liniştit, calm, pe ton jos, fără să se formalizeze excesiv, deşi atmosfera din tabără îl detaşa clar drept şef.

După o oră de trăncăneală, din care nu am aflat nimic nou față de ceea ce ştiam deja, ne-am urcat în elicopter şi am plecat la treabă. Misiunea mercenarilor era să intercepteze escorta maiorului trupelor de gherilă, care se deplasa de la un sat rebel la altul. Informațiile primite cuprindeau ruta probabilă şi ora aproximativă la care trebuia să cadă în ambuscadă. Mi s-a părut evident că prietenul cubanez îşi infiltrase un informator în anturajul maiorului.

Ne-am instalat dispozitivul când începea să se însereze, cubanezii urmând să fie folosiți ca elemente de asalt şi pază, în timp ce oamenii Santinelei urmau să conducă practic ambuscada. Procedase foarte inteligent, ştiind cu precizie că pierderile cele mai serioase aveau să apară în rândul celor care trebuiau să-şi părăsească ascunzătorile să-i verifice pe duşmanii căzuți. Mercenarii Santinelei mi s-au părut foarte încrezători şi bine pregătiți. Iar cel mai important lucru pe care l-am observat la ei era că nici unul nu avea fumuri şi aiureli în cap. De asemenea, după calitatea ceasurilor şi a câtorva bijuterii personale, am dedus că erau foarte bine plătiți.

După câteva ore de pândă, echipa care asigura paza dispozitivului pe flancul stâng a transmis semnalul de alertă, în câteva minute, pe potecă şi-a făcut apariția un cercetaş. Îi auzeam paşii oricât de uşor încerca el să calce. Conform planului Santinelei, echipa care asigura paza flancului drept al dispozitivului trebuia să-i taie beregata cercetaşului după ce acesta trecea de ei, după care trebuia să se replieze, formând bara scurtă a literei L, folosindu-se de un RPD cumpărat de la ruşi special în acest scop. În mai puțin de un minut, am auzit horcăitul cercetaşului, al cărui cadavru a fost părăsit chiar în acel loc.

Se ştia din experienţă că cercetaşul se putea mişca liber între şaizeci şi şaptezeci de metri înaintea escortei, fară ca asta să îi alarmeze în vreun fel. Imediat am auzit zgomotele escortei maiorului intrând în zona ambuscadei, după scrâşnetele pietricelelor de pe potecă, călcate neglijent de oameni lipsiţi de grija propriei siguranţe. De câteva ori am auzit scârţâit de curea de armă şi câte un căscat. Pe urmă, brusc, întunericul s-a evaporat, Santinela însuşi trăgând de corzile rachetelor luminoase montate mai devreme în jurul potecii.

Surpriza a fost completă şi am recunoscut imediat ţinta, după uniformă şi armă. Înainte ca oamenii săi să apuce să replice, mercenarii îi puseseră pe toţi la pământ cu focuri bine ochite, pistoalele automate ale cubanezilor desăvârşind treaba. Îl văzusem pe maior culcându-se la pământ, sperând probabil să-şi piardă urma în tufişuri, în vreme ce oamenii lui mureau pe capete. Înainte ca mercenarii să oprească focul, Santinela le striga cubanezilor să pieptene zona, declanşând un al doilea set de rachete luminoase, care să-i ajute să nu le scape nimeni.

L-am găsit imediat şi pe maior, cu un glonţ în braţ şi altul în gleznă. Santinela a dat ordin ca omul să fie adus în mijlocul cercului luminos şi să fie dezbrăcat la pielea goală. Nu mi s-a părut nimic ciudat, ştiind că aceasta era procedura standard de interogatoriu. Însă ceea ce a urmat nu avea nimic de-a face cu un interogatoriu.

În timp ce cubanezii îi percheziţionau pe morţi, Santinela a scos patru ţepuşe de oţel şi un ciocan din rucsacul său. În timp ce patru dintre oamenii lui îl ţineau, Santinela l-a ţintuit de pământ, bătându-i ţepuşele prin palme şi tălpi. Maiorul urla de durere, dar nu se auzea mare lucru, pentru că îi îndesaseră o cârpă mizerabilă în gură pe post de căluş. După ce şi-a terminat treaba, Santinela s-a apropiat de capul maiorului şi a început să-i pună întrebări în dialectul său. Un mercenar care se întorcea din tufişuri mi-a dat o geantă cu documente şi pe urmă s-a alăturat camarazilor săi.

Interogatoriul a durat aproape cinci minute. Mi s-a părut că Santinela vroia să afle informații despre oamenii de legătură ai maiorului din satul învecinat şi despre şefii gherilei. Însă maiorul pierduse prea mult sânge pentru a-i mai fi de vreun ajutor torționarului său. Îl vedeam plimbându-şi ochii de la un mercenar la altul şi oprindu-se parcă mai mult cu privirea la scalpul lucios al Santinelei. În cele din urmă, omul a dat din cap de două ori ca şi cum ar fi spus *„Nu mai suport!”* şi a rămas tăcut şi nemişcat.

Santinela s-a ridicat în picioare şi-a tras pălăria de camuflaj la loc pe cap şi l-a chemat pe sergentul cubanez la el. I-a spus câteva cuvinte, după care mercenarii au dispărut în întunericul tufişurilor. Mi-am întors privirea şi am văzut trei sau patru cubanezi înarmați cu macete, care se apucaseră să măcelărească trupul maiorului, bucată cu bucată. Nu se mai auzea nici un alt zgomot în afara macetelor care hăcuiau carnea. Metodici, cubanezii au început cu degetele de la mâini şi picioare, apropiindu-se pas cu pas de zonele vitale. Trupul se zbătea bizar țintuit în țepuşe. Rachetele luminoase începuseră să se stingă şi ultima imagine pe care am văzut-o a fost cea a capului desprins de trup de către unul dintre cubanezi cu câteva lovituri de macetă. Abia pe urmă mi-am dat seama că Santinela fusese tot timpul lângă mine şi, când m-am întors şi am vrut să-i zic ceva despre atrocitatea comisă sub ochii mei, am amuțit complet văzându-i strălucirea de răutate din ochi.

Pe urmă, am plecat. Îmi amintesc că am mers toată noaptea prin junglă spre locul de întâlnire cu elicopterul, ajungând înapoi la baza mercenarilor la opt dimineața. La prânz, a venit elicopterul care ne-a dus înapoi la baza noastră, pe mine şi pe cubanez şi într-o oră mi-am scris raportul.

Rusul îşi terminase povestirea şi încăperea s-a cufundat într-o tăcere apăsătoare. Thornton îşi dăduse seama că amintirea acelei nopți deschisese o rană veche în sufletul prietenului său rus, o rană care nu se vindecase niciodată

pentru că nu făcuse nimic pentru a-i pedepsi pe criminalii maiorului.

— Şi superiorii tăi ce au avut de spus în legătură cu toate astea? l-a întrebat Bo.

Rusul a râs fară chef, înfundat şi nervos.

— Nimic. După o lună, am fost informat printr-o scrisoare sosită cu curierul special că Santinela era un personaj bine cunoscut de GRU şi că fusese folosit în câteva ocazii chiar şi de către oamenii noştri. Era un fost soldat din armata americană, cu o experiență de luptă impresionantă adunată în Vietnam, apoi în Congo şi în alte locuri fierbinți din lume, unde asemenea oameni găsesc mediul propice în care să lase fiara din ei să se dezlănțuie nepedepsită. A bătut aproape metru cu metru distanța dintre Rhodesia şi Africa de Sud, înrolându-se în SAS-ul sud-african şi apoi în trupele speciale Scouts, a căror menire era mai aproape de gusturile sale. A mai lucrat ca instructor pentru grupurile teroriste din Orientul Mijlociu şi pe urmă a început să ia contracte pe cont propriu pe nişte sume exorbitante. Niciodată nu i-am ştiut numele real. Tot ce mi s-a spus a fost să-l las în pace până venea vremea să mi se ordone să-l înlătur.

— De ce nu mi-ai spus toate astea mai devreme?

Şuikov i-a aruncat americanului o privire care l-a avertizat că umbla pe gheață foarte subțire.

— M-am rugat să nu fie vorba despre acelaşi om, a mormăit Peter, strângându-şi pumnii atât de tare, încât încheieturile degetelor şi unghiile i se albiseră. M-am rugat ca altcineva să fi adoptat numele bestiei, folosindu-l în propriul beneficiu. Însă evenimentele din ultimele trei zile au confirmat cele mai mari temeri ale mele. Santinela pe care o ştiu eu şi omul pe care îl căutăm acum sunt una şi aceeaşi persoană. Am jurat în noaptea aceea petrecută în junglă în compania mercenarilor Santinelei să-l omor pe ticălosul care se delectase cu agonia maiorului pe seama mea şi iată că am fost din nou atras în cercul răului pe care acest om îl poartă în jurul sau oriunde ar călca. Nu ți-am spus până acum

pentru că nu am fost nici eu sigur. Evenimentele de astăzi au fost confirmarea finală. Santinela este omul pe care îl căutăm pentru că mi-a lipsit, la un moment dat, cu multă vreme în urmă, hotărârea de a-l şterge de pe faţa pământului, deşi aveam ocazia.

— Crezi că l-ai recunoaşte? a întrebat Thornton.

Peter a ridicat din umeri.

— Poate. Deşi cred că s-a mai schimbat de atunci. Însă l-aş recunoaşte în mod sigur dacă l-aş privi în ochi. Nu am văzut niciodată asemenea ochi, lipsiţi complet de viaţă, un pustiu de distrugere şi cruzime. Da. L-aş recunoaşte dacă ne-ar ieşi în cale. Poţi să contezi pe asta, Bo!

— Aşa voi face, i-a răspuns Thornton. Şi-acum hai să ne mişcăm fundurile de aici. Pedrosa ne aşteaptă şi nu stăm prea bine cu timpul. Răzbunarea e o curvă înşelătoare, Peter. Ce vreau să te rog este să nu ne excluzi din războiul tău personal, în regulă?

Şuikov a zâmbit amar. Însă pe faţa arsă de soare a rusului nu era nici o urmă de umor. Sau cel puţin nici una pe care să o poată sesiza Bo Thornton.

CAPITOLUL 15

Santinela s-a trezit brusc, alarmat de un al şaselea simț, care îi transmitea semnale în care învățase să aibă încredere, întins pe pat, se felicita că avusese inspirația să o trimită în camera ei pe femeia cu care făcuse dragoste în seara aceea. Tânăra nu păruse să fie impresionată de lipsa lui de maniere în pat, însă ceea ce simțise ea nu era nici pe departe problema lui. Semnalele de alarmă au început să se domolească după ce Santinela şi-a restabilit contactul cu lumea reală, mai ales cu sunetele din jur, potrivindu-l pe fiecare la locul său şi trecând la următorul, până la ultimul.

Trezit complet şi-a trecut picioarele peste marginea patului şi s-a ridicat în capul oaselor, scoțând pistolul de sub saltea, unde îl ascunsese. Cu arma în mână, a început să cerceteze fiecare colț al apartamentului închiriat, căutând semne ale unei prezențe străine nedorite. Era posibil să fi fost deja identificat, deşi nu îşi dădea seama încă cine putea fi vânătorul. Era un om cu trecutul încărcat de violență şi compromisuri, un trecut care în mod sigur conta foarte mult pentru cei care nu mai trăiau decât pentru răzbunare. Ştia că planul său era fară cusur şi că se putea baza pe el deplin. Însă la fel de bine ştia că tocmai în cazul planurilor perfecte trebuie să fii cât mai suspicios cu putință. Unui vânător versat nu îi trebuia prea mult să îi ia urma şi printr-un joc de împrejurări să ajungă la uşa lui. Tocmai din această cauză se baza atât de mult pe instinctul de supraviețuire pe care şi-l cultivase cu grijă atâția ani la rând, începând cu ziua în care acceptase primul contract.

Totul era aşa cum trebuia să fie. Strada din fața vilei era pustie, cu excepția maşinilor pe care le înregistrase în

memorie încă de la sosire. Estuarul era şi el la fel de pustiu, luminat ca pentru filmare de o lună imensă, bărcile erau legate la mal, legănându-se ritmic şi liniştit, lovindu-se din când în când de apărătorile de cauciuc ale debarcaderului. Noaptea era paşnică şi lipsită de semnele violenței, ca un nou-născut. Santinela se relaxase complet şi trăgea adânc în plămâni aerul proaspăt şi sărat, îngăduindu-şi puțină relaxare pentru prima oară de când se trezise. Era mulțumit că nici nu tremura din cauza unei cantități prea mari de adrenalină. Acesta era un semn foarte periculos pentru un profesionist din branşa lui, semn asociat în general cu o imaginație prea bogată şi cu o anumită fragilitate nervoasă.

Parfumul femeii îi ajunsese din nou în nări. Fusese foarte bună din toate punctele de vedere şi îi adusese aminte mai ales cât de mult timp trecuse de când nu-şi mai satisfăcuse nevoile sexuale. Din punct de vedere emoțional, învățase de foarte multă vreme să-şi înăbuşe orice sentiment care putea să aducă, fie şi pe departe, cu dragostea, ştiind că aceasta l-ar fi putut face vulnerabil şi imprevizibil. Sub aspect fizic, ştia când era cazul să-şi ofere o tratație şi, din moment ce chiar îi plăcea să facă sex, dacă se simțea în siguranță, apela la serviciile profesionistelor. Şi de această dată analizase foarte atent soarta femeii în compania căreia îşi petrecuse seara, chiar înainte să se aşeze la masă şi hotărâse că nu putea să reprezinte nici un pericol real pentru el atâta vreme cât părăsea hotelul în zorii zilei, fară să se mai întâlnească. Prin urmare, putea să-i permită să trăiască. În perioadele în care era implicat în executarea unor contracte, asemenea întâlniri nu puteau să fie decât de scurtă durată şi la obiect. Acesta fusese, de altfel, modul de viață care îi permisese să se mențină în vârful ierarhiei profesiei sale, în timp ce atâția alții dispăruseră din cauza neatenției, supraaprecierii, a prostiei sau, pur şi simplu, din ghinion.

Norocul! Dintotdeauna i se păruse o noțiune cel puțin ciudată. În orice caz, simțea că îşi adusese rezerva de noroc la limită, anii lungi pe care îi petrecuse luptând în războaiele

altora aducându-l, ca pe un fluture de noapte, tot mai aproape şi mai aproape de flacăra strălucitoare a morții. Spre deosebire de majoritatea asasinilor profesionişti pe care îi cunoscuse, reuşise să prospere şi să devină un om bogat. Secretul succesului său consta tocmai în faptul că înțelesese în ce fel se schimbau vremurile şi fusese permanent în pas cu aceste schimbări, lucru pe care ceilalți nu fuseseră capabili să-l facă, deşi se străduiseră şi ei la rândul lor. Întotdeauna trecuse cu vederea motivația politică în acceptarea sau refuzul unui contract, văzând mai departe decât oricine altcineva duplicitatea practicată de guvernele lumii, care jucau un fel de şah imaginar, în care viețile oamenilor nevinovați erau pionii şi teroriştii cruzi ca el regii. Aşa încât, pentru el, prea puțin contase dacă clientul era sovietic sau democrat, socialist, fascist sau liberal, negru, alb, roşu sau galben. Când se punea problema plății sumelor pe care le pretindea, pentru Santinelă toți erau la fel, victime ale micilor lor jocuri pentru putere, cifre banale ale statisticilor: mondiale într-o lume împărțită în victime şi călăi.

Însă nu la asta trebuia să-i stea mintea în ziua care începuse. Ce anume îi declanşase sistemul de alarmă? Trecuse în revistă ziarele din ultimele zile şi tot ceea ce reuşise să citească printre rânduri era că poliția se învârtea după propria coadă, acesta fiind şi unul dintre scopurile sale fundamentale. Bineînțeles că existaseră şi câteva aluzii la implicarea forțelor federale, dar şi asta era de prevăzut şi de aşteptat, deşi nu punea prea mare preț pe FBI când era vorba de neutralizarea fi amenințărilor şi riscurilor interne majore. Şi atunci ce putea să fie? Aproape că simțea nevoia să-l sune pe omul lui de contact din Unitatea 99, doar aşa, să afle mai multe informații, dar a fi renunțat la această idee de cum i-a trecut prin minte. Ar fi fost un semn de slăbiciune care, mai devreme sau mai târziu, ar fi devenit public în cadrul micului cerc în care se învârtea el. În plus, la acea oră, clienții lui erau împrăştiați de-a lungul şi de-a latul Europei şi al Orientului Mijlociu, ascunzându-se în gaură de şarpe de

eventualele acte de răzbunare pe care atacurile lui ar fi putut să le determine din partea americanilor. Nu-şi putea permite să-i compromită şi mai mult, după cum nici ei nu-şi puteau permite să-l compromită pe el. Era ca un cerc vicios, ca un cod secret al onoarei în lumea tenebroasă a terorismului internațional.

Abia atunci şi-a dat seama ce anume îl neliniştea. *Era vânat de cineva!* Numai că nu era vorba despre cei la care se aştepta, ci despre cineva care venea din aceeaşi zonă cenuşie a vieții în care trăise şi el. Poate era vorba despre o persoană pe care o cunoştea. Sau despre cineva care îl cunoştea pe el. Însă, oricine ar fi fost omul acela, îi transmisese un mesaj, pe care senzorii lui îl preluaseră şi îl traduseseră. Această concluzie l-a făcut să simtă furnicături pe şira spinării. Era vorba de mult mai mult decât citise în ziare sau auzise la posturile de televiziune. Avea sentimentul că cineva îi sufla în ceafa. Vânătoarea începuse, iar urmărirea era în plină desfăşurare.

Santinela s-a ridicat brusc în picioare. Trebuia să plece înainte de răsăritul soarelui, cel târziu într-o oră. Smulgând cartea de telefon de pe noptieră, a început să sune la moteluri, la cel de-al cincilea apel găsind o cameră liberă într-un motel situat la mai puțin de cinci kilometri de locul în care se afla. I-a dat recepționerului un nume fals care i-a răsărit primul din memorie, spunându-i că plătea cu bani gheață. Pe urmă, a sunat la compania de taxiuri, făcând aranjamentele necesare pentru a avea la dispoziție un taxi după ce elibera camera şi îşi ştergea urmele. Gândindu-se la succesiunea evenimentelor, se bucura şi mai mult că o trimisese pe femeie la ea în cameră; dacă nu ar fi făcut-o, era forțat să o lase fară viață, ascunsă sub patul pe care îl împărțiseră peste noapte.

Verificându-şi ceasul, s-a pus în mişcare. Avea să fie o noapte foarte lungă pentru el.

CAPITOLUL 16

Primii zori începuseră să se arate la orizont când Thornton, în fruntea echipei sale, a spart uşa apartamentului vilei de pe malul estuarului. Bufnitura şi scrâşnetul lemnului au răsunat ca o împuşcătură în liniştea nopţii, după care a urmat tropăitul ghetelor, oamenii „măturând” încăperile cu armele îndreptate în faţa lor, când la dreapta, când la stânga, singurele indicaţii de care se puteau folosi fiind cele primite din partea agentului imobiliar, Kressler. În mai puţin de un minut, apartamentul a fost verificat de la un capăt până la celălalt şi din tavan până în podea. Zgomotul paşilor şi al uşilor trântite de pereţi era dominat însă de respiraţia grea, apăsată, a poliţiştilor, stăpâniţi de furia adrenalinei care le curgea ca un râu de lavă incandescentă prin vene. Cel mai mic şoricel din lume dacă ar fi mişcat în apartament s-ar fi trezit cu pielea găurită într-o fracţiune de secundă.

— În regulă peste tot? a strigat Bo Thornton, verificând cu Glock-ul său dormitorul principal pentru a doua oară.

Thornton nu şi-a putut reprima un rânjet de furie auzind răspunsurile afirmative ale oamenilor săi, dându-şi seama că îşi rataseră vânatul cu mai puţin de o oră. Sigur de raportul oamenilor săi, Thornton le-a transmis trăgătorilor de elită postaţi în jurul vilei pentru mai multă siguranţă un ordin scurt. Şi de această dată raidul fusese ratat. Întorcându-se în livingul apartamentului, le-a făcut poliţiştilor semn să se apropie cu ţeava Glock-ului său.

— Gaura asta e uscată ca Sahara, a murmurat Jackson, ofiţerul de culoare, lăsându-se să cadă greu pe o canapea. Ce părere ai, Bo? Tipul a fost prevenit sau ce?

— Posibil şi aşa, dar Santinela îşi cunoaşte bine meseria. Poate că nu a urmărit decât să rămână aici până la căderea nopții, sau poate că a avut o premoniție. Nu uitați că este un gen de prădător cu care nu ați avut niciodată de-a face. Viclean, inteligent, posesor al unui al şaselea simț căruia are înțelepciunea să-i dea ascultare fară discuții. Toate acestea sunt calități care îl ajută pe un om ca el să rămână viu într-o lume în care nu se poate avea încredere deplină în nimeni.

— Peter are dreptate, a confirmat Bo Thornton. Nu l-am ratat cu mult. După spusele lui Kressler, a ocupat apartamentul în cursul zilei de ieri şi ar fi urmat să-l ocupe până mâine. Schița făcută de desenatorul poliției după indicațiile recepționerului de la hotelul din Seattle a fost suficientă pentru ca agentul imobiliar să-l recunoască pe terorist ca fiind una şi aceeaşi persoană cu cel căruia îi închiriase apartamentul şi aşteptăm în orice moment să intrăm în posesia unei noi schițe, mai aproape de înfățişarea actuală a Santinelei. Voi trimite pe cineva să verifice debarcaderele şi malurile insulei în sus şi în jos. Sunt gata să pun pariu că vom găsi barca la mai puțin de şapte-opt kilometri de vilă.

Pedrosa, vârându-şi arma în tocul de la subraț, dădea din cap aprobator.

— Voi cere să fie trimisă o ambarcațiune a Pazei de Coastă în zonă în cel mai scurt timp. Iar polițiştii locali pot să ne ajute trecând la verificarea hotelurilor şi a motelurilor din oraş, concentrându-se în special asupra persoanelor care au rezervat camere aseară târziu sau în cursul nopții, în timp ce noi o să ne apucăm să întoarcem apartamentul acesta cu fundul în sus, în speranța că descoperim vreun indiciu care să ne ajute.

Era rândul lui Thornton să fie de acord cu hotărârea lui Pedrosa.

— În regulă, dar asigură-te că toată lumea ştie că nu trebuie să se pună cu Santinela în caz că o localizează. Suntem prea aproape de el ca să ne permitem să-l lăsăm pe

vreun poliţist cu vise de avansare să ne strice planurile. Şi oricum, dacă încearcă cineva să facă mai mult de atât, probabil că se va alege cu pielea ciuruită. Ordinul trebuie să fie cât mai limpede: îl localizează şi pe urmă ne informează pe noi în cel mai scurt timp.

Ben şi-a fluturat mâna în semn că înţelesese şi nu era nevoie să-i explice de două ori, după care a continuat:

— O să iau legătura cu echipele speciale să pună câţiva poliţişti pe fiecare feribot, începând de astăzi. Putem să colaborăm cu Patrula Statului pentru blocarea oricărei artere principale în oraş sau în afara lui. Iar Paza de Coastă oricum ne ajută patrulând coastele în căutarea bărcii de care s-a folosit teroristul în cursul ultimului atac. Ştiu că tipul este probabil suficient de bun pentru a scăpa din orice plasă pe care i-am întinde-o, dar asta nu înseamnă că ne putem permite să-i uşurăm situaţia stând cu mâinile în sân.

— Poate l-a văzut cineva de pe aici. Ştiu şi eu? Poate vreun paznic de la debarcadere, vreo puicuţă, genul de oameni care atârnă pe lângă hoteluri şi moteluri.

— Card are dreptate, a sărit Jackson să-l susţină. Poate ar trebui să începem cercetările din, uşă în uşă, să le arătăm oamenilor portretul tipului şi să aşteptăm ca cineva să strige: *Bingo!* Eu zic că merită să încercăm.

Thornton şi-a băgat şi el arma în toc, pe urmă i-a privit pe cei adunaţi în jurul său. Erau cu toţii oameni buni, de încredere şi rezistenţi. Oameni învăţaţi să facă faţă situaţiilor în care soarta le era potrivnică, până când obţineau ceea ce vroiau.

— În regulă. Card? Tu şi cu Jackson începeţi să bateţi din uşă în uşă. Ceilalţi, luaţi legătura cu biroul lui Kressler şi vedeţi dacă schiţa actualizată este gata pentru a fi trimisă la multiplicat şi împrăştiată în toate direcţiile. Dacă este gata, avem nevoie de ea cât mai rapid. Începeţi cu uşile învecinate şi împărţiţi-vă pe direcţii – unul spre nord şi celălalt spre sud. Eu şi cu Peter o să răsturnăm apartamentul pe dos, să vedem dacă nu cumva a uitat ceva. Ben? Tu iei legătura cu poliţia

locală şi îţi pui reţeaua pe picioare. Şi acum, la muncă, domnilor!

Pedrosa se oprise în uşă.

— Crezi că ar trebui să iau legătura cu băieţii pe care i-am lăsat la hotel în Seattle?

— Bună idee, Ben, i-a răspuns Bo Thornton. Ia legătura cu ei şi pune-i la curent cu ultimele noutăţi. Să fie pregătiţi să-şi apere fundurile. Santinela ar putea să fie deja în drum spre oraş, deşi mă îndoiesc, pentru că asta ar însemna să traverseze cu barca folosită în timpul atacului, pentru că la ora asta nu circulă nici un feribot. În orice caz, trimite-le şi lor pe fax o schiţă actualizată. Nu ne putem permite să trecem nimic cu vederea.

Pedrosa i-a făcut un semn evaziv cu mâna în sensul că înţelesese ce avea de făcut şi a plecat. Cardoza şi Jackson l-au urmat, discutând între ei, încercând să stabilească în ce direcţie să plece fiecare. În apartament nu mai erau decât Bo Thornton şi Şuikov, care se priveau unul pe celălalt, în tăcere, rusul legănându-şi Magnum-ul în poală.

— Aşadar? a spart Peter liniştea. Ce ne putem aştepta să se întâmple în continuare?

Thornton s-a apropiat de uşa glisantă din sticlă. Afară, soarele începuse să urce pe cer, trimiţând în direcţia pământului raze portocalii şi galbene. Debarasându-se de sentimentul de linişte şi pace pe care i-l dădea acest decor, Bo Thornton s-a întors către rus.

— Totul şi nimic. Până acum, a lovit o dată pe zi, în fiecare zi, în ultimele şaptezeci şi două de ore. Dacă ieri ar fi fost ultimul atac din serie, ar fi spălat putina cu avionul sau cu maşina şi acum ar trebui să fie la mama naibii. Dar, cum nu s-a întâmplat nimic din toate astea, cred că nu greşim dacă presupunem că are de respectat un anumit program şi că planurile sale includ mult mai mult decât am văzut până acum.

— Omul ăsta nu o să se dea bătut doar pentru că ştie că suntem pe urmele lui, sper că înţelegi asta, Bo! a ţinut rusul

să lămurească lucrurile.

— Mda, înțeleg foarte bine. Însă, chiar dacă nu vrea decât să-şi găsească scăparea, şansele sunt tot de partea lui, pentru că el este în frunte şi noi ne târâm de-abia pe urmele pe care le lasă din loc în loc.

— Oricum, cred că şi-a dat seama că cineva este pe urmele lui, altfel de ce ar fi părăsit hotelul acesta înainte de vreme? Şi mai cred că are un deget foarte nervos pe trăgaci, fiind gata să tragă la cel mai mic gest sau semn că a fost recunoscut sau identificat. Dacă norocul o să vrea ca tu să-l întâlneşti înaintea mea, trage primul, loveşte-l mortal, fără milă şi fară cruțare. Nu uita că nici el nu ar proceda altfel dacă ar fi în locul tău şi ar avea ocazia să-ți găurească pielea.

— Fii liniştit, nici nu aveam de gând să fac altceva. Acum, însă, haide să vedem dacă ne-a mai lăsat vreun mesaj, i-a răspuns Bo Thornton, schimbând vorba, pentru că nu-i plăcea felul în care punea rusul problema în ultimele zile, chiar dacă ştia că avea dreptate şi că, oricum, aşa trebuia să procedeze.

Şuikov l-a aprobat din cap şi apoi a intrat în dormitorul principal, cel pe care îl verificase Bo după ce pătrunseseră înăuntru. După un minut, Bo Thornton l-a auzit chemându-l, cu o nuanță de umor în glasul său gros, de bariton.

— Bo, se pare că am găsit ceva, dar nu cred să fie de mare importanță.

Cu paşi mari, Bo Thornton s-a grăbit să ajungă cât mai repede din bucătărie în camera din care îl strigase rusul.

— Ce naiba!…

Şuikov ridicase de un colț un cearşaf pătat de spermă.

Peter a dat drumul apoi cearşafului pe jos şi şi-a şters palmele mari pe fundul pantalonilor.

— După câte se pare, teroristul nostru nu a pierdut vremea de pomană şi a zăpăcit o demnă urmaşă a Evei. Şi încă de curând. Nu zicea Kressler ceva despre o muieruşcă, pe nume Simmons, care ar trebui să ocupe apartamentul învecinat?

Lui Bo au început să-i strălucească ochii.

— Chiar aşa! Derry… Ba nu! Kerry Simmons – acesta este numele. Singură, genul de femeie de carieră. Te gândeşti şi tu la ce mă gândesc eu?

Zâmbetul rusului a devenit din ce în ce mai larg.

— Poate că domnişoara Simmons a făcut cunoştinţă mai intim, ca să zic aşa, cu omul nostru.

— Poate că domnişoara Simmons îl ajută să-i treacă de urât, în apartamentul ei, chiar acum!

Amândoi bărbaţii, ca la un ordin şi-au scos armele şi au pornit-o în fugă spre uşa distrusă, amintindu-şi brusc şi de Cardoza şi de Jackson, care părăsiseră ultimii apartamentul Santinelei, discutând care în ce direcţie să o pornească.

Fir-ar să fie! îşi spunea Bo Thornton în gând, alergând pe holul vilei. *De ce nu-mi merg şi mie lucrurile cum vreau, măcar o dată în viaţă!*

CAPITOLUL 17

— Motelul *Sands*, ultimul de pe listă pe care trebuie să-l verificăm. Ce-ai zice de un Cod 7 după aceea?

Polițistul Jeff Conroy i-a făcut semn partenerului său că era de acord, intrând cu maşina de poliție în parcarea motelului, după care a întins mâna după microfonul stației.

— Dispeceratule, aici 217. Mergem să facem verificări la motelul *Sands* pe Bulevardul Harbor, Cod 6.

Fără să mai aştepte confirmarea, Conroy şi-a scos centura de siguranță, a deschis uşa şi a ieşit în aerul proaspăt şi răcoros al dimineții.

— Ce zici, Roy? Crezi că o să-l găsim aici pe domnul „Pericol”?

Roy Dempster, în picioare şi el lângă maşina de patrulă, a ridicat din umeri. La cei cincizeci şi şase de ani ai săi, mai avea numai un an până la pensie. După douăzeci şi patru de ani petrecuți în cadrul aceluiaşi departament, avea de gând să-şi trăiască anii de pensie pescuind şi bând bere pe cheltuiala primăriei din Bainbridge.

— Mă îndoiesc, i-a replicat el.

Trântind portiera maşinii, Dempster şi-a ridicat centura, hotărându-se să-şi lase bastonul de cauciuc în maşină. *Oricum, porcăria asta mai mult mă încurcă* şi-a spus el în gând. În plus, în cei douăzeci şi patru de ani de slujbă avusese parte de un singur incident semnificativ, când doi derbedei din Tacoma trecuseră podul şi încercaseră să jefuiască o bancă locală. În afara acestei întâmplări, polițiştii de pe insulă, în total zece, plus un sergent şi şeful, nu îşi băteau capul decât cu turiştii care se îmbătau şi făceau

scandal şi cu copiii localnicilor care nu le dădeau, însă, prea multă bătaie de cap.

În Bainbridge nu se întâmpla niciodată nimic important, nimic de genul nebuniei care cuprinsese oraşul de dincolo de Sound.

Conroy şi-a aşezat pe cap pălăria cu boruri late, trăgând-o peste ochi în stilul poliţiştilor de la Patrula Statului, pe care îi admira foarte mult. Era poliţist de doi ani şi se săturase până peste cap să aresteze beţivani şi puştani care beau pentru prima oară o bere la o petrecere şi făceau scandai până ridicau cartierul în picioare. Cel puţin, arma nu o scosese decât în poligon, cu ocazia tragerilor obligatorii, când îşi uimise colegii cu îndemânarea lui. Înainte să se depărteze de maşină, a mai privit o dată copia xerox a portretului bărbatului pe care îl căutau. Îl primiseră în urmă cu o oră, împreună cu ordinul de a scotoci hotelurile şi motelurile înşirate de-a lungul Bulevardului Harbor, interesându-se în mod special de oaspeţii care se cazaseră târziu în seara precedentă sau în cursul nopţii şi care se asemănau cu schiţa pe care o primiseră. La motelul *Sands* era ultima oprire pentru ei.

— Mi-ar plăcea să ştiu de ce este căutat tipul ăsta. Sergentul nu a fost prea darnic în detalii, ba parcă a avut grijă să nu ne spună mai mult decât să ne ţinem departe de ei şi să anunţăm imediat dispeceratul în cazul că îl identificăm.

Roy s-a încruntat. *Jocuri, jocuri de oameni mari,* îşi spunea el în gând. *Tipic pentru şmecheri să-i pună pe poliţiştii din patrule să facă toată munca, ştiind numai pe jumătate despre ce este vorba.* În mai puţin de un an, toată povestea aceasta avea să se sfârşească în ceea ce-l privea. Gândul acesta l-a făcut să intre zâmbind în holul motelului.

— Puştiule, ascultă la mine cum jucăm mingea asta, dacă recepţionerul îl recunoaşte pe individul ăsta. În primul rând, îi luăm numele şi numărul camerei, pe care le transmitem dispeceratului, conform indicaţiilor. În al doilea rând, dăm o fugă până la camera lui şi ne prezentăm, nu de alta, dar să

fim siguri că este omul pe care îl căutăm. În al treilea rând, dacă este vorba despre cel căutat, îl ducem noi la sediu, pentru că este oraşul nostru şi ar fi normal să fie arestarea noastră. Oricum, tipul nu poate să fie altceva decât vreun contabil care a fugit cu banii firmei, căutat de poliția din Seattle sau din Tacoma.

— Crezi că e o idee bună, Roy?

Amândoi polițiştii s-au oprit în fața tejghelei de la recepție.

— Jeff, băiatule, eşti nou în meserie, dar ai toate calitățile ca să devii un polițist bun. Însă pentru asta trebuie să ții minte că nimic mai de Doamne-ajută nu se întâmplă în oraşul ăsta. Dacă nenorocitului ăstuia îi face pielea doi bani, suntem la fel de capabili ca oricare alți polițişti să-l arestăm şi să-l ducem la sediu. Eu, unul, am ieşit din dansul ăsta într-un an, aşa că nu prea mă mai interesează nimic. Tu însă ai multă pâine de mâncat de pe urma slujbei ăsteia şi ar da foarte bine la dosar să ai o arestare cât de cât ieşită din rutină. Nu mai zic că te-ai putea alege cu o scrisoare de mulțumire şi o recompensă, sau chiar cu o citare.

Conroy a zâmbit la acest gând. Sigur, de ce nu? Roy îmbătrânise în branşă şi ştia mai bine cum se trag sforile. Cine era el, un stagiar amărât, să pună la îndoială instinctele unui vulpoi bătrân? Dacă puneau mâna pe ticălos, puteau să iasă din afacerea asta mirosind a trandafiri.

— În regulă, o facem. Haide să vedem cum stau lucrurile pe aici. În orice caz, de aici ne ducem direct să mâncăm ceva, corect?

— Sigur, puştiule! Cod 7 la *Purcelul de sub pătură.* Şi fac cinste!

*

Santinela s-a trezit la primul ciocănit în uşă. Ridicându-se în capul oaselor, a tras o pernă peste armă, apoi şi-a coborât picioarele peste marginea patului, aşteptând să vadă ce urma. Cum naiba de-l găsiseră? Se cazase fară gălăgie, plătise cu bani gheață şi se identificase cu un permis de conducere fals.

Însemna că instinctul îl slujise bine şi de această dată: era urmărit. Dar de cine?

— Poliția din Bainbridge! E cineva înăuntru?

Poliția locală? Santinela a făcut o pauză, cântărind această informație. Profesioniştii nu s-ar fi deranjat să mai bată la uşă, preferând mai curând să scoată uşa din balamale şi să-l ciuruiască cu gloanțe înainte să apuce să se ridice din pat. Nu, poliția locală însemna că era căutat, caz în care era evident că prezența lui în Seattle fusese cumva, nici nu mai conta cum, dezvăluită şi compromisă. Era cazul să dea câteva telefoane să evalueze daunele, dar mai întâi trebuia să rezolve mica problemă cu care se confrunta. Ridicându-se în picioare, s-a apropiat grăbit de uşă, dându-şi silința să răspundă cu o voce cât mai adormită.

— Da? Poliția? Ce vreți?

În fața uşii, Roy radia de mulțumire. Recepționerul îl identificase pe bărbatul care se cazase peste noapte, după portret, fară urmă de dubiu. Bărbatul din camera 223 era exact cel pe care îl căuta poliția. După ce l-au rugat pe recepționer să sune şi să anunțe poliția, au localizat camera şi au făcut în grabă un plan pentru arestarea suspectului. Conroy stătea puțin în spatele partenerului său şi în dreapta acestuia, cu tocul pistolului deschis şi cu mâna dreaptă sprijinită de crosa pistolului pregătit pentru orice eventualitate. Roy nici nu se mai obosise să-şi deschidă capacul tocului, în calitate de veteran fiind sigur că, o dată intrați înăuntru, derbedeul s-ar fi lămurit imediat că nu avea şanse de scăpare.

— Vrem să vă vorbim o clipă, domnule. Vă rog să deschideți uşa.

Santinela a respirat adânc. Era gata să facă orice ar fi fost nevoie, dar pentru asta trebuia ca polițiştii să intre în cameră. Deschizând uşa, s-a trezit față în față cu un polițist bătrân, aflat în pragul pensionării după părerea lui, în spatele căruia se afla partenerul său mai tânăr, care părea ceva mai agitat, rezemat de zid lângă uşă.

— E vreo problemă, domnule poliţist? Am făcut ceva?

Roy a dat din cap. Acelaşi text de fiecare dată. Se părea că ticăloşii învăţaseră manierele din acelaşi manual.

— Putem să intrăm, domnule? Nu este vorba despre nimic grav. Am primit o reclamaţie că aici ar fi avut loc un scandal şi trebuie să verificăm înainte să ne scriem raportul.

Teroristul îşi compusese cea mai nevinovată expresie de care era capabil.

— Probleme? Aici? Dar nici nu poate fi vorba despre vreun scandal aici, domnule poliţist! Intraţi şi vă veţi convinge.

Făcând un pas în spate, a deschis larg uşa, ca o invitaţie pentru amândoi poliţiştii să intre. Santinela observase deja că poliţistul în vârstă nu se obosise să-şi deschidă capacul tocului pentru a avea arma la îndemână, cel tânăr acordându-i, totuşi, ceva mai multă atenţie, nedezlipindu-şi mâna de pe crosa pistolului.

— Am vrea să vedem un act de identitate, prietene. Permis de conducere sau orice alt act cu fotografie.

— Da, le am în portmoneu, acolo, lângă pat. Vreţi să vi le aduc eu sau…

Roy i-a făcut un semn leneş cu mâna. Mergea mai simplu decât îşi imaginase.

— Nu, poţi să te duci să le aduci. Văd că nu-ţi place să cari multe lucruri după tine când pleci la drum.

Santinela s-a strecurat pe lângă cei doi poliţişti şi a scos permisul de conducere îmbrăcat în plastic rigid, răspunzând în acelaşi timp la întrebarea poliţistului.

— Vă referiţi la faptul că am bagaje foarte puţine, probabil. Mi s-a stricat maşina chiar la marginea oraşului, aşa că am venit până aici pe jos, doar cu geanta aceasta. Ştiţi vreun atelier deschis la ora asta?

Conroy a dat din cap, privindu-l pe partenerul său întinzând mâna după permisul de conducere. *Tipul pare relativ inofensiv,* îşi spunea el.

— Rezolvăm şi problema aceasta mai târziu, domnule. Deocamdată, vrem să…

Santinela simțea că momentul era prielnic. Simțurile sale tot mereu la pândă recepționau şi înregistrau atitudinea şi comportamentul polițiştilor şi îi semnalau tot timpul nivelul de alertă al fiecăruia, computerul din creierul său indicându-i cu precizie momentul cel mai favorabil pentru atac. Când polițistul mai în vârstă, pe nume Dempster, după cum scria pe plăcuța de identitate, a întins mâna să ia permisul de conducere, Santinela a făcut un pas rapid înainte şi, cu o mişcare scurtă, a trecut plăcuța din material plastic rigid peste pielea întinsă de pe fruntea polițistului, folosind-o ca pe un cuțit. Instantaneu, din rană a început să curgă un şuvoi de sânge, intrând în ochii polițistului şocat, care şi-a dus imediat mâinile la ochi, făcând instinctiv un pas în spate ca să se depărteze de atacator. Avea grijă ca trupul polițistului rănit să se afle tot timpul între el şi cel de-al doilea polițist, care rămăsese cu gura deschisă de surprindere şi groază, văzându-şi partenerul atacat în acest fel. Roy, făcând pasul în spate, îl dezechilibrase pe Conroy. Folosindu-se de panica polițiştilor, santinela a avut suficient timp să-i tragă un genunchi în burtă lui Roy, care a căzut în genunchi.

— Nici o mişcare sau trag! a strigat Conroy, părând să-şi regăsească stăpânirea de sine, în timp ce pistolul său părăsea tocul din piele.

Polițistul cel tânăr ştia însă, chiar în timp ce ridica arma, că nu avea să apuce să tragă, bărbatul din fața lui aflându-se prea aproape şi mişcându-se prea rapid pentru el. Folosindu-se de mâna stângă, cu palma desfăcută şi răsucită în afară, Santinela a deviat țeava armei lateral, în timp ce pumnul drept se oprea în abdomenul polițistului, exact sub stern. Forța loviturii l-a făcut pe Conroy să scuipe tot aerul din plămâni, o durere acută răvăşindu-i creierul, în timp ce Santinela îşi continua atacul asupra lui, de această dată printr-o lovitură cu latul palmei sub bărbie. Polițistul s-a clătinat pe picioare şi asasinul a lovit din nou în încheietura mâinii drepte în care ținea pistolul, având timp să surâdă răutăcios văzând arma căzând pe podea.

Auzindu-l pe Roy mişcând în spatele său, Santinela şi-a flexat genunchii şi s-a întors fulgerător, ajungând iarăşi în fața polițistului cu fruntea crestată şi însângerată. Aplecându-se înainte şi retrăgându-şi în acelaşi timp brațul drept, Santinela şi-a încordat degetele mâinii drepte, transformând-o într-o lamă de cuțit. Închizând spațiul care îl despărțea de Roy, Santinela a lovit scurt, degetele înfigându-se în beregata polițistului cu un trosnet. Cu traheea bucăți, Roy nu mai avea timp să se străduiască să scoată pistolul din toc. Îşi dusese amândouă mâinile însângerate, de la frunte la gât, încercând să facă aerul să ajungă în plămânii ale căror căi de comunicare cu exteriorul fuseseră definitiv întrerupte. Santinela, cu pieptul lipit de pieptul polițistului şi-a făcut palmele căuş şi le-a repezit peste urechile acestuia, făcându-i creierul să explodeze într-o ploaie de scântei albe de durere în stare pură.

Făcând un pas în spate, Santinela i-a întors spatele lui Roy, care nu mai reprezenta o amenințare pentru el, găsindu-l pe Conroy pipăind înnebunit mocheta în căutarea pistolului. Avea gura deschisă într-o poziție ciudată, cu bărbia spartă de lovitura pe care i-o administrase teroristul. Pieptul cămăşii albastru închis de uniformă era pătat de vomă, mirosul împrăştiindu-se rapid pe măsură ce polițistul încerca să-şi repună plămânii în funcțiune. Înțelegând ce încerca Conroy să facă, Santinela a trimis pistolul sub pat cu o lovitură de picior, chiar în clipa în care polițistul era cât pe ce să-l înhațe. Răsucindu-se pe jumătate, astfel încât să ajungă în paralel cu corpul polițistului prăbuşit la pământ, Santinela şi-a dat drumul să cadă peste el, cu toată greutatea şi cu cotul mâinii stângi îndreptat în jos, în zona rinichilor lui Conroy. Polițistul nu a mai apucat să urle de durere. Lovitura primită în rinichi l-a făcut să-şi ude instantaneu pantalonii şi, înainte să scoată vreun strigăt de durere, asasinul i-a apucat capul cu amândouă mâinile, răsucindu-l violent la dreapta până a auzit gâtul trosnind.

Întorcând capul, Santinela l-a văzut pe polițistul în vârstă întins pe spate, cu fața congestionată, pe cale să moară sufocat. Rotindu-şi ochii plini de groază şi de sticlirea morții în toate direcțiile, în căutarea unui nesperat ajutor şi a unei utopice salvări, Roy s-a mai zbătut de câteva ori şi pe urmă chinul său a luat sfârşit definitiv. Santinela nu avea timp să se felicite pentru modul rapid şi eficient în care reuşise să se descotorosească de cei doi polițişti. În depărtare, începuseră să se audă sunetele sirenelor. Sărind în picioare, asasinul şi-a recuperat arma de sub pernă şi apoi şi-a îndesat-o la curea după ce s-a îmbrăcat în grabă. Apucând în goană geanta sport, a dispărut pe uşă, grăbit să ajungă în stradă înaintea sosirii maşinilor de poliție. Coborând câte două trepte deodată, a ajuns la etajul întâi exact în momentul în care prima maşină de poliție intra în parcare, portiera şoferului deschizându-se înainte ca vehiculul să se oprească. Cu o singură mişcare, precisă, profesională, Santinela a întins brațul drept, ochind şi I apoi apăsând trăgaciul exact în momentul în care înălțătorul şi cătarea se suprapuseseră peste pieptul polițistului. Impactul gloanțelor de calibru mare l-a trimis pe polițist înapoi pe scaunul şoferului, cu chipul plin de nedumerire şi de durere.

Santinela şi-a continuat cursa, îndreptându-se spre spatele motelului, unde nu mai avea decât de sărit un gard din lemn, după care urma o cursă peste o pajişte. Smulgând aproape din balamale o poartă din lemn la celălalt capăt al pajiştii, Santinela s-a trezit față în față cu o femeie în vârstă, care se străduia să-şi pornească maşina de ultimul tip. Privirea bătrânei s-a fixat pe armă şi ochii i s-au umplut de groază văzând arma îndreptată către ea. Asasinul i-a făcut un semn scurt să coboare de la volan.

— Nu-mi face nici un rău, domnule, a scâncit bătrâna când asasinul a împins-o cât colo, după care a urcat la volan şi a trântit portiera.

Împingând maneta schimbătorului de viteze în marşarier, a ieşit în goană de pe aleea din fața garajului, oprindu-se apoi

în mijlocul drumului numai atât cât i-a fost necesar ca să arunce geanta sport, de care nu se despărțea niciodată, pe bancheta din spate, să intre în viteza întâi şi să demareze în trombă. În urma lui, bătrâna se prăbuşise pe betonul aleii, un vecin grăbindu-se să-i sară în ajutor.

*

— Fir-ar să fie! a strigat Pedrosa cât îl ținea gura. L-am avut pe nenorocit în mână! Cine dracu' se credeau polițiştii ăştia, John Fucking Wayne?

Livid, Pedrosa şi-a lăsat mâinile să cadă pe lângă el, neputincioase, plin de dezgust, privindu-l pe şeful poliției din Bainbridge care stătea la biroul său impasibil, cu chipul lipsit de orice expresie, suportând fară o vorbă descărcarea de furie a polițistului din fața lui.

— Lasă-l în pace! i-a spus Bo Thornton. Are destule pe cap: doi polițişti morți şi unul rănit în spital.

În sufletul lui, Bo Thornton se simțea la fel de frustrat ca şi Pedrosa, având proaspăt în minte măcelul de la motel. Cei doi polițişti locali ar fi trebuit să se retragă şi să aştepte întăriri, aşa cum fuseseră instruiți. De ce hotărâseră să treacă la acțiune de unii singuri era o problemă care pe Bo Thornton îl depăşea complet.

— Bo? Un elicopter al Pazei de Coastă ne-a anunțat că a localizat o ambarcațiune mică traversând Sound-ul, în direcția oraşului. Au localizat-o întorcându-se la bază pentru realimentare. Pilotul mi-a spus că nu putea să o urmărească, având prea puțin combustibil la bord. În schimb, avem descrierea celui care se afla în barcă.

Mulțumindu-i pilotului pentru prezența de spirit care îl făcuse să ceară o legătură telefonică prin dispecerat cu echipa care se ocupa de cazul teroristului, Şuikov a pus receptorul înapoi în furcă. Nu simțea nici o compasiune sau simpatie pentru polițiştii morți; primiseră ordine exacte şi aleseseră din propria voință să nu le respecte. Rusul se gândea însă cu ciudă că, pentru un om ca Santinela, fusese o joacă de copil

să-i neutralizeze pe cei doi polițiști. Peter văzuse şi el camera de motel cu cei doi polițiști morți, în pozițiile în care căzuseră şi observase permisul de conducere plin de sânge, lângă cadavrul lui Dempster. În mâinile unui terorist experimentat, orice obiect putea să devină o armă mortală.

Thornton a pocnit din degete, făcându-le semn celorlalți că era timpul să plece şi să-l lase pe şeful poliției din Bainbridge cu problemele lui. După ce au închis uşa biroului în spatele lor, s-a întors la Pedrosa, care se calmase suficient ca să nu facă altceva decât să tragă un pumn în perete.

— Martorii spun că omul nostru a furat o maşină şi s-a îndreptat spre nord, ieşind din oraş. Pun pariu că s-a întors la barcă, foarte posibil aceeaşi barcă pe care au localizat-o cei de la Paza de Coastă. Părerea mea este că trebuie să chemăm un elicopter şi să ne întoarcem imediat în Seattle. Pun pariu că petrecerea s-a mutat acolo din nou.

— Bine, dar încotro o luăm? a întrebat Peter.

Bo a ridicat din umeri, nehotărât, apoi a început să judece cu voce tare:

— Poate că asta a fost lovitura pe ziua de astăzi. Încă doi polițiști peste ceilalți zece pe care i-a aruncat în aer în Seattle, ca să nu mai vorbesc şi de agentul de pază de la supermagazin. Ştie ca suntem pe urmele lui, ştie că a avut un noroc chior cu ultimii doi polițiști care acum se află la morgă. Dacă aş fi în locul lui, m-aş gândi serios să renunț la restul misiunii şi să o şterg cât mai departe de oraşul ăsta.

— Aeroportul! a exclamat Pedrosa, frecându-şi pumnul pe care şi-l rănise lovind peretele.

— Exact! i-a răspuns Thornton. Sunt convins că Santinela are nişte haine ascunse într-un loc sigur, la care poate să ajungă fără probleme, documente, bani şi arme, pentru orice eventualitate.

Toți trei s-au repezit în acelaşi timp la uşă.

Venise din nou vremea ca Santinela să ucidă.

CAPITOLUL 18

Durase patru zile până când soarta se întorsese împotriva lui. Privindu-se în oglindă, cu țeasta rasă strălucind în lumina puternică şi crudă din baie, Santinela se gândea la următoarele mişcări pe care le planificase anterior. Îşi spălase cu apă rece ca gheața aparatul de ras şi apoi spălase lavoarul. Angola. În Angola avusese această înfățişare pentru ultima oară. Condițiile precare, pestilențiale, în care fusese obligat să trăiască acolo, îl împinseseră să adopte măsuri pe potrivă, iar capul ras priva puricii şi păduchii de locul lor favorit de înmulțire. De această dată însă, schimbarea radicală a înfățişării era menită să îl facă de nerecunoscut după portretele-robot pe care nu avea nici o îndoială că urmăritorii săi le împrăştiaseră în toate părțile. Ca de obicei, pasiunea lui pentru planificare dădea roade, o maşină închiriată cu o lună înainte şi ascunsă într-un garaj din centrul oraşului Seattle era mijlocul de transport imposibil de urmărit de care avea nevoie, iar geamantanul cu câteva schimburi de haine, acte false, bani şi arme îi oferea toate mijloacele de camuflaj de care ar fi putut avea nevoie.

După ce a aruncat aparatul de ras de unică folosință într-un coş de gunoi de la picioarele sale, a început să-şi şteargă cu mişcări energice capul şi fața. Era în pielea goală, aşa cum ieşise de sub duş, după care terminase treaba începută în zori la o frizerie din centru. Privindu-se în oglindă, revăzând cicatricele de pe piept şi-a amintit cursul furtunos al carierei pe care şi-o alesese de bunăvoie.

Meseria de soldat, în adevăratul sens al cuvântului, sfârşea prin a-şi pune amprenta pe trup, la fel ca şi pe suflet, indiferent cât de dure ar fi fost amândouă. Pe lângă rănile

vizibile, mai erau o mulțime invizibile. Suferise o comoție cerebrală la o aterizare nereuşită cu paraşuta, avea genunchii aproape distruşi de anii de urcare şi coborâre pe munte, cu un rucsac încărcat în spate. Trecuse prin câteva intervenții chirurgicale, una la un călcâi aproape distrus şi alta la un cot zdrobit de explozia unui proiectil de mortier. În dreptul abdomenului, avea o cicatrice oribilă, urmare a unei lovituri de cuțit încasate într-o încăierare stupidă în care se lăsase antrenat în Africa de Sud şi două cicatrice mai mici, pe umărul drept, unde se alesese cu două gloanțe în cursul unui contract în Columbia. Zâmbind răutăcios, singurul mod în care ştia să zâmbească, se gândea că avusese noroc să rămână totuşi în viață, apoi a trântit prosopul pe pardoseala umedă.

Traversând camera minusculă de hotel, închiriată pe numele Jack Garren, teroristul s-a asigurat că nu exista nimic neobişnuit în traficul de pe străduța lăturalnică pe care se afla hotelul şi nici o maşină suspectă parcată. Se afla la periferia oraşului, pe o străduță ce dădea într-una dintre autostrăzile cele mai circulate, care făcea legătura între marele oraş şi unul dintre sateliții săi. Aeroportul din Seattle se afla la mai puțin de cincisprezece minute de mers cu maşina de locul în care se afla, bineînțeles depinzând de ziua săptămânii în care te aventurai într-o asemenea călătorie. Adăpostul său temporar era înconjurat de birturi pentru şoferi, magazine alimentare şi de piese de schimb pentru camioane, săli de bowling şi discoteci de cartier. Pe trotuare circula o mulțime de pietoni. De la fereastra sa, unica de altfel a camerei închiriate, Santinela urmărea fluxul de maşini şi de pietoni de la mijlocul după-amiezii, cronometrând în gând şi căutând acel element care să-i indice faptul că ceva nu era în regulă. După zece minute, s-a depărtat de fereastră, mulțumit, cel puțin pe moment.

Apropiindu-se de pat, a deschis una dintre gențile de călătorie pe care le găsise în portbagajul maşinii, pe cea mai mare dintre ele. În câteva minute era îmbrăcat, alegându-şi

pentru ziua aceea o pereche de pantaloni prespălați şi un tricou negru pe gât. O pereche de şosete albe, groase, se potrivea de minune cu ghetele Rocky folosite şi de poliție. Apoi o scurtă trei sferturi, mai mare cu câteva numere, a cărei croială sport îi ascundea cel mai bine armamentul pe care era obligat să-l aibă asupra lui, nu doar până la ieşirea din oraş, dar şi până la trecerea în statul învecinat. În geantă îi mai rămăseseră ca rezerve o pereche de pantaloni, două perechi de şosete şi chiloți, un pulover subțire şi o şapcă de marinar.

Răscolind prin conținutul celei de-a doua genți, a ales mai întâi geamănul Browning-ului pe care îl luase înaintea atacului asupra feribotului. Nu avea nici un dubiu că ascunzătoarea sa precedentă din oraş fusese descoperită, pentru că telefonase mai devreme la hotelul *Piedmont,* cerând legătura în camera sa, unde îi răspunsese o voce reținută, dar politicoasă, care nu putea să-i aparțină decât unui polițist. Verificând mecanismul pistolului, Santinela a intrat din nou în rutina alegerii şi pregătirii armelor pe care avea de gând să le ia cu el. Îi mai rămăsese numai pistolul de calibrul 38, pe care şi-l pusese la îndemână pe măsuța de lângă pat. Cu o mişcare scurtă, a băgat unul dintre cele trei încărcătoare cu câte treisprezece cartuşe în Hi-Power, băgând apoi cartuş pe țeavă şi asigurându-l cu percutorul ridicat. Pe urmă, a luat cuțitul de luptă de cincisprezece centimetri K-Bar, pe care l-a scos din teacă şi i-a verificat lama pe părul de pe mână. În privința armelor albe, fostul luptător de comando era foarte pragmatic, ignorând cuțitele scumpe, după care neinițiații se dădeau în vânt, preferând în schimb unul de treizeci de dolari, pe care se putea baza în orice condiții să-şi facă treaba pentru care era destinată o asemenea unealtă. Mulțumit de tăişul lamei, l-a băgat înapoi în teacă şi pe urmă a ascuns teaca într-unul dintre buzunarele imense ale scurtei.

Căutând din nou în geantă, a scos mândria arsenalului său, un pistol semiautomat de calibrul 9, TEC-9. Deşi o cumpărase ca armă semiautomată, Santinelei nu-i trebuiseră mai mult de un minut şi o şurubelniță cu vârful drept ca să

transforme „tunul de buzunar” cu aspect oribil într-o armă automată. Avea zece încărcătoare pentru ea, ceea ce însemna un total de trei sute de gloanțe la dispoziție. În plus, mai avea două cutii de câte cincizeci de cartuşe fiecare, destinate în special Browning-ului. Santinela a verificat cu mişcări experte mecanismul armei, după care a încărcat-o şi i-a pus siguranța. Pe urmă, i-a adăugat o coardă simplă din nailon, cu care putea să o prindă fie după umăr, fie de gât. Încheindu-şi pregătirile, a băgat arma înapoi în geantă.

În rest, mai erau zece grenade cu fragmentație, fiecare reglată să explodeze în patru secunde şi cu cuiul de siguranță îndreptat, astfel încât să poată fi scos dintr-o singură mişcare. Jucându-se cu unul dintre „ananaşii” mortali, Santinela se. Gândea ce ar fi putut păți curiosul căruia i-ar fi trecut prin minte să deschidă portbagajul maşinii furate, pe care o părăsise pe faleza Sound-ului. Înainte să o schimbe cu barca pe care nu o descoperise nimeni în locul în care o ascunsese, minase portierele cu grenade cu termit, care puteau să arunce în aer atât maşina cât şi pe curiosul nesăbuit. Programul său inițial fusese modificat, însă nefericita răsturnare a situației nu era de natură să-l împiedice să lase în urma lui distrugere şi frică.

Verificând detonatoarele, a băgat grenadele la loc în geantă, după care i-a tras fermoarul şi a pus-o lângă piciorul patului. Îndesându-şi pistolul la spate, după curea, s-a indus pe pat, gândindu-se la ceea ce avea să urmeze.

Era evident că avea nevoie de informații exacte şi complete, iar aceasta însemna că trebuia să găsească de urgență un telefon şi un fax. Omul lui de legătură din Germania trebuia să fie în măsură să-l informeze în legătură cu poziția clienților săi şi, în afara lui, mai erau şi alte surse care l-ar fi putut informa în legătură cu reacția americanilor față de atacurile sale. De dimineață fusese cât pe ce să trăiască un dezastru complet, ceea ce însemna că avea pe urme o forță mult mai puternică decât o simplă secție districtuală de poliție. Cei doi polițişti pe care îi ucisese îl recunoscuseră – citise asta în

ochii celui cu care vorbise din clipa în care se prezentase. Dăduseră dovadă de supraevaluare a forțelor proprii, dar fuseseră în mod sigur trimişi numai să-l localizeze. Dintr-un motiv pe care nu-l înțelegea, luaseră asupra lor sarcina arestării şi, drept urmare, îşi pierduseră viețile încercând să facă de capul lor ceea ce nu ar fi reuşit decât nişte specialişti. O clipă, Santinela s-a simțit tentat să o sune pe Kerry Simmons, ştiind cu siguranță că femeia era la curent cu interesul manifestat de poliție față de apartamentul al cărui pat îl împărțiseră. Îşi dăduse seama prea târziu că ar fi făcut mai bine s-o omoare şi să-i arunce cadavrul sub ponton, hrană pentru peşti. Dacă poliția reuşise să o găsească, putea să afle de la ea orice detalii ar fi vrut, până la lungimea şi grosimea sculei. Zgâlțâiala cu femeia aceea fusese una dintre puținele greşeli pe care îşi permisese să le comită în toată viața. Să încerce să ia legătura cu ea însemna să se trădeze singur şi Santinela se gândea în modul cel mai serios că era posibil să fie însoțită în permanență de un polițist în eventualitatea că el, marele terorist, ar fi fost suficient de prost să o caute şi să se dea pe mâna ei.

Misiunea. Beneficiarii îi comandaseră o săptămână întreagă de teroare şi distrugere şi fusese plătit pentru asta.

Riscurile şi capcanele unei asemenea misiuni erau de regulă trecute în revistă în fazele premergătoare ajungerii la o înțelegere, astfel încât Santinela nu-şi făcea în nici un caz probleme că angajatorii săi s-ar fi putut simți înşelați în cazul în care orarul inițial ar fi suferit anumite modificări sau dacă ar fi fost obligat să se retragă înainte de termen ca să-şi salveze fundul. În plus, nu avea nici o îndoială că măcelurile pe care le pusese la cale în week-end-ul Paştelui fuseseră suficient de impresionante pentru a justifica prețul exorbitant pe care îl ceruse, în socoteală putând fi incluşi şi cei doi polițişti ucişi în Bainbridge, deşi, din punct de vedere tehnic, erau numai nişte victime colaterale. Pe scurt, Unitatea 99 atrăsese atenția lumii grație serviciilor lui, acesta fiind de altfel şi scopul pentru care fusese contactat şi plătit, din

capul locului. Pe de altă parte, dacă securitatea lui era compromisă din cauza unei scurgeri de informații la nivelul Unității 99, atunci putea să considere cu seninătate contractul consumat şi să pună supraviețuirea sa pe primul plan.

Cu aceste considerente, a ajuns la teatrul următorului atentat: aeroportul.

Santinela analizase obiectivul acesta din toate punctele de vedere, disecându-i capcanele şi beneficiile unul câte unul. Putea să o facă, de acest lucru era sigur. Natural, SEA-TAC era o țintă ademenitoare şi era de aşteptat ca autoritățile să ştie acest lucru şi să adopte măsuri extraordinare de protecție. Dar dacă îşi imaginaseră că nu-l mai preocupa decât salvarea propriei pieli? I se părea evident că descoperirile progresive făcute de poliție, care ajunsese să aibă cunoştință de ascunzătorile sale, i-ar fi putut determina pe urmăritorii săi să considere că aveau controlul asupra situației – şi, la urma urmelor, orice terorist, criminal şi asasin ar prefera ca într-o asemenea situație să îşi piardă urma în lume.

Locul şi momentul nu erau însă propice pentru asemenea decizii. Mai întâi, trebuia să ştie ce se petrecea în jurul său, iar aceasta însemna să ia legătura neîntârziat cu cei care îi plăteau serviciile cu vârf şi îndesat. Din recunoaşterea preliminară efectuată la aeroport, ştia că exista un centru de afaceri care întrunea nevoile lui de comunicare. La nivelul al doilea al terminalului principal, se afla un sector privat destinat oamenilor de afaceri cărora ego-ul sau nevoile reale le dictau să se afle în permanență în legătură cu partenerii lor de afaceri, cu clienții şi cu propriile companii. Acolo existau câteva cabine telefonice individuale, câteva faxuri şi chiar o sală de conferințe. Putea să-şi rezolve problemele fără griji, folosindu-se de ocazie pentru a studia locul şi a evalua fezabilitatea unui ultim atac înaintea încheierii şederii sale la Seattle.

O dată decizia luată, nu i-au trebuit decât douăzeci de minute până în parcarea aeroportului SEA-TEC International. Urletul constant al turbinelor avioanelor l-a asurzit cât a durat traversarea parcării destul de agitate chiar şi pentru ora târzie a după-amiezii. În geanta pe care o purta pe umăr, avea două agende, câteva pixuri şi un ziar pe care îl cumpărase imediat după ce ieşise din hotel. Se aştepta să dureze câteva ore până reuşea să ia legătura cu toţi cei de care avea nevoie şi vroia ca, între timp, să hoinărească de colo-colo, fără o ţintă precisă, ca orice călător care trebuie să omoare câteva ore între două zboruri. Indiferent care ar fi fost măsurile de securitate instaurate recent, Santinela era sigur că putea să găsească punctul slab pe care să-l folosească în avantajul său. Nu avea nevoie decât de timp.

Primul apel transatlantic în Germania a rămas fără răspuns, aşa că a apelat la numărul de urgenţă. La celălalt capăt al firului, i-a răspuns însă un robot telefonic, cerându-i să-şi lase numele şi numărul de telefon pentru a putea fi contactat ulterior. Era evident că germanul ieşise din joc, mesajul de pe robotul telefonic fiind un semnal predeterminat cu scopul de a-l avertiza că exista o breşă în reţeaua care îl susţinea. Santinela se aştepta ca şi în Germania să fie în desfăşurare o acţiune de curăţenie generală, persoanele cele mai importante dându-se la fund pe moment, până la liniştirea apelor. Situaţia era evidentă şi Santinela a renunţat să mai ia legătura cu mijlocitorii Unităţii 99. Însemna că germanul care lua de regulă legătura cu el fusese capturat şi el era responsabil pentru detectarea rapidă a ascunzătorii lui din Seattle. Dacă americanii puneau la cale lovituri împotriva clienţilor săi, nu mai era decât o problemă de timp să i se strângă şi lui funia în jurul gâtului.

În următoarele treizeci de minute, a transmis cinci faxuri. Era cazul să-şi activeze propria reţea destinată să-i şteargă urmele, fiecare mesaj fiind transmis unei conexiuni vitale care urma să-l aştepte şi să-l conducă mai departe după ce reuşea să scape viu şi nevătămat din Statele Unite. Răspunsurile nu

puteau să sosească mai devreme de o oră, aşa că s-a hotărât să facă o plimbare în terminalul principal, notându-şi în memorie modificările care fuseseră operate de la ultima sa vizită. Hoinărind prin magazinele înşiruite de-a lungul terminalului, Santinela şi-a oferit timp să răsfoiască reviste şi cărți, să probeze pălării, să mănânce o îngheţată şi să cumpere câteva baterii, dându-şi toată silinţa să pară cât mai plictisit cu putinţă.

Când s-a întors la centrul de afaceri, identificase deja trei cercuri concentrice de securitate, dintre care cel puţin unul era format din agenţi federali. Era evident faptul că toată lumea se aştepta ca următorul atac să vizeze aeroportul. La fiecare punct de control se aflau câţiva agenţi în uniformă sau în civil, valizele călătorilor fiind verificate manual. Santinela fusese impresionată în special de personalul paramilitar pe care îl detectase, majoritatea lucrând în perechi şi dându-şi tot atâta osteneală să pară călători anonimi ca şi el. Peste tot în aeroport observase camere de luat vederi, instalate în grabă, care transmiteau imaginile unui centru de comandă, organizat probabil tot la repezeală. Evitase să le acorde prea multă atenţie, ştiind că în acest fel nu ar fi făcut decât să atragă atenţia asupra sa, după care ar fi urmat inevitabil o succesiune de întrebări şi răspunsuri în compania vânătorilor săi.

Coborând pe scările rulante în sectorul destinat recuperării bagajelor, a nimerit din întâmplare în spatele unui cuplu care discuta aprins despre locul cel mai potrivit pentru a-şi lăsa numeroasele valize cât timp beau un pahar în aşteptarea zborului pentru Anchorage. Urmărindu-i, a descoperit un birou folosit odinioară de o firmă defunctă de închirieri de maşini. Văzându-i pe cei doi soţi depunându-şi bagajele şi primindu-şi tichetele corespunzătoare din mâna unei funcţionare de culoare care părea cât se poate de plictisită, a decis ca acela era punctul cel mai potrivit din care să-şi lanseze atacul. După ce perechea a plecat, s-a prefăcut că se rătăcise, s-a apropiat de ghişeu şi a rugat-o pe funcţionara de

culoare să-i indice drumul, folosindu-se de prilej pentru a-i cerceta micul domeniu. În timp ce femeia îşi dădea silinţa să-i explice cum să ajungă în locul pe care i-l indicase el, Santinela s-a convins că instinctul îl servise şi de această dată perfect, locul fiind perfect pentru scopul său.

După ce a aflat că femeia îşi încheia programul de lucru fix la ora opt dimineaţa, Santinela i-a mulţumit pentru indicaţii şi s-a întors în sala de bilete. Numărându-şi paşii şi apreciind distanţele cu ochiul său de expert şi-a repetat în minte planul. Obiectivul său principal fiind producerea unui număr cât mai mare de victime, nu avea nevoie decât de un mijloc de a pătrunde în aeroport fară ca arsenalul pe care trebuia să-l aibă asupra lui să fie detectat. O dată depăşit acest obstacol, nu-i mai rămânea decât să-şi găsească un loc de tragere care să-i ofere o vizibilitate bună şi un număr cât mai mare de victime. Deşi nu era deloc încântat să folosească aceeaşi cale de acces la plecare ca şi la venire, Santinela ştia că de această dată trebuia să facă excepţie de la regulă. Însă din observaţiile făcute rezulta că avea şanse foarte bune să-şi ducă planul la îndeplinire fără să se pună în pericol.

Recepţionera de la centrul de afaceri l-a informat că răspunsurile pe care le aştepta sosiseră şi, în timp ce băga plicul cu antetul aeroportului, în care se aflau faxurile primite, în geanta de pe umăr, i-a mulţumit politicos. O dată ieşit din incinta aeroportului, atenţia Santinelei a vizat măsurile de securitate din jurul acestuia şi mai ales din parcare. În cea mai mare parte era vorba despre trăgători de elită ai poliţiei, uniformele negre şi şepcile cu cozorocul întors la spate dându-i de gol de la prima privire.

Întors la hotel, a transmis confirmările pentru aranjamentele pe care le făcuse, după care a rupt în bucăţele mici orarul zborurilor pe care le-a aruncat apoi în toaletă, trăgând apa după ele. Revenind în pat şi-a scos numai cămaşa şi a pus Browning-ul la îndemână, după care a pornit televizorul color, în câteva minute, dormea buştean, pierzând buletinul de ştiri în care se anunţa capturarea în Italia a doi

terorişti aparținând Unității 99, de către echipa DAS-OP a colonelului Cantrell, captură care avusese loc cu numai câteva ore în urmă.

CAPITOLUL 19

Încercând să ignore strălucirea dură a luminilor de deasupra capului, Ben Pedrosa a scos o ţigară din pachetul de pe o masă liberă, a aprins-o şi a suflat un nor de fum albăstrui, absorbit imediat de sistemul de aer condiţionat din încăpere. Privirea i-a căzut pe trupul lui Thornton, care reuşise să adoarmă. În centrul de comandă improvizat, fuseseră instalate câteva paturi din fier din depozitele armatei, oferindu-le celor care lucrau în centrul de comandă posibilitatea să fure câteva minute de somn între ture. Pedrosa trebuia să admită că era impresionat de misteriosul agent federal, deşi Ben încă nu era sigur cărei agenţii îi aparţinea. Scărpinându-se în părţile intime, fără să se jeneze de femeile din încăpere, Pedrosa a tras un scaun, s-a aşezat pe el, rezemându-şi bărbia în palmă, cu un aer preocupat. Era într-adevăr foarte obosit. După ce-i descoperiseră pe cei doi poliţişti ucişi dincolo de Sound, toată lumea revenise în Seattle, Thornton avertizând forţa de intervenţie reunită că SEA-TAC era cel mai probabil următoarea ţintă a atacurilor Santinelei. Ca urmare, un număr de birouri folosite anterior de Serviciul Vămilor i-a fost atribuit lui Thornton, urmând ca oamenii lui Pedrosa să deservească monitoarele şi să coordoneze activitatea echipelor speciale răspândite peste tot în aeroport. În restul zilei, nu se mai întâmplase nimic, cu excepţia cazului unui alt poliţist din Bainbridge care a fost pulverizat de explozia automobilului-capcană abandonat de Santinelă la câţiva kilometri de Bainbridge, după ce în prealabil fusese minat.

— Te deranjează compania?

Întrebarea rusului l-a trezit pe polițist din transa indusă de oboseală şi care, cu un semn vag din mână, l-a invitat pe Şuikov să-şi tragă un scaun aproape.

— Ceva nou? l-a întrebat Pedrosa laconic.

Peter a dat din cap.

— Nimic. Autoritatea Portuară mai speră să găsească barca, dar există mult prea multe ascunzători naturale sau artificiale în care teroristul ar fi putut să o camufleze. Polițistul din Bainbridge, cel care a fost internat în spital, a murit după-amiază; rănile sale erau prea grave şi doctorii nu au mai avut ce să facă pentru el. În schimb, am găsit o mulțime de amprente în camera de motel şi am împânzit oraşul cu fluturaşi cu portretul Santinelei, pe care îl datorăm pe de-a întregul memoriei remarcabile a domnişoarei Simmons.

Trăgând cu sete din țigară, Ben şi-a închis ochii pentru o clipă. Încă un polițist mort. Cu aceasta, Departamentul de poliție de pe insulă era aproape desființat. Şi asta nu era tot; mai era şi impactul pe care îl avusese moartea colegilor lor asupra tuturor polițiştilor de pe străzile din Seattle şi Bainbridge. Una era ca un polițist să fie ucis în timpul programului şi alta ca un întreg grup de polițişti să fie ras de pe fața pământului. Pedrosa trebuia să recunoască în sinea lui că, pentru prima oară într-o carieră îndelungată, se simțea vulnerabil.

— Văd că şeful tău echilibrează scorul la somn. Nu am văzut niciodată un om care să tragă atât de tare de el însuşi cum o face Thornton. Şi oricum, care este povestea lui?

Şuikov a chicotit amuzat de admirația fățişă a polițistului. Lăsându-se pe spate cu scaunul care protesta vehement din toate încheieturile, rusul îşi ridicase brațele, încercând să scape de amorțeala care îi cuprinsese întreg corpul. Cineva i-a oferit o cană de cafea, pe care a acceptat-o recunoscător.

— Nu pot să-ți spun prea multe despre Bo Thornton sau despre mine, Ben. Avem un trecut comun în serviciul militar, cu mulți ani de lupte peste tot pe pământul ăsta. Zilele astea

se întâmplă să îi facem un mic serviciu Unchiului Sam, la invitaţia lui, dar presupun că şi Bo o să-şi dorească o pauză când se va sfârşi nebunia asta.

— Şi tu?

Peter a făcut o pauză, dând pe gât jumătate din cana de cafea înainte să o pună la loc pe masă.

— Bună cafea. Tare şi neagră ca Marea Neagră. Eu? Cred că m-aş duce să pescuiesc prin Montana. Dar, mai vedem…

Ben şi-a stins ţigara în scrumieră, a scos arma şi a eliberat încărcătorul care a căzut cu zgomot pe masă înainte să-l poată prinde.

— Fir-ar să fie! Nu-mi plac deloc armele! Crezi că ticălosul o să atace până la urmă aeroportul? De ce nu-şi pierde, pur şi simplu, urmele prin lume? Pe toţi dracii, tot oraşul este cu fundul în sus de la atacul de la supermagazin, ceea ce înseamnă că a demonstrat ceea ce vroia să demonstreze.

— Santinela este un profesionist adevărat, nu uita asta! Acesta este punctul lui forte. Poate şi punctul lui slab, dacă stai să te gândeşti bine. Oamenii lui Cantrell ne-au anunţat că contractul avea durata de o săptămână; ei bine, sper să nu se ajungă până acolo. Santinela ştie deja că suntem pe urmele lui, ştie că avem portretul lui, ştie că e numai o problemă de timp până îl localizează cineva şi pune câinii pe el. Ar putea să dea bir cu fugiţii, dar nu mă aştept la aşa ceva din partea lui. Dimpotrivă, cred că o să rămână atâta cât trebuie ca să pună la cale marele spectacol de gală, nu de alta, dar ar vrea să ne vadă pe toţi cu nasul plin de sânge.

— Tipul este un ticălos de prima mână, a zis Pedrosa. Ştii, de câteva zile mă tot întreb ce îl poate face pe un om să ucidă nişte oameni nevinovaţi pentru o cauză pe care nu dă nimeni nici o coadă de şobolan mort?

— Santinela nu este terorist în sensul strict al cuvântului, i-a tăiat Peter vorba. Este mai curând un mercenar. Nu uita că a fost şi el soldat şi încă unul foarte bun, după câte se pare. Prin urmare, gândeşte ca un militar, nu ca un activist politic. Terorismul nu este decât o altă formă de război pentru

un asemenea om, o formă care oferă cele mai mari recompense, în ciuda riscurilor enorme. Omul nostru şi-a ars toate punţile cu lumea normală de multă vreme. În ceea ce-l priveşte, ţintele n-ar avea decât să fie făcute din hârtie în loc de oameni vii – pentru el este totuna.

— Ce şanse am avea să-l luăm prin surprindere?

— Dacă vrei un răspuns cinstit, nici una. Dacă Bo are dreptate, o să ne trezim cu el în mijlocul nostru înainte să ne dăm seama ce se petrece. În majoritatea cazurilor, atacurile de acest gen sunt realizate cu grenade şi arme automate – pagube şi victime maxime într-un timp cât mai scurt. Nu cred că o să încerce să deturneze un avion de linie sau altele de genul ăsta, pentru că riscul de a fi prins este mult prea mare. Însă, dacă loveşte, va trebui să reacţionăm cât mai rapid cu putinţă şi..

— Şi?

— … să tragem fără milă, să omorâm. La cea mai mică şansă, mai adaugă câţiva poliţişti pe listă. Asigură-te că oamenii tăi înţeleg lucrul acesta sau o să trebuiască să te duci la o mulţime de înmormântări.

Pedrosa şi-a făcut cruce, apoi a băgat pistolul înapoi în toc, cu un glonţ pe ţeavă. Cel mai rău coşmar al său era pierderea unuia dintre oameni.

— Nu crezi că s-ar putea să atace în altă parte?

Ridicându-se, Şuikov a ridicat din umeri, resemnat.

— Ar putea. Bo nu poate să ghicească asta în globul de sticlă. Santinela poate să lovească oriunde altundeva, sau poate să fie la jumătate de ocean distanţă de noi în acest moment. Thornton simte că SEA-TAC este cel mai vizat în caz că Santinela mai este printre noi. Ar fi o încununare frumoasă a eforturilor unui singur om de a aduce terorismul internaţional pe pământ american. În acelaşi timp, reputaţia lui nu ar mai avea seamăn în branşă. Aşa cum ţi-am spus, nu o să ne fie uşor să punem mâna pe el dacă apare. Sorţii sunt în favoarea lui şi o ştie.

Înfiorat, Pedrosa şi-a aprins altă ţigară.

CAPITOLUL 20

Conducând până la nivelul al doilea şi-a parcat maşina lângă lifturi, asigurându-se că lăsase tichetul de parcare pe bord, aşa cum i se spusese la intrare. Ultimul lucru de care ar fi avut nevoie la aeroport era ca vreun polițist să cheme maşina de intervenție să-i ridice automobilul pentru parcare ilegală. Verificând maşina pentru ultima oară, s-a asigurat că nu lăsase nimic de valoare în interior, care ar fi putut să atragă atenția unui spărgător, toate bagajele fiind încuiate în siguranță în portbagaj. Era îmbrăcat aproape ca în ziua precedentă, numai că de această dată îşi încheiase jacheta ca să ascundă arma automată legată de gât cu cordeluța din nailon. În plus, mai avea o pereche de ochelari negri, evitând să îşi pună şapca până nu era absolut necesar. Era mai bine pentru el să le ofere polițiştilor nişte elemente evidente de descriere, pe care putea să le alterneze cu uşurință mai târziu, scoțându-şi jacheta şi punându-şi şapca.

Mulțumit de rezultatul verificărilor, a încuiat portiera din stânga şi s-a îndreptat către lifturi. Nu a avut companie în timpul coborârii până la nivelul inferior, al sosirilor. Traversând grăbit strada, nu a băgat în seamă uniformele întâlnite în cale, purtându-se ca orice persoană venită la aeroport pentru a întâmpina o rudă sau un prieten. Ținând uşa unei perechi care avea de două ori mai multe bagaje decât le trebuia, a intrat în urma lor, folosindu-se de avantajul oferit de agitația de la prima oră, când mai multe avioane îşi descărcau pasagerii. Nimeni nu i-a acordat atenție în timp ce se îndrepta spre micul birou de bagaje, verificându-şi ceasul de la mână pentru a fi sigur că era deschis.

S-a oprit, totuşi, o clipă în mijlocul holului, prefăcându-se că se uita după cineva – în realitate, căuta polițişti în civil care asigurau paza la acest nivel al aeroportului. Observând doi candidați perfecți care stăteau de vorbă lângă scările rulante şi-a continuat drumul, trecând pe lângă câteva camere video care se mişcau de la stânga la dreapta, supraveghind mulțimea de călători care aşteptau să-şi recupereze bagajele. Apropiindu-se de birou, a constatat cu satisfacție că era deschis. La ghişeu se afla un funcționar tânăr, cu o cană de cafea într-o mână şi o gogoaşă în cealaltă, care şi-a întâmpinat bucuros primul client. Santinela i-a răspuns cu un zâmbet la fel de bine dispus, dar, apropiindu-se, a întins mâinile, apucându-l pe om de gât înainte ca acesta să aibă timp să scoată un sunet. Continuând să-l strângă pe funcționar de gât, Santinela a ocolit ghişeul, a trecut în spatele lui şi s-a îndreptat spre spațiul de depozitare, care conținea rafturi aliniate frumos, pe care se aflau bagaje nerevendicate. Aici, cu o mişcare scurtă, i-a rupt gâtul. Lăsând cadavrul unde căzuse, Santinela i-a scotocit buzunarele, găsind un inel de chei, una dintre ele potrivindu-se în yala uşii de la intrare. În şaizeci de secunde, întorsese pancarta *Deschis* de pe uşa de sticlă pe fața pe care scria *Închis.* Era liber să pornească spre următorul obiectiv nevăzut.

Deschizând nasturii jachetei, a ridicat siguranța armei. Trecând peste cadavrul funcționarului, Santinela s-a apropiat de rampa îngustă pe care veneau bagajele de la terminalul principal, situat deasupra. Fiind instalată în locul acela după ce compania de închirieri de maşini îşi dăduse duhul, biroul de bagaje făcea posibil ca valizele preautorizate să fie aduse acolo direct din cala avionului. Era un serviciu nou pe care îl oferea aeroportul şi unul chiar foarte apreciat. Verificând rampa vizual, teroristul a constatat cu mulțumire că era goală.

Nu trebuia să îşi facă griji că ar fi trebuit să se cațere pe valize şi genți în caz de urgență. Aşezându-se în patru labe, a

urcat banda din cauciuc, apoi a urcat pe caruselul de încărcare, de pe care a ajuns pe platforma de beton. Observând o uşă pe care scria *Ieşire,* s-a apropiat în tăcere de ea, pantofii cu talpă de cauciuc amortizându-i paşii. Trecând prin uşă, a ajuns într-un hol luminat, la capătul căruia se afla o uşă de oțel, ultimul obstacol în drumul său către terminalul principal.

*

— Hei, Thornton! E o chestie ciudată aici, pe care cred că vrei să o vezi! a strigat Jackson din fața monitorului alb-negru pe care îl supraveghea.

Cu o cană mare de cafea în mână, Thornton i-a făcut semn că îl auzise. Dormise bine, Şuikov şi Pedrosa evitând să-l trezească înainte să-şi facă porția de somn. Oricum, nu apăruse nimic nou şi Bo începuse chiar să spere că omul lor hotărâse că îşi îndeplinise contractul şi că era cazul să se retragă din lumina reflectoarelor. Echipa lui Cantrell îşi făcea datoria din plin în Europa, făcând arestări unele după altele, persoanele considerate importante fiind trecute în custodia oficialităților naționale, cu cererea de a fi extrădați pentru judecată în Statele Unite, în timp ce peştii mai mici erau eliminați într-un mod mult mai expeditiv. Apropiindu-se de scaunul lui Jackson, Bo l-a bătut prieteneşte pe umăr înainte să se aplece să vadă despre ce era vorba.

— Care-i treaba, Jackson?

— S-ar putea să nu fie mare lucru, dar mi s-a părut ciudat, aşa că ar fi bine să verifici şi tu. Vezi uşa din dreapta ecranului? Este uşa biroului de bagaje, unde îşi lasă oamenii valizele pe care nu au chef să le care după ei aiurea prin aeroport, aşteptând alte zboruri.

— Şi? a întrebat Bo, sorbind din cafea şi zâmbindu-i lui Şuikov care abia se întorsese de la restaurant, unde îşi oferise un mic dejun copios. Este închis, uite şi semnul care anunță acest lucru.

— Păi, tocmai asta este partea ciudată. L-am văzut pe funcționar deschizând la ora şapte şi cincizeci şi cinci de minute în dimineața asta. Acum, e abia trecut de zece. De ce ar închide atât de repede?

Thornton a simțit că era ceva în observația puştiului.

— Dă înapoi banda înregistrată cu imaginile preluate de camera asta. Ia să vedem cine a trecut prin zonă în ultimul sfert de oră.

Jackson a dat din cap, apoi a început să manevreze o serie de butoane pentru a derula banda pe care erau înregistrate imaginile preluate de camera respectivă.

— O să derulez banda înainte, la viteză mai mare, ca să nu pierdem timpul. De fapt, îi căutăm pe cei care s-au oprit eventual la acest birou.

Şuikov şi Thornton au dat din cap aprobator în acelaşi timp. Secundele treceau greu unele după altele, în timp ce magnetoscopul derula banda pe care erau înregistrate evenimentele dimineții, când deodată Peter şi-a pus degetul pe ecran.

— Opreşte! Aici! Ăsta este! El e Santinela!

Thornton avea în fața ochilor un bărbat chel, înalt, care emana o impresie de forță brută, cu ochelari de soare la ochi, trecând încet pe lângă camera de supraveghere şi îndreptându-se spre biroul de bagaje. Camera surprinsese numai o fracțiune din momentul intrării asasinului în birou, după care începuse să se întoarcă pentru a-şi relua baleiajul.

— Eşti sigur? a întrebat Bo Thornton. Absolut sigur? Din portretul difuzat rezulta că avea o chică destul de bogată.

Şuikov a înjurat ruseşte cu poftă.

— Exact aşa arăta în Angola! Se răsese pe cap din cauza puricilor şi păduchilor. Acum s-a ras pe cap, pentru că ştie cum arată portretul pe care îl avem. Biroul în care tocmai a intrat are o rampă pe care se poate ajunge la terminalul principal de deasupra. E suficient de mare să se poată cățăra pe banda rulantă; de aici poate să ajungă unde îi trece prin

minte fără să-l mai împiedice cineva. Domnilor, cred că este cazul să apăsăm butonul de alarmă.

— Ben unde este? a întrebat Thornton.

— El şi Cardoza tocmai verifică terminalul principal. Pot să iau legătura cu ei prin stație, a răspuns Jackson.

— Atunci, fă-o! i-a ordonat Bo Thornton. Fă-i o descriere scurtă a teroristului şi spune-i unde s-ar putea afla, apoi alertează pe toată lumea din rețea. Vreau ca întregul perimetru exterior să fie blocat. Nu intră şi nu iese nimeni, om, maşină, pasăre. Anunță-i pe cei din SWAT să înceapă să verifice clădirile, în special acoperişurile. Dacă are de gând să atace cu o rachetă, are nevoie de spațiu.

— În regulă, am înțeles! i-a răspuns Jackson, alegând frecvența de comunicare cu Pedrosa.

— Peter, noi doi o să coborâm. Verificăm biroul şi apoi urcăm după el pe rampă, dacă nu mai este acolo.

Şuikov, cu Magnum-ul în mână, i-a spus:

— Bo, pune mâna pe microfon şi anunță pe toată lumea din aeroport să se culce la pământ. Dacă se pregăteşte să atace, am putea reduce numărul de victime avertizându-i de acum pe oameni şi poate că, în acelaşi timp, îl forțăm să-şi părăsească ascunzătoarea.

Bo a decis într-o fracțiune de secundă. O dată cu oamenii nevinovați, îl alertau şi pe terorist, dar era de preferat să salveze vieților câtorva sute de oameni cu prețul pierderii elementului surpriză. Deja muriseră prea mulți şi cu siguranță nevinovații meritau o şansă în plus să-şi protejeze viețile înainte de deschiderea focului. Poate că ar fi fost de preferat chiar ca ticălosul să scape şi de această dată decât să mai existe o singură victimă.

— Jack, blochează toate canalele de comunicații şi spune-le oamenilor din aeroport să se culce la pământ în locul în care se află. Vorbeşte-le cu calm şi lasă-le timp alor noştri să-i ajute pe toți să înțeleagă despre ce este vorba şi să se supună ordinului. Imediat ce o să audă anunțul, Santinela o să-şi piardă mințile, aşa că dați-i drumul la locurile voastre,

domnilor. Jack, tu faci legătura între noi, aşa că ai grijă ca totul să meargă strună.

Jackson a dat din cap. Transpiraţia începuse să i se prelingă pe ceafă, în ciuda aerului condiţionat.

— Atenţie, vă rog! Atenţie! Aici este Departamentul de securitate al aeroportului. Am fost avertizaţi în legătură cu posibilitatea unui atac terorist şi vă solicităm să vă întindeţi pe jos de urgenţă. Personalul de securitate al aeroportului vă va ajuta. Vă rugăm să cooperaţi cu el. Toate persoanele aflate în terminale sunt rugate să se întindă pe jos. Nu intraţi în panică. Personalul de securitate este rugat să aplice procedurile de control a mulţimii. În acest moment, în incinta aeroportului se găseşte un intrus periculos.

*

Santinela a simţit că îi îngheaţă sângele în vine. *De unde ştiau?* se întreba. *Funcţionarul! Cineva îi descoperise cadavrul, poate un coleg care a venit la muncă mai târziu sau patronul.* Câteva secunde a fost incapabil să judece. *Ce fac acum?* Era pregătit să înceapă să împroaşte cu gloanţe călătorii care aşteptau la rând la casa de bilete a agenţiei „American Airlines”, când crainicul aeroportului făcuse anunţul. Oamenii începuseră deja să se întindă pe jos, mai întâi reticenţi, dar pe urmă din ce în ce mai grăbiţi. Mulţi rămăseseră însă în picioare, luându-i la întrebări pe funcţionarii de la ghişee, care erau la fel de dezorientaţi ca şi călătorii, precum şi cei din personalul de securitate care se străduiau să-i convingă să se întindă la pământ. *Lasă-i pe americani, să vezi ce iese!* şi-a spus Santinela în gând. Tot timpul gata să ceară socoteală cuiva, tot timpul pregătiţi să aibă ultimul cuvânt. În Israel sau în Europa cetăţenii, pur şi simplu, se supuneau, fară să pună întrebări; însă ei ştiau ce înseamnă terorismul, fiind obligaţi să-i suporte ororile în repetate rânduri. Însă nu şi în Statele Unite. Nu, aici trebuia să le explici oamenilor, să le dai socoteală şi să le dovedeşti logica fiecărui lucru. Orbiţi de convingerea că lucrurile rele li

se puteau întâmpla numai altora, americanii erau în stare să se contrazică până în pragul cavoului.

Facă-se voia lor!

În spatele său, o uşă s-a deschis brusc. Întorcându-se rapid şi punând un genunchi în pământ, teroristul a ochit silueta care apăruse în capătul holului, trăgând trei focuri care l-au făcut pe ghinionist să se răsucească în aer, lovindu-se de un perete şi prăbuşindu-se mort la baza lui. În cădere, arma îi căzuse din mână, scoţând un zgomot metalic în contact cu pardoseala. Santinela a ochit din nou şi a tras, de această dată ceva mai sus decât prima dată. Securitatea aeroportului. Toţi agenţii de securitate aveau veste antiglonţ, astfel încât loviturile la nivelul pieptului şi abdomenului rămâneau fară rezultat. Capul poliţistului a explodat la impactul cu gloanţele trase de asasin, trupul rămânând inert pe pardoseala rece.

Focurile de armă trase mai înainte îi răsunau încă în urechi, când a trântit de perete uşa care îl despărţea de terminalul propriu-zis. Oamenii aflaţi în apropiere au rămas stane de piatră văzându-l în faţa lor, cu ochii pironiţi pe armă. Scoţând o grenadă din buzunar, a aruncat-o într-o sală de aşteptare situată într-un colţ al terminalului, trimiţând apoi câteva rafale scurte asupra unui grup de trei poliţişti din SWAT, care se pregătea să tragă în el. Cu o rostogolire la dreapta în momentul în care grenada exploda în sala de aşteptare, Santinela a auzit primele urlete de durere ale oamenilor, cea mai dulce muzică pentru urechile sale. Fumul şi praful puseseră stăpânire pe terminal, ascunzându-l de privirile echipelor de securitate, obligate să nu deschidă focul de teamă să nu rănească oameni nevinovaţi. Agil, Santinela a sărit în picioare şi a luat-o la fugă. Din fugă a mai aruncat o grenadă, de această dată într-un magazin de cărţi şi muzică. Încă două rafale scurte de armă automată, una dintre ele doborând-o pe o femeie în vârstă, care se nimerise să îi stea în cale şi care fusese mult prea speriată de ceea ce se întâmpla pentru a se putea feri din calea gloanţelor. Explozie.

Moarte. Şi mai mult fum şi mai mult praf. Cărțile de pe un raft luaseră foc. În spatele său se auzeau focuri sporadice de armă, ricoşând din pereți, în timp ce el alerga mai departe, în zigzag, ferindu-se din calea gloanțelor. Vaiete, țipete, plânsul unui copil sau al unui matur, înjurături rostite printre dinți strânşi, rugăciuni, toate acestea erau pretutindeni în jurul său. În fugă, sărise peste câteva trupuri întinse pe pardoseală, inerte, tremurătoare. Cineva a încercat să-l prindă de gleznă, făcându-l să se poticnească şi să cadă. Panică! O rafală prelungă de armă automată îndreptată împotriva unui grup. Începuse şi el să înjure. Primul încărcător schimbat. Începuse să-l ardă plămânii. Pe urmă, a simțit ceva lovindu-l în spate. Luptându-se, furioşi şi răniți, oamenii încercau să îl împiedice să-şi ducă planul la îndeplinire. Un glonț i-a sfâşiat jacheta, zgâriindu-i pielea în dreptul ficatului şi aducându-i lacrimi în ochi. O altă grenadă. De această dată, aruncată în spate. Încă una în față, o rafală circulară, schimbarea încărcătorului şi *ridică-te odată în picioare.* Țipete. Valuri de urlete se repezeau spre el din toate direcțiile, amețindu-l şi asurzindu-l. Adrenalina ajunsese la presiune maximă. *Trage, schimbă poziția, trage din nou.* Tactică fundamentală de infanterie. *Atenție la stânga! Polițist la dreapta!* Fusese atât de aproape de polițistul care îl luase prin surprindere, încât aproape simțise căldura flăcării din țeava armei. Un foşnet în dreptul urechii stângi şi un curent slab de aer. Un foc de armă tras din spate. Alte țipete şi un nevinovat care a încasat gloanțele care îi erau destinate. *Aşa îți trebuie, porcule! Să te văd cum o să trăieşti de acum înainte cu morții ăştia pe cap!*

Alergând ca un nebun ce era, teroristul a cotit brusc după un colț şi s-a oprit, respirând foarte greu din cauza efortului. A schimbat din nou încărcătoarele şi a trântit un scuipat pe pardoseală. I se părea că nu exista metru pătrat din terminalul acela unde să nu dea peste oameni. Oriunde se întorcea, dădea peste privirile lor încărcate de teamă şi de reproş, copii țipând speriați în brațele părinților lor, care îi

acopereau cu propriile trupuri de furia gloanțelor. *Pe mine vor să mă omoare!* şi-a spus teroristul în gând, ideea aceasta părându-i înspăimântătoare şi foarte reală. *Vor să mă vadă mort!* Brusc, a apăsat trăgaciul şi a început să se învârtă în cerc, împroşcând cu moarte în jurul său, până când percutorul a pocnit în gol. În jur, came vie, care încă mai respira, se contorsiona şi sângera. O explozie mai puternică decât cele dinainte a anunțat glonțul care pornise în direcția lui cu câteva fracțiuni de secundă înainte de impactul cu umărul său, răsucindu-l ca un titirez şi trântindu-l la pământ. Amorțeala care i-a cuprins întregul braț l-a făcut să scape încărcătorul pe care vroia să-l bage în armă.

Şuikov? Nu, nu se poate! E un coşmar sau e aievea?

Ca o arătare din fundul Iadului, cu chipul schimonosit de furie şi de setea de răzbunare, care îl făcea să semene cu Satan însuşi, Peter Şuikov îşi sprijinise arma puternică de un parapet din beton îmbrăcat în marmură şi apăsase trăgaciul din nou. Alături de el, cu o armă automată în mână, era un alt bărbat, pe care Santinela nu-l recunoştea, dar a cărui căutătură era la fel de crâncenă şi de hotărâtă ca şi cea a fiorosului ras din Spețnaz. *Aşadar, este adevărat!* îşi spunea Santinela în gând, rostogolindu-se pentru a ieşi din calea glonțului pornit din arma lui Şuikov. *Peter Şuikov chiar a dezertat, aşa cum se auzeau zvonuri prin Europa. Nici nu e de mirare că m-au localizat atât de repede. Capul chel şi camerele de supraveghere împrăştiate peste tot m-au dat aproape de-a gata pe mâna rusului. Angola! Aşadar, ne-a fost scris să ne întâlnim din nou!*

Santinela se străduia să ignore durerea surdă din umăr. A mai lansat o grenadă, de această dată cu mâna stângă, teafără. Fără să aştepte explozia, s-a ridicat şi a încercat să o ia din nou la fugă pe pardoseala roşie, dar a alunecat imediat şi a început să se târască peste cadavrele şi răniții care zăceau pe jos. Recunoscând pericolul, cei care se simțiseră în stare fugiseră în capătul opus al terminalului, căutându-şi scăparea în birourile şi pe holurile adiacente de aici.

Ajungând în dreptul unei uşi, Santinela a apucat clanța şi, ajutându-se astfel, s-a ridicat în picioare, a deschis uşa şi a nimerit într-un hol în care se aflau alți oameni. *Încarcă arma şi armează!* i s-a părut Santinelei că a auzit un ordin. Pescuind un încărcător din buzunar, a scos Browning-ul din tocul de la subraț, bucuros că nu îl pierduse din întâmplare. *Bagă un cartuş pe țeavă! Nu-i mare lucru, vei reuşi! Fir-ar să fie de umăr! Cred că lovitura asta i-a făcut o plăcere nebună ticălosului de rus. De parcă el nu ar fi avut parte de porția lui de omoruri în viața asta!* Împleticindu-se de-a lungul holului, Santinela a deschis o uşă laterală care dădea în casa scărilor. În acelaşi timp, a auzit uşa din capătul holului deschizându-se, o rafală de armă automată zguduind holul care acum era pustiu. Într-o clipă, decizia lui era luată: *Sus! Întotdeauna caută să îți asiguri avantajul înălțimii.*

*

Thornton se luptase să nu vomite, forțând bila care erupea din ficat să se întoarcă la locul ei, până şi-a recăpătat stăpânirea de sine. El şi rusul îl interceptaseră pe terorist după o cursă nebunească pe holurile terminalului, Peter reuşind să-l rănească, fără a putea însă să-l oprească, după care Santinela se făcuse din nou nevăzut. Alarmele de incendiu începuseră să răsune pretutindeni, stropitorile automate din tavane, activate de incendiile declanşate de exploziile grenadelor teroristului, declanşându-se pentru a opri focurile. Peste tot vedeau oameni târându-se, unii mai curajoşi ridicându-se să-i ajute pe cei mai slabi, uitându-se în toate direcțiile cu pupilele dilatate de frică, gata să se arunce din nou la pământ la primul semn de pericol iminent. Polițiştii alergau de colo-colo, încercând să ocupe poziții de tragere, echipele de prim-ajutor din Seattle şi din oraşele învecinate, alertate, sosite cu ambulanțele cu sirenele în funcțiune, puneau stăpânire pe câmpul de luptă, care se transformase în câteva minute într-un câmp de nebunie. Bo a scos încărcătorul aproape descărcat din Glock, punând în

locul lui un altul, pe care l-a împins până l-a simțit blocându-se şi apoi a băgat cartuş pe țeavă. Rezistența pe care o opunea trăgaciul îi spunea că arma era în regulă. Şuikov îşi încărcase şi el arma, fiind gata să continue urmărirea.

— M-a recunoscut, a mormăit Şuikov printre gâfâieli. Am văzut asta pe fața lui, după felul în care s-a oprit şi a privit înapoi înainte să dispară. Fir-ar să fie! De n-aş fi tremurat atât de tare când am tras!

— Nu-ți face probleme. L-ai lovit pe ticălos suficient de bine cât să-l încetineşti şi asta e un punct în plus pentru tine.

O explozie înfundată i-a făcut pe amândoi să se trântească la pământ, urmărind uşa pe care dispăruse Santinela sărind în aer sub forța exploziei.

— Grenadă! A curățat terenul în urma lui, deci este din nou în mişcare. Hai după el!

Pornind înainte, Bo îl simțea pe Şuikov pe urmele lui, astfel ca au ajuns amândoi aproape în acelaşi timp în holul invadat de fum, pe care l-au străbătut în câteva secunde.

— Casa scărilor! a strigat Bo. Sus sau jos?

— Sus! i-a răspuns rusul, făcând semn spre cer cu țeava revolverului său. Singura opțiune. Ştie că până acum parterul a fost asigurat.

— Haide!

Înainte să trântească de perete uşa care dădea în casa scărilor, Bo Thornton a pipăit tubul rece de oțel prins de tocul pistolului la subraț. Cuțitul cu arc. Exact ce recomandase doctorul.

*

Încă două sau trei grenade. Magaziile pe terminate. Va trebui să renunț la Browning cât de curând, dacă nu reuşesc să fac rost de o altă armă de la un polițist. Nu-i o opțiune prea bună, dar nu am de ales. Şi *umărul ăsta care mă doare de îmi vine să leşin. Şuikov, ticălosul bătrân, nu putea să facă o treabă mai bună. Nu-mi mai simt brațul şi pierd prea mult sânge.*

Santinela urcase scările cât putuse de repede, privind înaintea şi în urma sa la fiecare etaj. Cu cât ajungea mai sus, cu atât mai bine, cu toate că ieşirea pe acoperiş echivala cu sinuciderea. Auzise trosnetul unei uşi deschise cu forța în urma lui. Ştia ca nu puteau să fie decât rusul şi prietenul său. Sperase să-i anihileze cu ultima grenadă. Dar era evident că nu sufereau deloc de pe urma exploziei.

Oprindu-se o clipă, a văzut semnul care anunța că era la ultimul etaj, următoarea oprire fiind şi ultima: acoperişul. *Capătul liniei!* şi-a spus teroristul în gând. Ceea ce-i trebuia acum era un ostatic, femeie sau copil de preferință. Trebuia să găsească pe cineva pe etajul acela. Dacă reuşea să pună mâna pe o asigurare de viață de acest gen, ar fi putut să le ceară în schimb un elicopter. Acoperişul era perfect pentru aterizare. Nu aveau de unde să ştie că avea brevet de pilot de elicopter, aşa că, după ce se ridicau în aer, putea să se debaraseze şi de pilot şi de asigurarea de viață şi să zboare după cum îl tăia capul. *Am nevoie de un doctor cât mai repede.* Umărul începuse să-l ardă ca un cărbune încins. *Poate că ar fi mai bine să cer un medic înaintea sosirii elicopterului. Ultimul lucru de care aş avea nevoie acum ar fi să leşin din cauza sângelui pierdut, mai ales când o să mă aflu la manşa elicopterului. Fă-o!* Cu o sforțare supraomenească, a împins uşa de perete şi s-a prelins pe lângă acesta în holul de la ultimul etaj al clădirii aeroportului, destinat exclusiv birourilor. Ca şi cum o divinitate malefică i-ar fi răspuns la rugăciune, a dat imediat nas în nas cu asigurarea de viață pe care o căuta. O femeie încremenită, alături de un bărbat, poate şeful sau un coleg, la fel de îngrozit de scena din fața lor ca şi femeia. Ochind scurt, a descărcat cinci cartuşe în pieptul bărbatului care se afla la mai puțin de doi metri în fața lui. Înainte ca femeia să leşine, Santinela era alături de ea, urlându-i în urechi şi pălmuind-o cu mâna teafără.

— Vrei să mori, târfă? Vrei să mori chiar în clipa asta?

Cu ochii căutând în disperare un ajutor care nu venea de nicăieri, fără să-şi dea seama de semnificația cuvintelor sau a

gestului ei, femeia mai întâi a făcut semn că da, apoi revenindu-şi şi-a corectat greşeala şi a început să dea din cap de la stânga la dreapta atât de repede, încât pe terorist aproape îl bufnea râsul. *Şi acum caută un telefon…*

Fără veste, uşa din spatele său s-a deschis, Peter Şuikov împingându-l pe Bo Thornton într-o parte şi intrând primul.

— Santinela! a urlat rusul aflat în culmea furiei, cu arma întinsă în față, repezindu-se în direcția asasinului ca un tren de marfă printr-o gară de tranzit.

Împingând femeia din fața lui, Santinela a ridicat arma şi a apăsat trăgaciul, hotărât să nu mai ridice degetul până nu-l vedea culcat la pământ pe rus, păşind în spate ca să se ferească din calea fostului specialist din Spetznaz. Thornton, revenindu-şi din neaşteptata îmbrâncitură, care îl trimisese la pământ, a întins mâna şi a prins-o de genunchi pe femeia care urla isterizată, doborând-o lângă el. Silueta masivă a rusului a absorbit energia cinetică a gloanțelor de calibru mare, răsucindu-l într-o parte, în timp ce se împlântau în pieptul şi abdomenul său. Magnum-ul din mâna lui s-a făcut auzit doar o singură dată, glonțul trecând la o fracțiune de centimetru de capul teroristului. Pe urmă, revolverul a sărit din mâna rusului, ca şi cum ar fi fost aruncat de o forță nevăzută şi el s-a prăbuşit pe mocheta care acoperea pardoseala.

Răsucindu-se, cu încărcătorul gol, Santinela a pus mâna pe pistolul automat din tocul de la subraț şi a luat-o la fugă în zigzag pe hol. În spatele lui, Thornton a ochit relaxat, trimițând două gloanțe pe urmele siluetei care încerca să scape. Răbdarea şi calmul i-au fost răsplătite imediat, Santinela prăbuşindu-se la pământ, pe burtă, cu o pată mare roşie pe fund, unde îl nimerise unul dintre gloanțe. Rostogolindu-se lateral, omul a dispărut din nou pe un hol lateral, dar nu înainte de a trimite un glonț în direcția lui Bo, glonț care şi-a ratat ținta, nimerind în schimb în mijlocul frunții femeii.

Thornton a trântit furios un pumn în pardoseală, privind neputincios scânteia vieții stingându-se în ochii femeii. Târându-se până la Şuikov, l-a întors cu fața în sus, dându-şi seama imediat că era mort. *De ce?* se întreba cu ochii ațintiți în direcția în care dispăruse Santinela. Însă întrebarea era inutilă, pentru că ştia deja răspunsul. Şuikov îşi pusese propria viață la bătaie pentru a cruța viața femeii şi a lui Bo Thornton, pentru că el avea o socoteală mai veche cu nebunul pe urmele căruia se aflau, o socoteală pentru care venise vremea să o regleze. Acum era mort. Thornton a simțit ceva plesnind în sufletul său, moartea prietenului său punând capac ultimelor patru zile de coşmar. Lăsând Glock-ul să-i scape din mână, a luat Magnum-ul lui Şuikov şi l-a încărcat la loc, luând încă un încărcător rapid pentru orice eventualitate. Timpul încetase să mai aibă vreo semnificație pentru Bo din momentul în care renunțase la armura de civilizație pe care o purta peste sufletul său de războinic. *Dumnezeule! Ajunsesem să-l iubesc pe rusul ăsta uriaş!* îşi spunea Bo în gând. Târându-se pe genunchi şi pe coate, s-a descotorosit de stația radio, care mai mult îl încurca. Simțea apăsarea cuțitului cu arc din teaca de la subraț şi se gândea la lama lui lungă şi mai ascuțită decât lama briciului. Şuikov îi mai arătase câteva trucuri în zilele pe care le petrecuseră împreună în casa lui Thornton de pe malul oceanului, trucuri pe care fosta Beretă Verde de-abia aştepta să i le demonstreze asasinului prietenului său.

Ajungând în punctul în care holul principal se intersecta cu holul pe care dispăruse Santinela, Bo s-a oprit. Adunându-şi forțele şi-a reamintit că, deşi grav rănit, Santinela era încă foarte periculos şi mai era capabil să-l ucidă cu aceeaşi uşurință cu care îl ucisese pe Şuikov. Era tocmai gândul care avea darul să-l readucă cu picioarele pe pământ. Trecându-şi revolverul din mâna dreaptă în stânga şi-a şters transpirația şi urmele de sânge proaspăt de pe frunte, ştergându-şi apoi mâna pe pantaloni. Prinzând apoi

Magnum-ul strâns, a inspirat profund şi a intrat pe holul îngust.

La un metru şi jumătate în fața ochilor lui îngroziți, se afla o grenadă.

CAPITOLUL 21

Thornton şi-a revăzut întreaga viață derulându-se cu viteză maximă prin fața ochilor. În acea fracțiune de secundă, erau comprimați o mulțime de ani şi o mulțime de amintiri. Pe urmă a observat că nici cuiul nu fusese scos din mecanismul detonatorului şi viața a devenit din nou, pentru el, o realitate în care trebuia să găsească calea de ieşire. *Probabil că a pierdut-o târându-şi fundul ciuruit pe aici!* şi-a spus Thornton în gând. De altfel, de-a lungul holului era perfect vizibilă o dâră groasă de sânge, iar la capătul opus se vedea jacheta Santinelei, de care se descotorosise.

Thornton s-a ridicat în picioare şi a luat-o la fugă. Teroristul era al lui şi o ştiau amândoi. Prea mulți oameni nevinovați plătiseră un preț foarte mare pentru capul lui. Ajungând la capătul holului, s-a oprit o clipă şi pe urmă a scos cuiul grenadei. Lăsând-o să se rostogolească pe holul pe care dispăruse Santinela, a auzit un blestem, animalul pe care îl urmărea recunoscând amenințarea şi ferindu-se în grabă din calea ei. Înainte chiar ca fumul şi praful exploziei să se împrăştie, Bo Thornton o luase la fugă în urmărirea prăzii. După încă un colț, l-a găsit pe asasin stând în picioare, palid şi tras la față din cauza sângelui pierdut, însă cu aceeaşi privire criminală, în permanenta căutare a sângelui. Lăsându-se pradă furiei, Bo i-a trimis un glonț în şoldul drept, făcând să țâşnească un gheizer de sânge din rana proaspătă. Santinela a ridicat din nou arma, încercând să ochească şi scoțând un mormăit înfundat printre dinții strânşi, în timp ce Bo micşora pas cu pas distanța care îi despărțea. Un al doilea glonț trimis din Magnum a lovit arma teroristului în garda trăgaciului, blocându-i mecanismul de tragere. Cu ultimele

puteri, Santinela a încercat să-şi elibereze degetul din capcana propriei arme, semănând cu un animal încolțit. Bo s-a oprit la câțiva paşi de locul în care se afla teroristul. O clipă, amândoi bărbații s-au privit unul pe celălalt, iar pe urmă Bo a lăsat arma să-i cadă la pământ şi a întins mâna după cuțit.

Pupilele teroristului se dilataseră văzându-l pe bărbatul cu chipul dur din fața lui scoțând cuțitul balistic din teacă.

— Nu... nu poți face asta! Trebuie să mă arestezi! a reuşit el să îngaime printre buzele pline de sânge. Este dreptul meu şi îți cer să-l respecți. Trebuie să mă arestezi!

— Pe dracu', sac de gunoi! i-a răspuns Thornton.

Santinela a vrut să facă un pas înapoi când l-a văzut pe Thornton ridicând cuțitul şi ochindu-i inima care îi bătea cu putere în piept.

— Eu...

Cu un scârțâit scurt, lama a părăsit mânerul. Nu i-a trebuit mai mult de o clipă să străbată distanța dintre cei doi bărbați, vârful ei ca de ac străpungând fară nici o greutate cămaşa teroristului, pielea şi muşchii, până la inimă.

Thornton privea cu o satisfacție diabolică firul de sânge care începuse să se prelingă din gura asasinului, trupul lui cutremurându-se la impactul cu lama cuțitului şi în cele din urmă prăbuşindu-se la pământ. Făcând un pas înainte, Bo a pus mâna pe stabilizatorul lamei şi cu un strigăt sălbatic a smuls-o din pieptul Santinelei şi a scuipat în ochii deschişi ai mortului. După ce a şters lama cuțitului, Bo a băgat-o înapoi în mâner şi pe urmă s-a aplecat să ridice arma rusului şi a ieşit pe coridorul care îl ducea înapoi la lumea civilizată.

CAPITOLUL 22

Fețele celor prezenți la ceremonia funerară, brăzdate de lacrimi, erau mângâiate de o briză călduță venită de deasupra Pacificului, în timp ce sicriul colonelului Peter Şuikov era coborât în groapă, steagul american care îl acoperise în cursul ceremoniei fiind împăturit cu grijă de Frank Hartung şi Calvin Bailey şi pe urmă înmânat lui Bo Thornton, care l-a primit cu recunoştință, strângându-l la piept. Era prezentă întreaga echipă, chiar şi David Lee, care venise de la Fort Bragg unde se afla când Linda îi transmisese veştile. Mai era şi echipa lui Ben Pedrosa, toți oamenii lui supraviețuind măcelului din Seattle. După ultimele cuvinte ale preotului, fiecare dintre cei prezenți a luat câte un pumn din pământul moale, care avea să fie din acea zi, pentru totdeauna, căminul rusului, aruncându-l deasupra sicriului.

După plecarea preotului, s-au adunat cu toții la un capăt al micului cimitir, în dreptul unui alt mormânt, al cărui ocupant murise cu câteva luni în urmă numai, în timpul unei misiuni de salvare care avusese loc în Burma. Thornton le-a mulțumit tuturor pentru prezență, dându-le întâlnire în casa lui de pe malul oceanului. După câteva minute, nu mai rămăsese decât Calvin Bailey. Linda, sesizând din tonul lui Bo că vroia să rămână singur, plecase împreună cu Frank, care se oferise să o conducă acasă. După plecarea ei, cei doi bărbați au rămas tăcuți câteva clipe, după care Calvin a deschis discuția:

— Frumoasă ceremonie. Cred că i-ar fi plăcut.

Bo a dat din cap, privind în depărtare peste ocean, lăsându-şi durerea să fie dusă de vânt şi de pescăruşi până departe în larg.

— M-am plictisit să-mi tot îngrop prietenii, a spus Thornton după câteva clipe. Sunt sătul de toată povestea asta.

Bailey simțea un nod în gât ascultându-l pe fostul şef de echipă SOG.

— Peter a lăsat ceva pentru tine. Mi-a spus mai de mult să ți-l dau ție în caz că... Mă rog, în caz că nu se mai întoarce acasă într-o bună zi.

Cu aceste cuvinte, tânărul agent DEA a scos din buzunar un lanț lung din aur. La capătul lui atârna un medalion ciudat: un cap de lup ştanțat în aurul moale de douăzeci şi două de karate.

— A primit medalionul acesta când a absolvit cursul de pregătire Spețnaz. Peter spunea că numai cel mai dur ofițer participant la curs primea capul de lup. M-a pus să-i promit că o să-ți spun că... vroia să fie al tău, să-ți amintească de el, indiferent ce s-ar întâmpla.

Thornton a întins mâna şi a luat lanțul cu capul de lup din mâna lui Bailey. Punându-l după gât şi-a băgat medalionul sub cămaşă ca să-l aibă aproape de piept. Pe urmă, scoțându-şi haina şi cravata, fosta Beretă Verde a pus mâna pe o lopată şi s-a îndreptat spre mormântul descoperit. După câteva clipe, Bailey i s-a alăturat şi cei doi bărbați, fără nici o vorbă şi-au îndeplinit cea din urmă datorie față de un prieten drag. La cap i-au pus o cruce simplă din fier şi-au luat rămas bun pentru ultima oară de la Peter Şuikov, apoi au plecat şi ei, cu sufletele tulburate.